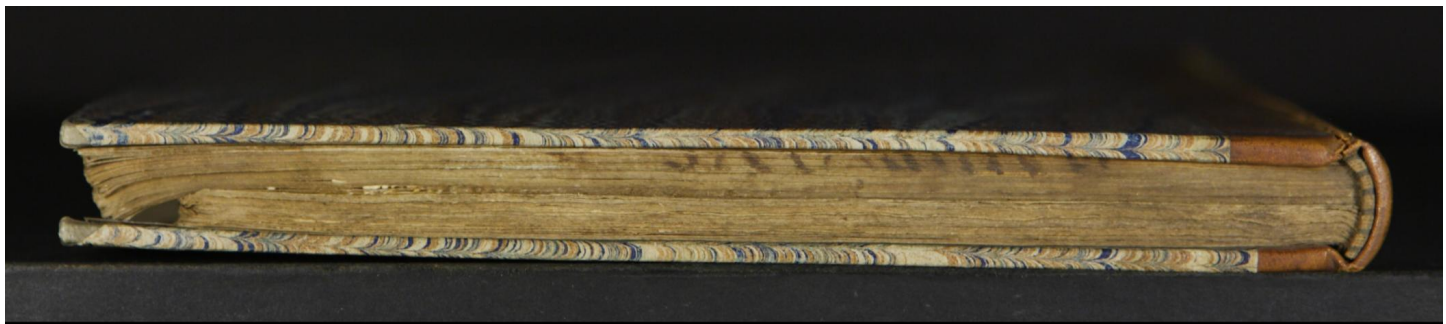




Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Pal. 25.3.3.13 (I)





Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Pal. 25.3.3.13 (I)



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Pal. 25.3.3.13 (I)



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Pal. 25.3.3.13 (I)

Incipiunt quedam obiectiones et an-
notata super logica Pauli Veneti edita p-
egregium artium et medicæ doctorem Ma-
gistrum Jacobum Riccium de Aretio.



Terminus est Signum ora-
tionis constitutum.

Circa diffinitum est notan-
dum quod hic diffinitio illa di-
ctio terminus que est se-
cunde intentionis habet so-
lum significatum formale quod

se formaliter significat. et diffinitur per omni-
suo significato tam in voce quam in scripto quam
in mente quod hec omnia sunt signa orationis con-
stitutiva quod ex terminis scriptis ab intellectu
fit oratio scripta ex vocalibus vocalis et ex
mentalibus mentalis. et pueretur hoc diffi-
nitum cum diffinitione sequente sic quod omnis
terminus est signum. et omne signum orationis
est. est terminus. Circa diffinitionem nota
quod bona diffinitio debet converteri cum diffini-
to et habere aliquid pro genere et aliquid vel
aliqua pro differentiis. et sic est in ista quod con-
vertitur cum diffinito ut patet et ibi ly signum
pro genere quod omnis terminus est signum. et
non e converso. Secundo est ibi ly orationis con-
stitutivum pro differentia prima per quam ter-
minus differat a statutis et signis non consti-
tutivis orationis. Tertio est ibi ly per pro-
pinquam eiusdem pro secunda differentia ut per istam
terminus differat a litteris et syllabis que non
sunt termini secundum magistrum eo quod sunt
partes remote et non propinquas orationis.
Pro quo nota quod duplex est pars. scilicet per
propinqua et remota pars propinqua est illa ex qua
in mediate fit aliquid ut paries et tectum respec-
tu domus et littere respectu syllabarum pars
remota est illa ex qua mediate fit aliquid ut te-
gule et lapides respectu eiusdem domus et lit-
tere respectu orationis. ad propositum quod ex
litteris in mediate fiunt syllabe et ex syllabis
dictiones seu termini et ex terminis orationes.
littere sunt partes propinquas syllabarum syllabe
terminorum et termini orationum. Et si arguitur
igitur syllabe essent simul partes propinquas
et remote quod propinquas respectu terminorum
et remote respectu orationis. Respondetur
quod non est inconsequens quod ly propinqua et
remota sunt termini relativi qui possunt si

mul de eodem verificari respectu diversorum si-
cut ly pater et ly filius. Contra diffinitionem
arguitur primo sic ly signum non puenienter
ponitur per genere igitur diffinitio mala et
et alius probat quod ly signum aut est secunde aut
prime intentionis. non secundum quod tunc pueretur
tunc cum ly terminus et sic non est genus nec per
mutum per duo. primo quod paulus in 2. cap. super
positionem dicit quod est 2. secundo quod tunc logi-
cus diffiniret per primas intentiones cuius om-
ni communiter dicitur. Secundo principaliter argui-
tur contra ly orationis constitutivum sic non omnis
terminus est orationis constitutivus igitur dif-
finitio mala per 3. et alius probat quod da oppo-
situm et arguitur sic. omnis terminus est constitutivus
orationis et omnis oratio est terminus igitur
omnis oratio est constitutiva orationis per 3. et con-
sequens est falsum quod uretur in infinitum igitur et
aliquod permissum et non minor igitur maior. Et co-
firmat quod ly constitutivum dicit actionem. Sicut
alia nota terminata in ius: Sed nullus termi-
nus inheritate facit orationem sed solum intelle-
ctus vel sensus ex terminis igitur. Tertio
arguitur sic littere et syllabe sunt partes propin-
que orationis igitur frustra ponit illa pericula
per consequentiam et antecedens probat quod sunt
subiectum ut in istis a. et littera ba. et syllaba
Ad primum respondetur quod ly signum du-
pliciter describitur uno modo sic. Signum est
quo apprehenso. id est quod si apprehendatur facit
nos venire in cognitionem alicuius et sic quod
libet ens mundi siue sit terminus siue non: est
signum quod eo apprehenso venimus in cognitionem
nem alicuius puta ad minus sui ipsius et sic
ly signum est prime intentionis. Alio modo descri-
bitur sic signum est illud quo apprehenso veni-
mus in cognitionem alicuius pro quo potest in pro-
positione supponere: vel est unum quod potest ad-
di per determinativum illi tamquam habes offi-
cium circa illud vel est aggregativum ex abobus
Exemplum primum ly habet et omnes termini categori-
matici exemplum secundum ly omnis et termini similes ca-
thegorematici exemplum tertium ly omnis habet et omnes
orationes: tunc ad argumentum Respondetur
quod in diffinitione termini capitur primo modo
et in suppositionibus secundo modo. et cum dicitur. quod
logica diffiniret per primas intentiones pcedi-
tur et dicitur quod auctores dicentes quod logi-
ca est de secundis intentionibus intelligunt quod

Diffinitio

Nota: i. ius

Signum

Dialectica. i. Diffinitio



diffinit solum secundas intentiones ut pa-
 tet non tamē negant quin quādoq; possit
 eas diffinire per primas et hoc semel tātūz
 .s. i. diffinitione cōsūmi termini secū de intē-
 tionis q est ly terminus et sic pater solutio.
 ¶ Ad scdm negatur quod illud cōsequens
 sit falsum. .s. ois oratio ē orationis cōstituti-
 ua qz nulla ē oratio qn illa sit constitutiva
 orationis longioris cui? ipsa sit pars. et cū
 arguit quod ibitur in infinitum rñ. quod
 nō iter nec ibitur nec iri potest in infinitū ne
 que cathegorematicē neq; sim cathegore-
 maticē qz neq; a te neq; a me neq; ab alijs
 iri pōt. bene tamē concedit quod nō repu-
 gnat et ē imaginabile iri in infinitū i cōstituē-
 do ut si ponat quod ora futura diuidatur i
 ptes proportionales minoribus tminatis
 versus finē et i qualibet parte pportionali
 huic. hō est. copulet alia cathegorica tūc i
 fine illud aggregatū foret vna copulatiua
 infinita qz ex infinitis cathegoricis cōposita.
 ¶ Sed ptra istā solutionē arguitur primo
 sic illud aggregatū i fine hore nō ēē copu-
 latiua igitur responsio mala t3^a et antecē-
 dens probatur qz illud nō ēē propositio
 quia nulli ēē significatiuū veri vel falsi ex
 quo nulli intellect^{us} posset illud intelligere cū
 sit infinitū secūdo arguitur probādo quod in
 fine illud aggregatū nō ēē copulatiua infi-
 nita qz vñ i fine illud aggregatū ēē pstitu-
 tiuū oratiōis aut nō. si nō et illud pte ifine
 ēē ppositio et oratio et tmin^{us} igit aligs ter-
 min^{us} nō ēē pstitutiu^{us} oratiōis. Si sic igit
 ēē pstitutiuū vñ^{us} alteri^{us} quod hēret plu-
 res ptes quā ipsūz et sic ipsūz nō fuit infinitū
 quod fuit probādū. ¶ Ad p^{ri}mū negat qd
 ifine illud nō ēē ppositio et dī quod ēē signi-
 ficatiuū veri vel falsi. et tāquā seqns pcedit
 quod dā intellect^{us} infinite virtutis i intelligē-
 do. et si dī quod hoc ē falsum et impossibile dī
 quod si qz iā de facto intellect^{us} diuin^{us} ē hu-
 iusmodi. et dato ēē quod hoc ēē f^{alsum} et impossi-
 bile hēret pcedi tāquā seqns exposito quod
 est ēē impossibile scdm ēē et nō scdm imagina-
 tionē. vnde amissio impossibili scdm ēē sicut
 ēē hic nō ēē icōueniēs pcedere vñ aliud im-
 possibile scdm ēē s3 bene scdm imaginatio-
 nem. ¶ Ad scdm respondetur quod in fine
 hore illud ēē propositio et pstitutiuū oratio-

nis et cū arguitur quod ēē pstitutiuū vñ^{us}
 habētis plures ptes negatur imodico qd
 esset pstitutiuū vñ^{us} quod non haberet tot
 ptes neq; plures neq; pauciores qz vtrūq;
 esset infinitū et si arguitur omnis pars que
 ēē in primo esset in scdo. et non econuerso
 qz esset addita vna igitur plures essent par-
 tes in secūdo quam in primo Respondetur
 quod non v3^a sicut non sequitur omnis
 pars q est imedietate digiti est in toto et nō
 econuerso igitur plures partes sunt in toto
 qz vtrūq; infinite sunt ptes. ¶ Ad cōfir-
 mationēz scdi pncipalis Respondetur quod
 bñ probat nam sicut lapides non sunt pro-
 prie cōstitutiui domus s3 domificatoz sunt
 tñ lapides illa ex qbus pstitutitur dom^{us} ita
 termini nō sunt proprie pstitutiuū oratiōis
 s3 sunt illa ex qbus ab intellectu vel sensu
 pstitutitur oratio. et sic intellexit Paul^{us}. dicit
 tur tñ quod illud quod assumitur in argu-
 mento ē falsū. .s. quod omnia terminata in
 ius dicāt actionēz qz ly visu^{us} dicit passio-
 nēz. secūdo d aīa s3 hoc ē vñ plurimūz sicut
 etiam vñ plurimū terminata imbilis dicit
 passionēz s3 non semp vtrq; de ly visibilis.
 ¶ Ad 3^m pncipale dicunt qdaz quod ly
 a et b sumpta materialiter et pro se sunt ter-
 mini et ptes propinqz s3 sumpta formaliter
 et pro quāto pstitutūt dictiones non sunt ter-
 mini neq; ptes propinqz oratiōis et dicunt
 quod magister intellexit scdo modo: S3 cō-
 tra dupliciter primo non plus significat ly a
 duz materialiter capitur quā dū formaliter
 capitur quia semper so^l se ipsūz significat
 igitur si vno modo est terminus etiā et alio
 p3^a et aīa patet igitur et psequens. Secun-
 do ly a. ex his incōpositione adhuc ē tminūz
 igitur rñ. p3^a psequētia et aīa pbat qz ly a.
 i cōpositiōe ē signū et ē pstitutiuū orationis
 ut p^{ri} ppiq ex quo ly pstitutiuū dicit aptitu-
 dinez igit. et. ¶ Ideo alit^{er} Rñ. et suppono
 quod in logica nulla sit orō explicita nisi sit
 grāmatica. isto stāte dī quod ly a. nō ē ps p-
 pinq orōis. et ad pbatōnē dī qd ista. a. ē a
 nō ē orō n3 ppō qz ly a nō ē ps orōis sed se
 hēt in isto cōplexo sic se hēt isti duo triaglī
 i hac pīctura iterposito xbo ē. vñ sicut illis
 triagul^{is} nō ē datū qd significēt et ideo nō sunt
 noīa s3 res ita p eādē rationē ly a. nō ē no i

uis y minati

not

me neq; terminus. Sigo tamē pōeret aliā
spēs ofonis p̄ter grāmaticāle hēt dicere
qđ nulla ē cītra aut pīctura in mūdo q̄ non
sit terminus utz interposito x̄bo qđ licet for
te sit verū nō tñ est secūdu itētiōē magi
stri hic: ¶ Prima diuīsiō terminorum.

Terminorū rē. Circa p̄mū diffinitū
nota qđ ē li t̄min⁹ p̄ se significati⁹
z ē secūde itētiōis hēns sō^m signi
ficatū formale z diffinit⁹ p̄ omī tali z exp̄n
te p̄ se z cūz illo p̄uertit diffinitio. Circa dif
finitioez nota qđ intelligit sic. terminus p̄ se
significati⁹ ē ille. s. tius z pōit loco gēris
q p̄ se sumptis. i. si solitarie z extra orōez su
mas ē significati⁹ alicui⁹ vt li hō z hoc h̄m
significatiōez personalem aut secundum si
gnificationem p̄ quā terminus ē tius qđ idē
est. dīxi autē hoc quia li oīs n̄ ē p̄ se signifi
cati⁹ z tñ p̄ se sūpt⁹ aliqd significat vt se
ipsū nō tñ secūduz significatiōez faciētem
ipsū ē terminū ē. n. li oīs terminus p̄pter
officiū z nō p̄pter significare se vtz. Si. n.
ēēt termin⁹ p̄pter significare se tūc oīs res
esset terminus ex quo omnis res significat
se. Circa secundum diffinitum nota qđ ite
rum ē secūde habēs duo significata z non
diffinit⁹ p̄ se aut sibi simili sed p̄ suo signi
ficato formali. i. intelligit sua diffinitio sicut
p̄cedens. Cōtra istā diuīsiōez arguit primo
probādo qđ li termin⁹ n̄ potest diuidi p̄ se
significatiuum z non per se significatiuum
quia si sic diuideretur oportet qđ diuideret
i duas partes quarz vna ēēt p̄ se signifi
catiua z alia nō p̄ se q̄ns s^m qz li termin⁹ ē
vna dictio cui⁹ p̄tes n̄ signānt k̄pate. Se
cūdo arguit sic aliqz ē termin⁹ q neq; ē p̄
se significatiuus nec n̄ p̄ se significatiuus.
igitur diuīsiō mala tenet p̄sequētia z aīis
probatur quia terminus qui diuiditur nec
ē p̄ se significati⁹ nec n̄ p̄ se significatiuus
z termin⁹ q diuiditur ē aliquis termin⁹ igitur
tē. t3^a cū maiori qz terminus q diuidi
tur ē li termin⁹ z maior probatur qz da tu
quod sit unus illoz puta p̄ se significati⁹.
z arguitur sic termin⁹ q diuiditur ē p̄ se si
gnificati⁹ z diuī p̄ se significatiū z n̄
p̄ se significatiū igitur terminus p̄ se signi
ficatiuus diuiditur p̄ se significatiū z nō
p̄ se significatiū z sic idē diuideret se ipsūz

¶ Tercio arguitur sic ex ista diuīsiōe Seq
tur qđ diuīsi⁹ p̄tetur sub diuīdere igitur di
uīsiō mala patet p̄sequētia z ātecedēs pro
batur sic. oīs t̄min⁹ p̄ se significatiuus p̄ti
netur sub li t̄min⁹ p̄ se significati⁹ sed di
uīsum ē t̄min⁹ p̄ se significatiuus igitur p̄
tetur sub illo qđ ē diuīdēs tenet 2^a cū mi
nori z maior probat qz oē significatiū cōti
nēt sub suo significāte. ¶ Quarto sic oīs
terminus ē p̄ se significatiuus igitur diuīsiō
nulla tenet 2^a z ātecedēs probatur. oīs t̄mi
nus ē signū z oē signū ē illd quo app̄hēso
deueniunt icognitiōē alicuius igitur oīs ter
min⁹ ē illud quo app̄hēso veniunt i cogniti
ōē alicuius z p̄ p̄sequēs omī terminus est
p̄ se significatiuus. ¶ Quinto sic oīs termi
nus est p̄ se significatiuus igitur diuīsiō mala
patet 2^a z ātecedēs probatur sic li oīs secū
dū significatiōē p̄sonalē quā iā hēt ē ali
cuius representatiuus igitur ap̄ari ratiōe gli
bz alius tenet 2^a z ātecedēs probatur: z po
no qđ li oīs sit a lōge z appareat forti qđ sit
ille t̄min⁹ hō sic qđ deceptus p̄ illū appre
hēdat hoīez z sequit intētū. ¶ Ad p̄mū rñ.
q duplex est diuīsiō. s. realis z logicalis. di
uīsiō realis ē qñ totius vt caro sup scanno
diuiditur in partes q̄ vere p̄pōebant totū.
Sed logicalis est cū sub uno termino cōi
sumuntur duo aut plures termini quoz
nullus ē ita cōmunis sicut fuit ille p̄mū: z
qlibet illoz significat aliqd vel aliq̄ que si
gnificatur per illū z n̄ omnia z distīctū ex
illis p̄uertitur cū diuīso exemplū dicimus
q p̄sequētia diuiditur per bōam z malā
qz sub h̄ nomine p̄sequētia sumuntur istī
duo termini bōa z mala quoz p̄mū signi
ficat partem eorū q̄ signīf per li p̄sequen
tia z si omnia z sūlt secūdos sed h̄ distīctū
bona vel mala p̄uertitur cū li p̄sequētia
vt patet: z sic illud qđ diuiditur n̄ diuiditur
in partes q̄ p̄pōant ipsū sed diuiditur in
terminos qui apellātur partes subiectiue
z ipsū diuīsum appellatur totū vniuersa
le. ad propositū dico qđ cū diuiditur termi
n⁹ in per se significatiū z n̄ per se signifi
catiū n̄ diuiditur vere z diuīsiōe reali in par
tes p̄pōentes ipsū quaz vna sit p̄ se si
gnificatiua z alia n̄ sed diuiditur diuīsiōe
logicali sic qđ sub h̄ qđ dico terminus sumū

Omni

Decepto

Consequencia

Deceptum

tur duo termini minus cōco. .i. li p se signi-
ficatiuus z li n p se significatiuus quoz q
lz significat aliq z n oia q significat p li ter-
minus. unū b vbi diuiditur. Secūdo modo
sumptū ē terminus secūde limitas terminos
ad stāduz p dictiōe vi si dicā cōsequētia
diuidit i bonā z malā sensus ē q d illa dic-
tio psequētia diuidit p istas duas dictiōes
bona z mala diuisiōe logicali z hoc ē verū
z sic p3 solutio primi. Ad sū negat aūs z
ad pbatiōez dicit qd illud diuisū ē illa di-
ctio tūus q ē p se significatiua: z cū argui-
tur illud qd diuidit ē terminus p se signifi-
catū? z diuiditur p per se significatiuus z
non per se significatiuus igit terminus per
se significatiuus diuiditur p per se signifi-
catū? z n per se significatū. rñ. quod n v3
qz vt dictum fuit li diuidit limitat terminū
ad stādu p se ipso z sic ista propositio ter-
minus p se significatiuus diuiditur p per se
significatū? z n p se significatū significat qd
illa dictio terminus per se significatiuus diui-
ditur diuisiōe logicali p istas duas. .i. per
se significatiuus z n p se significatiuus qd
est f3 qz n dicimus. terminus aut terminoz
per se significatiuoz alius per se significati-
uus alius n per se significatiuus Sz bene
cōceditur quod ex illo antecedente sequitur
quod aliquis terminus qui ē per se significa-
tiuus diuiditur per per se significatū? z n p
se significatū? z ex hoc n sequitur quod idē di-
uidat se ipsum z multa ē differentia inter
istas. terminus per se significatiuus diuidi-
tur zc. z aliq terminus p se significatiuus
diuiditur zc. qz prima est f3 z secunda vera
vtz ppter limitationē factā i pma a li diui-
ditur z n i secūda. Ad. iiii. dicitur qd dupli-
citer aliquid p̄tinetur sub alio vno mō qñ
ipsū ē terminus cois hēns supra se vnum
terminūz magis cōm sicut dicimus qd li
hō p̄tinetur sub li animal z tūc p̄tine aut
p̄tineri isto mō limitat terminos ad stā-
dū p se ipsis vt i exēplo supiori alio mō di-
citur aliquid cōtineri sub alio qz significat
ab illo z sic dicimus quod veri hoies p̄tinē-
tur sub li homo qz per ipsum significantur
z iste modus cōtinentie ē valde i proprius.
tunc ad argumētū dicitur distinguēdo istā
diuisiūz cōtinetur sub diuidēte qz vel loquū

primo modo aut secūdo modo. si primo ne-
gatur ista: nec hoc sequitur qz diuisum n est
minus cōmune quā diuidēs sed e3. Si se-
cūdo modo p̄ceditur illa qz diuisūz signifi-
catur per mēbrū diuidēs nec hoc ē in con-
ueniens immo quādoqz idē cōtinetur sub
se ipso isto modo qz idem significat se ipso
vt patet de li nomen. Ad quartū. Respon-
detur qd aliqū terminūz esse per se signifi-
catūz ē duobus modis vno modo qz p
se sumptus aliqū significat quomodocūqz
significet. alio modo qz per se sumptus se-
cundum significationē facientēz ipsoz esse
terminum aliquid significat. Primo mō
omnis terminus ē per se significatiuus qz
saltem se ipsum representat. sed n secūdo
mō z sic accipit magis vt patet supra. Sz
dices qd ad ar3 dicit qd pcludit qd ois tmi-
nus ē significatiuus primo modo quod n
ē contra magistrū Ad quintum cōceditur
tamquā sequens ex casu quod li omnis ē
per se significatiuus qz significat hominē
vt pōit casus z nego quod apari quilibet
cēt per se significatiuus qz casus n ponit d
quolibet. Et si arguitur pōatur qd n sit ca-
sus z arguitur sic multotiens aliquis deci-
pitur i significatione z per terminum qui ē
n per se significatiuus representat sibi ali-
quid qz credit vnum terminū ē aliū qd di-
cēdu m. Respondetur qd vbi sic cēt qd ali-
quis deciperetur in terminis terminus ille
sibi esset p se significatiuus z alijs n. Sed
dices contra nulla ē facta noua impositio.
Respo def qd licet n sit facta impositio qz
tamen ille credit qd in principio fuerit facta
talis impositio illi termino sibi est ac si fuisset
facta z ideo sibi est per se significatiuus.

Secunda diuisio terminorum.
Terminorum z cetera Circa primū
diffinitum nota quod ē terminus
secūde habens duo significata qz
secūdam significationē faciētem ipsum ē
terminū non significat se z quodlibet sibi si-
mile z diffinitur pro omni significato for-
malī z ex consequente pro se ipso in mente
solum z in voce. Circa scdm diffinitum
dicas similiter quod est secūde hns duo
significata z diffinitur pro se ipso solum in
voce vel in scripto. Sed arguitur cōtra

diffinitiones et primo contra primam sic li
omnis in scripto non est terminus natura
liter significativus ex quo non est mentalis
et tamen est apud omnes eiusdem represen
tativus quia ad min⁹ sui ipsius igitur dif
finitio mala. ¶ Secundo arguitur sic li ho
mo in mente mea est naturaliter significati
vus et tamen non est apud omnes eiusdem
representativus igitur diffinitio mala tenet
consequentia cum maiori et minor probat
quia si homo in mente mea nulli represen
tat aut representare potest nisi mihi. ¶ Ter
tio arguitur contra secundam diffinitionem
quia pono quod omnes homines i ponant
si bos ad significandum bovem et arguitur
sic li bos in scripto est ad placitum signifi
cativus et tamen est apud omnes eiusdem re
presentativus igitur diffinitio mala. ¶ Pro
solutione est sciendum quod diffinitiones
date a magistro non sunt bone de virtute ser
monis sed habet sic intelligi terminus na
turaliter significativus est ille. scilicet terminus
qui secundum significationem facientem
ipsum esse terminum quantum ex se et non ex
alio est apud omnes eiusdem representati
vus. Terminus autem ad placitum signifi
cativus est ille qui secundum significatio
nem facientem ipsum esse terminum non
est quantum est ex se apud omnes eiusdem
representativus: Sed ex alio habet quod
sit significativus et sic intellexit magister yn
de terminus qui est significativus natura
liter significat rem ex naturali convenientia
quam habet secum sicut vestigium in
pulvere significat pedem. et terminus ad pla
citum significativus significat rem non ex
similitudine quam habeat secum sed pro
pter nostram vel antiquorum impositionem.
Isto stante restat ad argumenta. Ad p^m dicat
quod si omnis licet sit apud omnes eiusdem
representativus non tamen s^m significatio
nem facientem ipsum esse terminum videtur.
¶ Ad secundam dico quod si homo in mente est terminus
naturaliter significativus quia quantum est ex se s^m
significationem facientem ipsum esse terminum est apud
omnes et. et cum dicitur non potest representare nisi
mihi concedo tamen dico quod est representa
tivus omnibus quantum est ex se Unde si
taliter terminus poneretur in mente greci et

grecus de eo consideraret formaliter Se
quitur quod idem mihi et greco representa
ret non sic autem est de illo termino homo
in voce aut in scripto. Ad tertium dicitur quod
licet si bos in casu illo sit representativus
eiusdem apud omnes non tamen quantum
est ex se sed ex alio. scilicet ex impositione et patet
solutio. Sed hic sunt aliquae petitiones pri
ma an sit aliquis terminus qui nec sit signi
ficativus ad placitum nec naturaliter. restat.
quod sic quia termini sunt categorizmatici
ut patet ex diffinitione magistri quia isti non
sunt significativi. Secunda an isti termini
naturaliter significativi sint. Responde
tur quod sic quia aliter tu non posses assi
gnare causam quare ante quam videres
me ego non representabar tibi distincte et
postea sic nisi quia ex mei presentia habes
terminum mentalem significativum me distin
cte quem non habebas. ¶ Tertia petitio
quod sunt isti termini respondetur quod sunt
quidam similitudines rerum in sensu vel intellectu
representative rerum quarum sunt similitudines.
¶ Quarta a quo causantur isti. restat. quod a rebus
quarum sunt similitudines. ¶ Tertia divisio.
¶ Ermi⁹ quod categorizmatici. et ¶ Circa pri
mum diffinitum nota quod est terminus
secunde habens s^m significativum
formale et diffinitur pro omni tali et ex se
quere pro se et sibi simili. Secundu vero dif
finitum est terminus habens duo significata
et diffinitur solum pro formali et ex se quere
non pro se ipso. Circa primam diffinitionem
dico quod sic intelligitur. terminus categorizmaticus est
ille. scilicet terminus qui tam per se quam cum
alio. id est in orationem habet proprium signi
ficatum. id est habent significatum secundum
significationem facientem terminum esse ter
minum ut si homo. secunda autem sic intel
ligitur. terminus simpliciter est terminus ha
bens officium et per se sumptus nullius est
significativus secundum significationem
facientem illum esse terminum ut si omnis
et si et cetera. Prima petitio an si qui et si al
bus sint categorizmatici restat. quod si al
bus secundum dicta est terminus categori
zmaticus quia ut patet intelligenti sibi co
petit diffinitio illius quod si est significativus
albedinis ubique potest sed de li qui dicitur secun
da

petitio

Cum alio
pro se

petitio
Albus

qua

dum dicta qd est simcac⁹ qz p se sumpt⁹ ni
 hil significat z bz officiū referēdi. Alij tñ z
 n male sed n fm dicta supiora dicūt q li q
 nec ē tminus catēc⁹ neqz simc⁹ qz sibi non
 puenit diffinitō tmi cathegorēaticā vt pz ne
 qz sim cathegorēaticā q probāt qz diffini
 tio tmi sim cathegorēmatici vt dicūt oz sic
 itelligi tminus simc⁹ ē tminus hñs officiū q
 tminus p se sumptus nll⁹ ē significatiuus
 nec ēt cū alio isto stāte dicūt pmo q li q nō
 bz officiū qz referre ahs n ē hēre officiū fm
 eos sō dato qd referre ēt officiū sibi deficit
 itia cōditio qz li q cū alio sumptū aliqd si
 gnificat. s. dū sumit cū ante z vtrazqz via ē
 bona. **S**ecūda petitiō q differētia ē int
 terminū p se significatiū z cac^m z n p se si
 gnificatiū z simcac^m. **T**ñ. tenēdo q li
 q sit simcac⁹ vt dixit pma via qd nulla est
 differētia int ista qz ois tminus p se signifi
 catiū ē cac⁹ z eo⁹ z ois n p se significatiū
 est simcac⁹ z eo⁹ z sic significata p mēbra
 istaz diuisionū nullo mō differunt. Sed te
 nēdo secūda viā dī q ē aliq differētia qz li
 cet n sit differētia iter p se significatiū z ca
 cathegorēmaticū tñ ē differētia iter n p se
 significatiū z simcathegorēmaticū qz ois
 tminus simcathegorēmaticus ē n p se signi
 ficatiuus z n cōuerso vt patet de li q z sic
 n significatiuus est coius qz li simc⁹ Sed
 ptra pma viā arguitur pmo qz si nulla ēt
 differētia iter p se significatiū zē. igr vna
 illaz diuisionū ēt supflua. sō aliqs est ter
 minus n p se significatiuus q n ē simcac⁹
 igr ibi ē dīa tenet⁹ z asis probatur qz li
 bus ē n p se significatiū vt patet z n ē sim
 cac⁹ ex quo nullū hēt officiū **A**ld pma ne
 gatur psequētia z dī qd stat qd ex parte rei
 nulla sit dīa int illa z tñ nulla illaz dīonū
 sit supflua. z do tibi ex^m. Si arguit diuida
 tur istis duab⁹ diuisionib⁹. s. aialū ali⁹ rō
 nale ali⁹ i rōnale z aialū ali⁹ risibile aliū
 si risibile qz tūcūqz mēbra istaz dīonū puer
 tantur vtz tñ nulla istaz est supflua qz mē
 bra istaz diuisionū licet sint puerabilia nō
 tñ sunt sinonima z aliqd pnotatur p vnuz
 mēbz puta p li rōnale q n pnotatur p ali
 ud puta p li risibile vtz. **S**ilr in propōito
 licet ois tminus p se significatiuus sit cac⁹
 z cōuerso tñ aliqd pnotatur p istud mem

bz cac⁹ q n pnotatur p li p se significatiū
 qz p li cac⁹ pnotatur q tal tminus pōt po
 ni pro pdicato aut pte pdicati aliqd signi
 ficādo q n pnotatur per li p se significatiū
 z ita dicatur de non per se significatiuo z
 sim cathegorēmatico. z i b⁹ differt vna diui
 sio ab alia. **A**ld fm dī q li bus n ē tminus
 sicut nec li aut patet supra z breuiter dicatur
 de vno sicut de alio. **Q**uarta diuisiō.

Terminorū zē. **C**irca pma diuisiō
 nota q ē li tminus pme intētiōis
 q ē be intētiōis hñs duo significa
 ta z diffinitur pro formali solū z ex psequēte
 nō diffinitur pro se ipso. **D**e sō diffinito dic
 itex q ē be intētiōis si sit in mte hñs duo si
 gnificata z diffinitur pro formali. solū z ex
 psequēte pro se ipso z quolibet sibi sili in mē
 te z si in voce a vt scripto. **C**irca pma
 diuisionem nota q in ea debet poni pro
 parte li dato q ēt q pōitur ad b⁹ vt termi
 nus pme differt a tmino be qz ista dictio
 nom⁹ q ē be bñ significat rē q n ē terminus
 qz nomina pterita z futura sed n significat
 rē q n ē terminus dato q ēt sed significat
 solū: rē q dato q ēt esset tminus qz signifi
 cat rē q dato q ēt esset nom⁹ vt patet igr
 terminus. **S**ilr in sō diffinitione debet
 pōi: dato q ēt sic vt dicamus tminus be
 intētiōis est tminus mitalis significas so
 lū mō tminū dato q ēt z nū apponere
 tur illa particula esset diffinitio mala qz no
 men be significat rem q n est terminus z n
 terminū z ita nō significat solū mō tminū.
 Sed n significat n terminum dato q ēt
 sed solū mō terminū dato q es est: **E**t ptra
 istas diffinitōes sic intellectas de intētiōe
 mgi n pcedit vnū argumētū q qdā faciūt
Est sunt due petitiōes. pma an sit aliq
 terminus mitalis q nec sit prime nec be in
 tētiōis. **T**ñ. q sic qz termini n per se
 significatiui exceptis relatiuis nec sunt pri
 me neque be vt patet de li omnis q nec si
 gnificat terminū nec rem. **S**ecūda peti
 tiō in quo differt ista diuisiō: a sō. **T**ñ.
 q ista continetur sub primo mēbro secū
 de vt patet quia terminorum naturaliter si
 gnificatiuorum quidam est prime intētiō
 nis z quidam secunde.

Quinta diuisiō.

ref

dato

qz est

no

nen

significat

et

est significat

nō

nō

nota

est tminus

sed

ad rōnale

est significat

Erminoy rē. Circa ista diffinita et
diffinitōes repete illa q̄ dicta sunt
in q̄ta: aliter iste diffinitōes non
essent bone. et iō pone ibi in ytrifqz li dato
q̄ esset qz ista diuisio i nullo differ ta q̄ta
nisi qz membra illius significāt terminos
naturaliter significatiuos et membra istius
terminos ad placitū significatiuos et sicut
q̄ta diuisio cōtinebatur sub p̄mo membro
se. s. sub h̄ membro naturaliter significati
uus ita ista q̄ta p̄tinetur sub s̄o membro
s. sub h̄ membro ad placitū significatiuus
Et si d̄r est ne aliquis terminus vocalis aut
scriptus q̄ nec sit prime in positōis aut se
Respondetur quod sic quia termini non si
gnificatiui vt dictum est in quarta.

Sexta diuisio.
Erminoy rē. Circa ista diuisio
nem nota qz li terminus p̄plexus
est terminus se h̄ns solum forma
le significatum et diffinitur pro omni tali et
ex cōsequēte pro se ipso. Sed li terminus in
p̄plexus habet duo significata et diffinitur
pro formali solum et n̄ pro se aut sibi simili.
Circa diffinitōes nota qz ipse n̄ sunt dif
finitōes qz n̄ dātur per genus et differentia
nec per aliqd loco generis aut loco differen
tie sed dātur per vnum simplex p̄uertibile
cum diffinito d̄r enim terminus in p̄plexus
est dictio et p̄plexus est d̄o: et iō potius ap
pellātur notificationes. Sed est vna pe
titio. s. an li Petrus paulus in scripto sit ter
minus in p̄plexus vel p̄plexus et sibi li ni
hil. Ad istud d̄r qz difficile est soluere q̄
situm sed in diffinitōe propōnis tractabi
tur ista materia pro nunc tñ d̄r probali
qz li Petrus paulus est terminus simplex
qz subordinatur vni cōceptui simplici et li
nihil est p̄plexum qz duobus cōceptibus
subordinatur. Sciendum est tamen circa
diffinitiones precedentes istam quod ipse
date sunt de termino simplici et n̄ cōpleto.

Capitulum de nomine.
Nomen est terminus rē. Circa dif
finitū nota p̄mū qz ipsum est secū
de sicut et alij t̄mini logicales et h̄z
solū significatū formale et pro oī tali diffini
tur et ex p̄nte pro se et quolibet sibi sili. Se
cūdo nota qz itēto pauli ē qd hic diffiniatur

nomen pro eo qz potest poni pro subiecto
aut pro propositionis: vt patet ab eo in ter
tu cum dicit: quia de nomine et verbo ex q /
bus oratio componitur et propositio rē. et
sic intentio sua est quod nullum adiectiuū
sit nomen in logica: et similiter nullus obli
qui ex quo nullum istorum potest esse sub
iectu aut predicatum vt infra patebit. sed
vt ista diffinitio sane intelligatur arguitur
contra multipliciter: primo sic: li nomen nō
potest diffiniri: igitur diffinitio nulla: patet
consequentia et antecedens probatur: sup
posito qz diffiniantur termini pro suis si
gnificatis tunc sic nullus terminus secūde
potest diffiniri: igitur li nomen non potest
diffiniri: patet consequentia et antecedens
probatur omne diffinibile debet habere ge
nus supra se: et ex p̄sequēte coordinari i linea
presentali sed termini secunde intentionis
non coordinantur in p̄nto. igitur et cetera
patet consequentia maiori et minor proba
tur per aristotilem in ante p̄ntis vbi vult
quod termini coordinati in p̄nto sint pri
me intentionis. dicit enim sic singulum in
complexorum aut significat substantiā aut
quantitatem et cetera: et sic vult qz termini
qui sunt in p̄nto significante rem que nō
est terminus. Secundo arguitur quod
obliq et adiectiua sint nomina de intentiōe
Pauli: qz illa sunt nomina quibus cōpetit
diffinitio data a Paulo: sed istis p̄petit dif
finitio Pauli igitur rē. patet cōsequentia
cum maiori et minor probatur quia obliq
et adiectiua sunt termini significatiui sine
tempore rē. Tercio arguitur sic illud qd
est predicatum est nomē: sed adiectiua sunt
predicatum: igitur rē. patet consequentia
cum maiori et minor probatur: qz dicēdo
for: est albus li albus est predicatū vt p̄z
Quarto li omnis nō est nomen et t̄cēn
est terminus significatiu sine tempore rē.
ex quo se ipsum significat: igitur diffinitio
mala consequentia tenet cum maiori et mi
nor est etiā nota. Quinto li dies est no
mē et t̄cēn significat euz tempore igitur dif
finitio mala. Sexto li Petrus paulus est
nomen et tamen partes significāt separa
te igitur diffinitio mala patet cōsequentia
et antecedens similiter. Ad ista R̄n. ad

Aliter dicitur

Arg

Secūda intentio

Prima intentio

Notificationes
Petrus paulus
Nihil

De
diffinitio

De
significatione
terminorum

amen

subordinari

Sunt
termini
qui
sunt
termini

Termini
Mentales
Vocales
Scripti

primum dicitur quod duplex est diffinitio: una quod est proprie dicta et illa quod datur per verum genus et vera differentia ponitatem pre essentialem eius pro quo supponit diffinitum sicut si diffinitur homo ista diffinitio: animal rationale: et tali diffinitione non diffinitur nisi quidam species de primo substantie. et de ista loquitur septimo methaphisice. **A**lia est diffinitio quod non est proprie dicta et est illa quod non datur per verum genus et vera differentia sed per aliquid quod tenet locum generis aut differentie. et tali diffinitione diffinitur tam illa quod sunt substantie quas accidentia. Isti sunt de quibus per Aristotem percludit quod illa non est diffinitio proprie sumpta: sed in proprie quod datur per aliquid loco generis: et per aliquid loco differentie et non per genus et differentias. **A**d secundum negatur quod obliqua et adiectiva sint nomina de intentione Pauli: et cum probatur dicitur quod eis preterit diffinitio data quia sunt termini significativi et rationis. quod aliquod terminum esse per se significativum est dupliciter. scilicet quiescenter et non quiescenter termini significativi quiescentes sunt illi qui possunt reddere superpositum verbo sicut substantivi casu recto. Sed termini significativi non quiescentes sunt illi qui significant per modum dependentis et non possunt reddere superpositum verbo sicut sunt adiectiva et obliqua. tunc ad Aristotem dicitur quod in diffinitione nominis debet iungi li quiescentes de intentione Pauli et sic talis diffinitio non preterit illis ut patet. **A**d tertium negatur minor. et negatur quod in ista. sor. est albus li albus fit predicatum imo dicitur quod ibi non est predicatum nisi sub intelligatur unum substantivum sic. Sor. est albus. i. sor. est sor. albus. ut patet ab eo in primo dubio argumento quinto. et sic predicatum erit li sor. albus et non li albus. **A**d quartum negatur minor. scilicet quod li omnis fit significativus et. loquendo de significato proprio et eo modo quo logici. scilicet de eo quod est significativum alicuius et hoc secundum significationem facientem ipsum esse terminum. **A**d quintum negatur minor et ad probationem dicitur quod est differentia inter significare tempus et significare cum tempore. Si significare enim tempus est representare rez quod si esset eum tempus significare autem cum tempore seu temporaliter est representare per modum fluxus ut dicunt grammatici aut

sub alijs verbis per modum presentis preteriti vel futuri. Et tunc ad argumentum dicitur quod li dies et annus bene significant tempus sed non cum tempore. i. per modum fluxus et patet solutio. **A**d ultimum rationem. dupliciter primo dicitur quod diffinitio nominis ut verba sonant non est completa sed dum ibi ponitur quod partes nominis non significant separate sed sic intelligi quod partes nominis non significant separate aliquid quod per totum significetur. et sic patet solutio: quia licet partes illius dictionis Petrus paulus significant separate non tamen aliquid quod significaretur per totum quia totum significabat unum hominem. et li Petrus non illum sed alium et similiter li Paulus. non autem sic est de partibus orationis utriusque. Secundo potest responderi petendo an opponens velit quod li Petrus paulus subordinetur pluribus concessivibus sicut li sor. plo. an uni tantum. **S**i per dicitur quod non est nomen sed duo nomina si secundum dicatur consequenter quod sue partes non significant separate ut patet ex casu. Et si dicitur ab opponente volo quod tibi subordinetur uni conceptui et platonem duobus dicas in isto casu quod illud vocale tibi est nomen et platonem est oratio quia duo nomina et ista solutio. apud me melior. **C**ollegendo igitur descriptio nominis erit ista nomen est terminus et hoc loco generis significativus. ut differat a non significativis quiescenter ut differat ab adiectivis et obliquis sine tempore. i. non per modum fluxus. ad differentiam verbi et participij: cuius nulla pars et. ad differentiam orationis Siquis autem velit quod illa descriptio competat obliquis de mat de descriptione li quiescenter: Sed hic est una petitio quod est subordinari. rationem. quod quia sunt duo termini synonymi quorum unus est vocalis vel scriptus et alter mentalis dicimus illud vocalem aut scriptum subordinari mentali. i. ordinari sub mentali prius. non sunt termini mentales quam vocales aut scripti et ita vocales subordinantur mentalibus et non converso. Et breviter subordinari est si significare ad placitum illud vel illa vel illo modo quod vel que vel quo modo significatur naturaliter per terminum mentalem sibi synonymum.

Capitulum tertium de verbo.

Verbum etc. Circa diffinitum nota quod est sedē habens duo significata et diffinitur sō^m pro formali et non pro se ipso quia ipsum est vnum nomen.

Circa descriptionem est notandū quod in / telligitur sic verbū est terminus et hoc loco generis. significatiuus temporaliter. i. per motū fluxus. et in hoc differt a noie et multis alijs paribus orōis et extremorū vnitius. i. vnitius subiecti et predicati et p hoc differt a participio. cuius nulla pars etc. in hoc differt ab oratiōe. Sed iusta istā de / scriptionē est bona dubitatio. s. an li amat sit verbū. et arguitur quod sic quia est pars orationis et non nisi verbū vt p3 igitur etc. In o^m arguitur qz magister ista dicit copu / la autē semper est sum es ē. Pro soluti / one istius dubitationis et vt ide appareat multe cōclusiones p̄suppono duo. p^m qd oē verbū est extremorū vnitū^m. i. subiecti et p / dicati istud patet per oēs. scdo p̄suppono quod si est aliqua propositio categorica affirmatiua vera habens subiectum et p̄di / catū tunc subiectū et p̄dicatum supponunt pro eodē. istud p̄missū p3 per multos lo / gicos et si negaretur probatur ratione nam cū propositio categorica affirmatiua vt il / la hō ē al sit compositio et significet hoc esse hoc aut igitur significet hoc esse hoc qz su / biectū sit predicatū aut hoc ē hoc qz illud pro quo supponit subiectus sit illud p quo supponit predicatum sed non p̄mū vt pa / tet: qz dictio que est subiectū non est illa q̄ est predicatū igitur scdm ista stantibus.

Rñ. ad dubium ponendo septē conclu / siones. Prima nullū verbum adiecti / uum in logica ē verbū probatur nullū ver / bum adiectiuū est vnituum extremorū igit / 2^o vera patet p̄sequentiā et antecedēs pro / batur qz si aliquid tale sit vnitūū extremo / rum sit quod li creauit in ista deus creauit celū: et arguitur sic li creauit non vniū nisi li deus et li celū Sed ista non sunt extrema igitur etc. p̄sequentiā patet cū maiori et mi / nor probatur sic quādocunqz in aliqua ca / thegorica affirmatiua vera sunt duo termi / ni qui non possunt supponere pro eodem il

li non sunt extrema sed in ista deus creauit celū que est huiusmodi sunt duo termini q non possunt supponere pro eodem. s. li de⁹ et li celum igitur illi non sunt extrema cōse / quentiā patet cū maiori per suppositum et minor de se patet et sic patet prima 2^o. Exi / sta sequitur p̄mo hoc corollarū. s. quod solū verbum substantiuum est verbum in logi / ca. probatur aliquod verbum est verbum in logica et nullum adiectiuum est verbum in logica: igitur solum substantiuū est hu / iusmodi. Secūdo sequitur quod oīs ca / thegorica de verbo adiectiuo debet reduci et subordinari vni de substantiuo probat. omnis categorica debet habere verbum per quod vniuntur extrema aut subordina / ri vni habenti ipsum: sed illa de adiectiuo non habet verbum per quod vniuntur ex / trema quia per nullum sit ista vniō nisi per substantiuum vt patet in conclusione: igit / omnis talis debet subordinari vni habēti verbum substantiuum per quod vniuntur extrema. tenet consequentiā cum minori et maior probatur qz omnis categorica de / bet habere subiectus predicatum et copulā principales partes sui simplice vel expli / cite per Paulū in littera. Tertio sequitur quod in mente non ē verbū adiectiuū et sic li. currit: li incipit. li promittitur non sunt i mente licet ap3. p3 hoc intelligenti. Se / cunda conclusio li amat in voce subordina / tur huic complexio est amans probatur sic ista propositio for. amat Johānez subordi / natur huic for. est amans Johannem per tertium corollarū sed li for. subordinatur solum illi termino for. et li Johānem illi ter / mino Johānem igitur li amat illi cōceptui est amans. Tertia conclusio verbū logica le non regit obliquos probatur solū exte / ma reguntur a verbo sed obliqui nō sunt extrema igitur 2^o vera patet consequentiā cum maiori et minor probatur quia si non sit vera da oppositum et sit grana exempli quod in ista deus est in celo li in celo sit ex / tremum et arguitur quod non sic quando / cunque in propositione affirmatiua vera sūt duo termini q̄ n̄ possūt sup̄pōere p eodē illi n̄ sunt extrema s3 li de⁹ et li i celo n̄ pos /

Substantiuo

Categorica

Sic est

propter

Verba ad

sunt supponere pro eodem ut patet igitur non sunt ex-
 trema quod sunt probandum. Si autem arguitur de ista
 sor. et asinus. **¶** Ex ista conclusio sequitur: primo
 quod si in propositione est aliquis casus obliquus ille re-
 gitur a nomine vel ab alia prepositione probatur quod
 ab aliquo debet regere et non a verbo logico igitur
 tur et. et ista est sententia. B. augustini et al-
 bertus et multorum aliorum. **¶** Secundo sequitur quod
 ois categorica quod patet de extremo obliquo de-
 bet reduci ad rectum probatur ois categorica
 de habere extrema: aut subordinari vni huius-
 modi. Si illa de obliquo non habet extrema ut patet in
 primo ne igitur de reduci et subordinari vni ha-
 betur: patet cum minori et maiori patet per diffinitionem
 neque propositio categorice. **¶** Quarta propositio quod
 obliquus in propositione vocalis precedit rectum rectus
 se tunc ex prepositione ut gratia exempli ista et pro
 milibus cuiuslibet huiusmodi asinus currit li asinus
 se tunc ex prepositione probatur quod vna propositio vocalis
 subordinatur in tali modo quo terminus se tunc
 in tali modo se tunc in vocali scilicet ista cuiuslibet
 huiusmodi asinus currit et vocalis et pro neque subor-
 dinatur huic in tali de recto quod habet huiusmodi cuius-
 modi asinus currit igitur sicut li asinus se tunc in vna se tunc
 in alia scilicet in tali in tali se tunc ex prepositione igitur et
 in vocali et patet primo. **¶** Quinta propositio nulla propositio est
 de secundo adiacente in mente probatur ois propositio voca-
 lis subordinatur in tali in qua est verbum vniuersale ex-
 trema scilicet vbi est verbum vniuersale extrema ibi non est
 propositio. de secundo adiacente scilicet de tertio igitur primo verbum.
¶ Sexta conclusio li est et li est in istis vocalibus
 asinus est sortis et asinus est sortis si sunt sinoni-
 ma patet quod li est in prima subordinatur verbo et nomi-
 ni et in secunda verbo tamen igitur et patet primo et asinus probatur
 quod ista asinus est sortis subordinatur isti asinus
 est asinus sortis ut supra. Et sic patet solutio du-
 bium quod dicitur quod li amat non est verbum logicale scilicet gra-
 maticale. **¶** Ultima propositio aliquid est categorica
 quod non habet verbum logicale patet de ista sor. amat pe-
 trum. **¶** Si arguitur contra propositio quod non quanta proban-
 do quod in mente sit propositio de secundo adiacente quod in
 mente est propositio de tertio scilicet vbi est totum est quod est
 patet igitur in mente est quod patet propositio de tertio ad-
 iacente scilicet vna propositio est illa de secundo igitur primo facta:
¶ Secundo arguitur contra ultimam propositio quod illa
 contradicit diffinitioni propositio categorice vbi
 dicitur quod illa quod habet subiectum primum et copulam.
¶ Ad primum procedit quod in mente est propositio
 de tertio adiacente scilicet de illa propositio non est propositio

quod non est propositio aut diffinitio. **¶** Ad secundum dicitur
 in diffinitione categorice. **¶** Et ad 4. de oratione.

O Ratio est terminus et contra istam de-
 scriptionem arguitur dupliciter primo sic
 ista diffinitio petit alteri a diffini-
 to igitur non est bona patet primo et asinus probatur quod li petr-
 paulus non est oratio et tamen preter separe significat igitur
 et. **¶** Secundo sic illa diffinitio non petit oratio
 non igitur est mala patet primo et asinus probatur quod subordi-
 nes li a huic sor. est huiusmodi et arguitur sic li a. est oratio
 et tamen nulla pars separata significat igitur et. tunc
 cum maiori quod est oratio preter separe et minor est patet quod li
 a non habet preter separe. **¶** Ad primum istorum respondetur. sic est de diffini-
 tione nominis. **¶** Ad secundum dicitur infra in dif-
 finitione categorice. **¶** Fonon alia et contra
 istas diffinitiones arguitur sic istis datis se-
 quitur quod nulla est oratio preter separe aut ipse nisi vocalis
 preter separe falsus et primo probatur quod nulla gene-
 rat preter separe aut ipse sensum in aio auditoris
 nisi illa quod auditur igitur tamen vocalis erit preter separe aut
 ipse. **¶** R. si. breuit quod utraq diffinitio est
 falsa de virtute sermonis sed debet sic dici
 oratio perfecta est illa que est acta generare
 perfectum sensum in aio auditoris. i. intelligentis.

Capitulum quintum de propositione.
Ropos. et. Circa diffinitionem nota quod
 est de intentione habet duo signifi-
 cata sicut. li oratio et diffinitio solus pro-
 formalis et non pro seipso quod ipse est vniuersale nomen.
¶ Contra istam diffinitionem arguitur multipliciter
 primo sic ista sor. currit: interrogatiue teta est
 oratio indicatiua verum vel falsum significans et tamen
 non est propositio igitur diffinitio mala patet primo cum minori
 quod illa non est oratio preter separe et non est verum vel falsum et maior
 probatur quod est oratio indicatiua ut patet primo et quod signi-
 ficat verum vel falsum probatur sic quod signi-
 ficat per illam sor. currit non interrogatiue teta si
 quod per illam interrogatiue teta sed verum vel fal-
 sum figit per illam non interrogatiue tentam igitur
 verum vel falsum figit per illam interrogatiue te-
 tam patet primo cum minori et maior probatur quod il-
 le orationes sunt finis ut patet primo. **¶** Secundo ar-
 guitur sic li deum esse est propositio et tamen non est oratio in-
 dicatiua igitur diffinitio mala patet primo cum mi-
 nori et maior probatur sic quod quicunque sunt due
 orationes sic se habentes quod quod figit per vnam
 figit per aliam et conuerso tunc si vna est pro-
 positio a pari alia est propositio sed li deus est et
 li deus est sunt huiusmodi quia utraq signi-

the

propos

ad hanc

Cathe.

ficat deū ēē vt pz igit si vna ē ppō z alia si
 militer sz illa de^o est ē; ppō igitur z illa deū
 esse tenet psequētia cū minori z maior argui
 tur qz si nō detur cā diuersitatis. **T**ertio
 sic ista canis currit. ē oratio indicatiua zē z
 tñ nō est ppositio igitur zē. psequētia pz cuz
 minori z maior pbat qz ē equoca z ita nō
 est ppō. **Q**uarto sic illa ego vellē mille
 ducatos ē ppō z tñ nō est indicatiua igit zē.
 psequētia pz cū minori z maior pbat. qz
 illa est hā z ab oib^o pcederet. **A**ltimo sic
 subordinet ly a huic hō est al^o z sequitur qd
 ē ppō z tñ nō est indicatiua igitur zē. **A**d
 ista rñ. z pmo ad pñm dī quod ar^m hō balr
 pcludit sz nō ptra sensū diffinitionis qz diffi
 nitio sic intelligitur. ppō est orō indicati
 ua vey vl^m significās qescēt z sic pz solu
 tio qz dī qd li forcurit interrogatiue nō signi
 ficat vey vel^m qescēt. **A**d s^m dī filr
 qd illa orō deū esse sz significet vey nō tñ qe
 scēt vt pz ex grāmatica. nec sequitur quic
 qd significat p istā de^o est significat p
 istā deū esse z illa de^o est ppō igitur z illa
 deū esse. sz oz in antecedente pōere qd idez z
 eo dē mō significet quod si ponatur nega
 tur añs. **N**el dicatur alr ad vtrūqz qd ma
 gister loco de ly vey vl^m intellexit hē vel
 false z tūc pz solutio qz sz ista deū esse signi
 ficet vey nō tñ hē z mō hō cū nō sit orō pfe
 cta. **A**d 3^m dī qd illa canis currit est pro
 positio equoca qz nō est ppō vna sz ppō
 plures qz subordinatur plurib^o vñ audita
 ista canis currit l mēte generātur iste tres
 sine nota. s. latrabile currit. marin^o currit. sy
 d^o celeste currit. qz sunt vñū aggregatū z nō
 ppō sz ppōnes z ita de vocali dī z cū dī qz
 ipsa ē orō negatur z dī qd ē orōnes. **A**d
 qrtū rñ. duplicat. pmo qz illa ego vellē mil
 le ducatos nō ē ppō z ē hā neqz falsā. sz orō
 imperfecta nisi aliō sub intelligatur. s. añs cō
 ditional^o puta hoc si posses. **S**cōdō dī qd
 illa est ppō z negatur qz nō sit indicatiua
 qz cōmunit in illo pplexo ly vellez subordi
 natur hō indicatiuo. s. illi hō volo mō il
 lud qz sub ordinatur hō indicatiuo ē ver
 bū indicatiuum. **S**igs dicat qz ci sic subor
 dinatur qz de hoc nō possumus disputare te
 neat hoc. **S**i aut teneat qz nō est propositio.
Ad quintum z vltimum dicetur infra.

De propositiōe cathēgorica.
Propositiō cathēgorica est illa zē.
Cōtra istā diffinitōez arguitur
 sic qz ista pscripto for. currit for.
 amat Johānez: For. est alin^o. for. est bon^o
 est cathēgorica z tñ pme deficit pdicatū z
 scōd filr qz obliqu^o nō pōt esse pdicatū z tñ
 deficit subiectū qz est ibi obliqu^o z qñte de
 ficit pdicatū qz adiectiua nō sunt pdicatum
 igitur diffinitio mala tenet psequētia cū ma
 iori z minor probatur qz ipse sunt orōnes i
 dicatiue significātes vey vl^m qescēt igit
 tur sunt propōnes z nō hypotēces igitur
 cathēgorice. **A**d istud ar^m dicit magist^r
 i textu quod illa for. currit est cathēgorica z
 dicit quod hēt pdicatū iplicate z hoc sufficit
 qz ista for. currit resoluitur sic for. ē curres.
Sz dubitaret aliqz qñt i ly currit in scri
 pto ē ly currens iplicitū nā hoc nō videtur
 vey vt pz ad sensū. **E**t iō dī de intrētiōe
 magistri in 2^o argumēto pñi dubij qz pro
 rāto dicimus quod in ly currit inscripto est
 ly currens qz ly currit subordinatur huic ē
 currens: z sic dicim^o quod in ly currit est hō
 bū z pdicatū iplicitū: tñ i veritate ly curres
 nō est i ly currit nec sequitur ista for. currit ha
 bet pdicatum iplicate igitur habet plica
 tū. sz sequitur oppositū. s. quod nō habet pre
 dicatū z subordinatur vñ habenti est igit
 tur diffinitio propositiōis cathēgorice scōm
 magist^r talis propositiō cathēgorica est il
 la qz hēt subiectū pdicatū z copulā ptes pñ
 cipales sui explicite vel iplicate. i. est illa qz
 habet ista tria vl^m subordinatur vñ habenti
 z ex hoc pz solutio aliaz dī. n. qz ista for. est
 nō habet pdicatū sed subordinatur vñ ha
 benti z hoc sufficit z ita dicatur de illa for.
 est bon^o z de similib^o. **S**ed cōtra solutio
 nem magist^r arguitur qz ea data sequitur
 quod ly ecōuerso in illa for. est hō z ecōuer
 so eet propositiō cathēgorica cōsequēs ē s^m
 z consequentia pbat qz omne habens
 s^m pdicatū z copulā pñcipales ptes sui
 explicite vel iplicate est propositiō cathē
 gorica sed ly ecōuerso habet bec omnia im
 plicite igitur est cathēgorica tenet psequētia
 cum maiori per magist^r z minor etiam
 pater quia ly ecōuerso subordinatur vñ
 habenti. **H**uic argumēto respōdet magi

Diffinitio

Subordi

A.
 iter argumēto q̄dragesimo sexto p̄mi dubij
 p̄cedēdo q̄ ly eōuerſo ē p̄positio ⁊ ita est
 itētio ſua exp̄ſſe ⁊ p̄pauli p̄gulēſis ⁊ petri.
 218. i. cap. p̄uerſionū vbi dicit quod ly a da
 to q̄ ſubordinet p̄poſitiōi ē p̄poſitio ⁊ ita
 ſcōm iſtos negat p̄ſeq̄ns eē. f^m. ¶ S³ cir
 ca dicta iſtoꝝ doctorꝝ mouet talis q̄ſtio. ſ.
 an ly eōuerſo vocale ⁊ li a. in caſu ſupioꝝ
 ſit p̄plexū ⁊ arguit q̄d n̄ auctoritate ⁊ rōne
 q̄ bēnīber ſophiſmate vigēſimoprio ⁊ ali
 q̄ alij ſunt hui⁹ opinionis: S³ arguit rōne
 p̄mo ſic illud q̄d ē pura dictio n̄ ē p̄plexum
 S³ ly eōuerſo vocale ē pura dictio vt ſeu
 ſu p̄z igit n̄ ē p̄plexū ⁊ p̄ſeq̄ntia ⁊ añs pro
 bat. q̄ pura dictio ⁊ oꝝ ex opoſitio diſtingū
 tur. ¶ Et p̄firmat q̄ ſi ly eōuerſo ſit cōple
 xū da ex q̄b⁹ ⁊ ſi poterit dici ex q̄b⁹. ¶ In
 oppoſitū arguit auctoritate illoꝝ doctorꝝ
 ⁊ ratioib⁹ p̄mo ſic ly eōuerſo ē oꝝ ⁊ p̄pō
 igit t̄min⁹ p̄plexus p̄ſeq̄ntia p̄z ⁊ añs pro
 bat q̄ ly eōuerſo bēt ſubī p̄dicatū ⁊ co
 pulā p̄ncipales p̄tes ſui explicite vel īplici
 te igitur ē propo⁹ tenet p̄ſeq̄ntia de itentioe
 iſtoꝝ doctorꝝ ⁊ añs eſt ver⁹ igit ⁊ p̄ſeq̄ns.
 ¶ S³ cō arguitur ſic nullū i cōplexū ē ve
 rū vel f^m ſed ly eō⁹ ⁊ ly a eſt ver⁹ vel falſū
 igit illa nō ſunt i cōplexa p̄z cū minoꝝ q̄
 ly a i caſu cōcederet ſicut ly eō⁹ ⁊ minoꝝ ē
 ari. in aīe p̄ntis. ¶ Tercio ſic omne cōcedē
 dū aut negādū eſt affirmatiū aut negati
 uū cū intellectus ei aſſentiat aut diſſentiat:
 ſed ly a. eſt cōcedēdū aut negādū igit eſt
 affi^m vel negatiū: tūc vltra oē affirmati
 uū vel negatiū ē cōplexū a ē huiusmodi
 igit ē p̄lex^m igit nō in p̄plexū p̄z p̄ma ⁊
 ſcōda ſilr: arguit ei⁹ maioꝝ p̄ ari. i aī p̄ntis
 vbi dixit q̄d nullū i p̄plexū f^m ſe eſt affir
 matio vel negatio. ¶ Quarto ſic oē q̄d ē
 nomē ⁊ verbū ē cōplexū: ſed ly a i caſu vbi
 ſubordinaret iſti ſoz. ē ē nomē ⁊ v̄bū: igit
 cōplexū p̄z p̄z cū maioꝝ ⁊ minoꝝ probatur
 ſic. illud q̄d ſubordinat nomini ⁊ v̄bo col
 lectiue eſt nomē ⁊ v̄bū ſed ly a: ē huiusmo
 di igitur ⁊c. t̄z cū minoꝝ ⁊ maioꝝ proba
 tur q̄ non poteſt assignari cauſa q̄re aliqd
 ſit nomē nūi q̄ ſubordinatur nomini ⁊ ita
 apari non poteſt assignari cauſa quod ali
 qd ſit nomē ⁊ v̄bū nūi q̄ ſubordinatur no
 mini ⁊ v̄bo. ¶ Quito: Si ly a eſſet i cōple

xū apari dato q̄d ly vel ſubordinaretur hu
 ic hō ē ſoz. eēt i p̄plexū p̄ſeq̄ns ē falſū igitur
 ⁊ illud ex quo ſeq̄tur: q̄d p̄ſeq̄ns ſit falſum
 probat q̄ ly vel nō eēt pars oratiōis igit
 tur ſi i p̄plexū p̄z ⁊ añs probatur q̄ ſi eēt
 ps oꝝis eēt cōſectio S³ arguitur q̄d non
 ſit p̄iunctio q̄ ſi eēt p̄iunctio iſta eēt i cōgrua
 ſoz. ē hō ⁊ vel q̄ tñ nō ē i cōgrua igitur ⁊c.
 ¶ Sexto ſic ſi li a eēt i p̄plex^m maxi^m eēt
 nomē ſz ſi ē nomē igitur n̄ ē i p̄plexū p̄z cū
 maioꝝ ⁊ minoꝝ probatur ſic oē vocale q̄ eſt
 nomē ſubordinaretur ſolo nōi ſz li. a. n̄ ſub
 ordiatur ſolum nōi igitur n̄ ē nomē p̄z cū
 minoꝝ ⁊ maioꝝ ē p̄z. Sed forte negatur illa
 maioꝝ ⁊ dē q̄ ad h̄ q̄ aliqd ſit nomē ſufficit
 q̄ ſubordietur nōi ⁊ n̄ requiritur q̄d ſubordi
 netur nomini ſolum: S³ p̄ira iſtā rñ. argui
 tur q̄ ea data ſeq̄tur q̄ li currit vocale ē p̄
 ticipium probatur q̄ ſubordinatur partici
 pio. ¶ Itē illa data ſeq̄tur q̄ li a apari ē v̄
 bum q̄ ſubordinatur v̄bo licet ſi ſoli v̄bo
 q̄ ſi p̄ceditur arguitur h̄ eē falſum ſic nullū
 nomē ē v̄bum ſed li a ē nomē igitur li a n̄ ē v̄
 bum p̄z cum minoꝝ p̄te ⁊ maioꝝ probatur
 ſic nihil q̄ ſignificat ſine tpe ſignificat cum
 tpe ſed oē nomē ſignificat ſine tpe ⁊ oē v̄bū
 cum tpe igitur nullum nomen eſt v̄bum.
 ¶ Septio arguitur ſic li nihil ē p̄plexū igit
 tur ap̄i li a ⁊ li eō⁹ in caſu ſupioꝝ p̄z ⁊ añs
 p̄batur q̄ ſi n̄ datur oppoſitū. ſ. q̄ li nihil
 ſit in complexum ⁊ ſeq̄tur q̄ ipm eēt nomē.
 Sed arguitur h̄ eē falſū q̄ capio iſtā nihil
 ē chimera in ſcripto ⁊ arguitur ſic. ſi li nihil
 hic eēt nomē aut eēt nomē bēns hic officiū
 vniuerſalizādi aut n̄ h̄ns hic officiū vni
 verſalizādi ſed nec p̄mum nec ſcōm igitur
 n̄ ē nomē q̄ ſi p̄mum probatur q̄ ſi hic bē
 ret tale officiū aut ſupra ſe aut ſupra aliū
 t̄minum ſed n̄ ſupra ſe vt p̄z: nec ſupra ali
 um t̄minum q̄ nullus ē ibi alius t̄minus a
 p̄te ſubiecti igitur ⁊c. q̄ nō ſcōm probatur
 q̄ ſi eēt nomē n̄ h̄ns hic tale officiū igitur
 iſta n̄ eēt vi aliis nihil ē chimera q̄d orōnes
 negāt. ¶ Alimo arguitur ſic ſicut ſe bēt li
 petruſpaulus dato q̄ ſubordinetur vni cō
 ceptui ad eē ſimplex ita li a ⁊ li eōuerſo ad
 eē complexum ſed li petruſpaulus: in tali
 caſu eſt ſimplex igitur ⁊ li a ⁊ li eōuerſo
 cōplexum cōſeq̄ntia patet cū maioꝝ ex cō

Subordinat

Nihil
Econuerso

Compl.

Oratio

Compl.

uenienti similitudine et minor est de iterum de marfilij
i an pntis et apparebit vera consideranti.
Consta dubitatio pp rones et auctoritates
multu difficilis et difficile sine distinctioe sol
ueri rñ. tñ dupliciter pmo sine distinctioe se
cundo cum distinctione primo sine distincti
one dicitur quod ly econuerso est proposi
tio et coplexum: et ad ar^m i opposituz dñ ne
gatio maioris. scilicet quod ly econuerso sit pura di
ctio imo dñ q ly econuerso e nom aut nomia
et hñb collectivae: et tñ nec e nom nec e hñb:
et rō ē qz subordinat illis collectivae et nō di
uisive et sic nō ē pura dictio: Et ad confirmatio
nez cū dñ des ex qb⁹ ē pplexū: dñ q ad hoc
qd aliqd sit pplexū si requiritur q pponatur
ex duab⁹ aut ex plurib⁹ ptib⁹ ordinis s3 re
gritur q pponatur ex duab⁹ aut pluribus
ptib⁹ orationis aut sit due vel plures ptes
oratiois collectivae sumendo et sic i pposito
de ly ep⁹ et iō ē pplexū. S3 ptra istā solutio
nē arguitur pmo sic si ly ep⁹ ē pplexū igitur
oratio igitur tmin⁹ cui⁹ aliq ps aliqd sepa
rata significat psequens falsum igitur illd ex
quo sequitur. Secūdo arguitur sic si ly econ
uerso sub ordinatur nōi et hñbo et plurib⁹ p
tib⁹ orationis igitur ly econuerso erit equocu
igitur nō erit propo cuius oppositū diceba
tur. **A**d pñm rñ. q diffinitio ofonis ē in
pplexa s3 itelligitur sic scd3 p paulū oratio
ē tmin⁹ cui⁹ aliq ps aliqd sepaata significat
vl ē illud q subordinatur vni tali: et sic est in
proposito qz licet ptes de ly econuerso nō si
gnificēt sepaate tñ subordinatur vni cui⁹ aliq
ps sepaate significat et ita sibi ppetit diffini
tio ofonis et est oio. **A**d scdm cū dñ si ly
econuerso subordinatur duab⁹ ptib⁹ ofonis
et nō vni tñ igitur ē equocu nego psequentiā
et adducitur istāia qz ista hō ē subordinatur
duab⁹ ptib⁹ et tñ nō ē equoca: Et ista ē dif
ferētia inter ly econuerso et tminū equocum
puta ly canis qz ly econuerso subordinatur
pluribus ordine quodā: S3 ly canis nō cū
ordine vt pz: Secdo et melius ad dubiū rñ.
distingūdo de pplexo et i pplexo qz duplex ē
plexū. scilicet grāmaticale et logicale. **C**oplexū
logicale est illud q ē aggregatiū ex pluri
bus pceptibus vl subordinatur pluribus
conceptibus ordine quodā. et sic loquendo
de pplexo ly hō ē alⁱ mte ē pplexū qz ē ag

gregatū ex pluribus. et ly hō currit et ly ni
bil et ly econuerso in voce aut scripto sunt cō
plexa qz l3 si sint pposita ex pluribus cōce
ptibus eo q sunt vocalia tñ subordinatur
pluribus pceptib⁹ ordie quodā. Sili p op
posituz i pplexū logicale ē illd qd nō ē cōpo
situz ex pluribus pceptib⁹ n3 subordinatur
ordine quodā vni cōposito ex pluribus. et
sic ly hō tā i voce quā i scripto ē i pplexū lo
gicale. S3 pplexū grāmaticale ē illud q ē
aggregatū ex pluribus quoz aliq tenetur
pro dictioibus in grāmatica siue istud tale
subordinetur pluribus cōceptibus siue nō
ex^m dicimus qd ly hō ē alⁱ siue i voce siue i
scripto siue i mte est pplexū grāmaticale. et
sili ly ppetrus paulus et ly leopardus in vo
ce ē pplexū grāmaticale. et h siue ly ppetrus
paulus subordinetur pluribus pceptibus
siue nō: et h qz ly ppetrus paulus ppositur ex
pluribus quoz aliq in grāmatica tenentur
pro dictioibus sili p oiz i pplexū grāmati
cale ē illud q nō ē scñ ex pluribus quoz ali
q cōiter teneatur pro dictioibus i grāmati
ca: seu qbus grāmatica cōiter vtatur tāquā
dictioibus et isto mō loqndo li hō. ē i cōple
xuz grāmaticale: s3 li leopardus et li ppetrus
paulus ē pplexū qzuis subordinentur sim
plici pceptui et h qz grāmaticus cōiter vti
tur illa pte leo et ille pte ppetrus pro dictioibus
et eas declinat. et sili illa dictioe ppetrus et illa
dictioe paulus. **E**t si dicitur quod cogno
scas si grāmaticus vtatur ptibus alicuius
pro dictioibus aut nō: dñ q qñ grāmaticus
attribuit illⁱ ptib⁹ accidētia q cōit tribuit p
tibus ofois. scilicet cāuz aut gen⁹ aut psonā aut
moduz: aut alia tunc dicas q vtatur illⁱ pro
ptibus ofonis vt i pposito de li petrus pau
lus. ex qbus pz solutio ad dubiū: dñ. n. q li
ep⁹ ē i pplexuz grāmaticale et pplexuz logi
cale. et p oppositū li petrus paulus ē pplexū
grāmaticale et i pplexū logicale dato q vni
pceptui subordinetur. Et sic poteris solvere
argumēta scā supius cum ista distinctioe. Et
si dñ quod accipit magis cōplexum qñ dicit
q oio ē tminū pplexus dñ q capit logica
liter et nō grāmaticā.

Prima diuisio
propositionum categorice.
Circa istas definitiones scias

*necessari
possibile*

quod sic debent limitari. propositio cathegorica affirmativa est illa in qua uerbum principale affirmatur id est non negatur per negationem existentem in ea vel est illa que subordinatur uni tali. p^u dicitur p^p p^{re}ia ceterum istius nullus homo est qua est affirmativa et tñ uerbis negat a^{ly} nullus sed non a^{ly} nullus exi^{te} ip^{re}iacete v^z secundum dicitur p^p l^y a. posito quod subordinetur illi homo est asinus. Similiter li mite^r tur diffinitio negatiue.

Secunda diu^{is}io.

Propositi^oum cathegoricarum alia vera et. Contra istas diffinitiones arguitur dupliciter primo sic aliqua est propositio vera cuius primarium et adequatum significatum non est verum igitur diffinitio mala p³ aⁿs p^batur de ista nulla chimera est cuius significatum nec est verum nec falsum quia non est. Et confirmatur quia ista chimera est. est falsa et tñ suum significatum non est falsum ex quo non est. forte dicit aliquis quid suum significatum est falsum quia l^y falsum idem sonat quod non ens sicut l^y v^{ez} Contra ista responsio concedit quod illud significatur. s. chimera esse est. non ens s^z ista p^p implicat contradictionem in logica quod cumq^{ue} capiatur l^y ens igitur responsio nulla Secundo arguitur sic datus illis diffinitionibus sequitur quod illa duo contradictoria sunt simul vera. s. aliquis homo est. et non aliquis homo est p^{se}quens falsum et p^{se}quens p^batur sic significata istarum sunt simul vera. igitur ista sunt simul et tenet p^{se}quens p^o diffinitionem et aⁿs p^batur q^{uod} significatum prime est verum ut dicitur posito ex quo ipsa est vera: s^z quicquid est significatum prime est significatum s^{ec}unde et e^z p^ouerso igitur significatum s^{ec}unde est verum tenet p^{se}quens cum maiori et minori p^batur sic quicunq^{ue} sunt due p^oposiciones sic se habentes quod omnis termini significati qui sunt in vna sunt in alia et e^z p^ouerso tunc quicquid significat per vnam significat per aliam s^z sic est in p^oposito de istis quod omnes termini significati qui sunt in vna sunt in alia et e^z p^ouerso igitur quicquid significat per aliam p^{se}quens patet cum maiori et minori probatur quia nihil plus est in vna quam in alia nisi l^y n^o modo l^y non. non est terminus significati igitur et. Et istis argumentis po

falsum

veritas

teris arguere p^otra diffinitionem p^oposiciones necessarie et possibile. Terno specialiter arguitur p^otra diffinitionem p^oposiciones necessarie quia ista chimera non est: necessaria et tñ suum significatum non est necessarium quia non est igitur et. p^oso loquendo de arguendo o^z declarare diffinitiones p^oposiciones vere false et necessarie. dico igitur quod diffinitio p^opositi^ois vere sic intelligitur. p^opositio vera est illa cui^{us} primarium et adequatum significatum est verum. i. est significatum verum eo modo quo rep^{re}sentat p^o p^opositionem tale Et f^o est illa cui^{us} primarium et adequatum significatum est f^o. i. est significatum f^o eo modo quo rep^{re}sentat per illa. et ita de necessaria dicat Istotante ad primum dicitur quod illa nulla chimera est vera et quod significatum suum est verum et quod nulla chimera esse est verum. i. significatum verum. et ulterius negatur ista p^{se}quens nulla chimera esse nihil est igitur non est si significat^{ur} verum quia li significatum verum ampliat usq^{ue} ad imaginabilia. Et ad confirmationem nego quod significatum istius chimera est non sit f^o et cum p^batur arguitur. non est. igitur non est f^o nego p^ontia quia l^y f^o ampliat et usq^{ue} ad imaginabilia Ad secundum conceditur quod idem est significatum duorum p^oradictoriorum et nego quod duo p^oradictoria sint simul vera et ad p^batorem conceditur quod ista est vera aliquis homo est. s^z nego quod ista sit vera si aliquis homo est. et cum arguitur ei^{us} p^oprimarium et adequatum significatum est verum igitur ipsa est vera d^o quod non valet? Sed o^z sic arguere ei^{us} p^oprimarium et adequatum significatum eo modo quo rep^{re}sentatur p^o illa est v^{ez} igitur illa est et tunc negatur aⁿs Ad tertium conceditur quod ista est necessaria chimera non est et significatum est necessarium. et cum arguitur chimera non esse nihil est igitur non est necessarium negatur? quia li necessarium ampliat usq^{ue} ad imaginabilia ex quo includit l^y v^{ez} et l^y v^{ez} includit l^y itelligi ap^oli^{as} usq^{ue} ad imaginabilia. s^z d^o b^o for. dicit alibi s^z hic tu quod res quo cognoscas ego si significatum eo modo quod significat p^o p^oponere sit v^{ez} vel falsum: rñ. quod quod intellectus adequat^{ur} p^o illa p^oponere illi si significato tunc illud significatum eo modo rep^{re}sentat^{ur} erit v^{ez} quia veritas est adequatio intellectus ad re. s^z ite^r q^{uod}res quo adequat^{ur} intellectus rei p^o p^oponere rñ. quod quod intellectus p^o aliquam p^o

que est aut erit: aut posse esse vel itelligi q
eē pōt aut itelligi: vel etiā non eē q nō est
aut nō fuisse q n fuit tē. tunc adeq̄tur rei z
ipse itellectus ē verus z itellectio vera z p
positio vera qz p illā adequatur rei z res ē
vera qz adequatur itellectui s^m itellectōez

De propositione vniuersali.

Propositio vniuersalis tē. **M**o
ta qd ista definitio habet sic limi
tari. propositio vniuersalis ē illa i
q subijct termin⁹ cōmunis de terminat⁹
signo vniuersali. i. istas distributue mobi
liter ratione signi exstis in ea: vel est illa q
subordinatur vni tali z sic solues oēs istan
tias. **P**ic sunt due petitiones prima qd
est subiectū i ista vterqz hōium ē animal.

Rn. quod ista vocalis aut scripta non
habet subiectū qd probat qz si hēret ma
ximū eēt li hōium sed id nō ē subiectū igitur
nō habet p^a p³ cū maiori z minor probatur
sic omne subiectū regit a verbo s³ li hōiūz
non regit a hōi qz ē obliqu⁹ z expresse p³
qd regit a li vterqz igit⁹ tē. sed bñ dicit⁹ qd
ista subordinat vni habenti subiectū puta
isti vterqz homo ē alial. **S**cda petitiō q
differentia iter istas vt rōz hōminū currit
z qlibet hō currit. **R**n. qd ex prima seq̄
tur scda z si econuerso probatur qz seq̄tur
vterqz hōiūz currit. z qlibet hō ē alter hō
minū igitur qlibet homo currit s³ econuer
so nō seq̄tur qz posito qd non sit nisi vnus
hō i mundo z currat ista eēt vera quilibet
hō currit z ista f^a vterqz hōiūz currit. qz po
nit plures eē hōies Sed arguit⁹ ptra tertiā
figuraz de sensu cōposito. pbādo qd si stet
vt iacet duo p³tradictoria sunt simul f^a. z ar
guitur sic ista sunt simul f^a necesse est tē eē
asinus ptingens ē tē nō eē asinus: z ista sunt cō
tradictoria igitur tē. p³ p³ cū minori p ma
gist⁹ z maior probat qz prima ē falsa vtz:
z scda filir qz non ē ptingens quod tu nō sis
asinus z illa sic adequate significat igit⁹ illa
ē f^a p³ cū minori z maior probat qz ne
cesse ē tē non eē asinus igitur non ptingens ē
tē nō eē asinus. **D**uic argumēto dicit ma
gister i dubijs qd loco de li cōtigens debet
poni li possibile z sic p³ rñsio ad ar^m qz dici
tur quod illa ē vera ptingens ē tē non eē asi
num. i. possibile ē tē nō eē asinus qz tā non es

asinus. **S**ed adhuc arguitur probando
duo p³tradictoria eē simul vera qz ista sunt
simul vera necesse est aliquod ens fuisse. z
possibile ē aliquod ens non fuisse: z ista sūt
contradictoria igitur tē. p³ p³ cum minori
z maior probatur nam illa ē vera necesse ē
aliquod ens fuisse vtz officiando. z secūda
similiter. i. possibile est aliqd ens non fuisse
quod probatur qz ista propositio ē possibi
lis aliqd ens non fuit z ista adequate signi
ficat sic igitur possibile ē aliquod ens non
fuisse patet p³sequentia cū mino⁹ ab officiā
tibus ad officiataz z maior probat sic hoc
non fuit demonstrando istans dñs z hoc ē
vel fuit aliqd ens igitur aliqd ens non fuit
patet consequentia a resoluentibus ad re
solutaz z añs ē possibile igitur z consequē
quod fuit probanduz. **A**d istud argumē
tum dicitur quod bene probat qd ille sunt
simul vere sed negatur quod sint contradi
ctorie. pro quo nota quod ad formandā ter
tiam figuram o³ summere istos q̄tuor ter
minos. i. necesse: impossibile: possibile z pos
sibile z tres primi debent semper cadere su
per vno z eodez dicto sed quartus super di
cto propositionis contradictorie ex^m dice
mus sic. necesse ē aliquod ens fuisse impos
sibile ē aliquod ens fuisse. possibile ē aliqd
ens fuisse. possibile est non aliqd ens. fuisse
seu nullum ens fuisse z sic patet qd ille pō
res adducte i argumento non sunt cōtradi
ctorie ideo non mirū si sint simul vere Sed
iste bene sunt cōtradictorie necesse ē aliqd
ens fuisse z possibile ē non aliqd seu nullū
ens fuisse que vt patet neqz possunt simul
eē vere neqz falsē z patet solutio.

Capitulum de equipollentijs.

Equipollentiaruz tē. **C**irca hoc
capitū nota quod causa quare h
cap^m ē iuentuz z e⁹ vtilitas ē quia
multotiens in propositione ponunt multe
negationes pp quas talis propositio sit ob
scura z difficilis itellectui quantum ad sui
veritatem vel falsitatem vt igitur plures ne
gationes reducantur ad nullaz vel ad vnā
sō^m iuentum ē hoc capitulum. **E**x quos
sequitur quod proprie z conuenienter dici
mus quod ista non omnis homo non cur
rit equiualeat isti aliquis homo currit z nō

W. h. h. h.

Tertia figura

W. h. h. h.

De Sese cop

No as ho

Sinonima

conuertibiles

pp

equipollentia

pp

Subgrae

Negatio

proposita

postposita

proposita

postposita

conuersio

econuerso qz propositio difficilior reducit
ad faciliore z n econuerso vnde si aliqs pe
tat cui equiam ista aliquis hō currit dices
nulli s; si petā cui equiū ista n quilibet hō
n currit dices isti aliqs hō currit. **C**z vt
tollāmus s; ba dicimus qd equipollentia est
duplex. s. propria z impropria. **E**quipollē
tia ppria describitur sic. equipollentia ē pro
positionis ignotioris ratioe negatiōis aut
negationū ad ppositionē notiozem i figu /
ra equiualeutia. **I**n propria aut sic dēcri
bitur equipollētia ē equaleutia ppositiōis
ignotioris ad notiozem i figura vel ecōuer
so vi negationis vel negationū. **E**t si di
citur quō loquitur magister de equipollētia.
Dicitur quod pmo modo z hic ē qd ipe
n possit regulam de sub contrarijs qz post
ponēdo negationem huic aliquis hō ē al
non dicimus proprie quod equiualeat illi
aliquis hō non ē al qz vna non ē difficilior
alia sed sinonima. **P**aulus autem pergu /
lensis loquutus ē de secunda equipollētia
z ideo possit regulam in sub contrarijs vt
patet ab eo. **S**ed hic sunt qtuor petitiō
nes. **P**rima pp quid negatio proposita
huic nullus homo currit facit equipollere
suo pcontrario. s. huic aliquis hō currit.
Rñ. quod vt dicit sanctus augustin⁹ z
auctor modor negatio destruit qquid in
uenit z oppositum ponit. cū igitur negatio
ibi inueniat vniuersalē negatiuā destruit z
ponit particulare affirmatiuā. **S**ecunda
petitiō pp qd negatio post posita huic qui
libet hō currit facit equipollē pcontrario. s. huic
nullus hō currit. **R**ñ. qd negatio post
posita n habet vim destruēdi vniuersalem
sed bene affirmatiōē verbi z ideo restabit
vniuersalis negatiua. **T**ertia petitiō pp
qd negatio pposita z post posita huic aliqs
hō currit facit equipollē suo sub alterno. s. hu
ic quilibet hō currit. **R**ñ. quod ē qz p^a ne
gatio. s. pposita inueniebat affirmatiuam
particulare z destruebat oia ponendo vni
uersalem negatiuam. **S**ed secunda negati
uo. s. postposita inuenit vniuersalem nega
tiuam z n potuit destruere vniuersalē quia
erat postposita **S**ed bene destruxit negati
onem verbi ideo restatibi vniuersalis afir
matiua. **Q**uarta petitiō q dicit ē inter di

cere sinonimū. conuertibile z equipollens.
Rñ. quod loquendo de terminis inco
plexis illi sunt sinonimi qui sic se habēt qd
non significatur aliquid vel aliqua vel ali
qualiter per vnum qn significetur per aliū
z sic li hō in libro meo ē sinonimū cū li
homo in libro tuo z similiter li omnis z ge
neraliter omnis terminus vocalis ē sinoni
mus cum mentali cui subordinatur. **E**t li
vero termini dicuntur conuertibiles qui
sic se habent quod pro quocunqz in propo
sitione supponit vnus supponit alter siue i
portet aliquid plus siue non: z sic dicimus
quod li hō z li rationale sunt conuertibiles
qz pro quocunqz stat vnus in propositiōe
stat alter non tamen sunt sinonimi quia per
vnum puta per li rationale pnotatur ani
ma que non connotatur per li hō vt patet.
Et sic omnes termini sinonimi sunt con
uertibiles z non econuersi. **S**ed dices qd
de equipollentibus. **D**icimus quod in
logica non dicimus proprie quod termini
simplices equipollent. **S**i vero loqua
mur de propositionibus dicitur qd ille pro
positiones sunt conuertibiles q sic se habēt
qd vna infert aliam de forma z econuerso
vt hō currit z rōale currit. **I**lle vero sūt
sinonime q sic se habent qd ab vna ad aliā
vz^a de forma z vltra hoc qquid importatur
per vnam z eo mō quo importatur iporiat
p aliam vt patet de istis hō currit in libro
tuo. z hō currit in mō. **P**ropositiones
autē equipollentes loquendo coiter de eq
pollentia sunt ille q sunt in figura z vi nega
tionis vel negationum ab vna ad aliam
vz^a de forma z econuerso. vt nonnullus hō
currit z aliqs homo currit. **E**t ex hoc pz
qd pueribile diuiditur per sinonimū z eq
pollens sicut animal per rationale z in rati
onale z est superius ad illa.

Capitulum conuersionum.

Conuersio zc. Circa diffinitum no
ta quod conuersio dupliciter accipit
s. formaliter z mali. **C**onuersio for
maliter ē duo actus vnitui aliquar inten
tionum transpositar vel duo actus vnitui
aliquar intentionum transpositor cū duo
bus actibus negatiuis vel vnum subordi
natum illis. **E**t sic conuersio isto modo non

9
et aliquid si aliqua quod vel est duo verba substantiua si sunt in affirmatiuis vel est duo verba substantiua cum duabus negationibus si sunt in negatiuis. et sic est quatuor actus. i. operationes intellectus ex^m primi dicendo homo est animal aial est homo illa duo verba sunt conuersio formaliter sumpta. ex^m secundi dicendo. nullus homo est asinus nullus asinus est homo hic conuersio formaliter loquendo non est nisi duo verba et due negationes quod oia sunt quatuor actus. Conuersio autem malit est aggregatum ex illis actibus et intentionibus quod per illos actus transponebatur. et sic conuersio adhuc non est aliquid nec est propositio sed est due propositiones nec est consequentia cum ibi deficiat licet ergo. ex^m tertii hoc homo est al. aial est homo est conuersio et prima dicitur pueria et secunda pueritens et isto modo caput in logica et non primo et terminus secunde habens duo significata. Circa diffinitionem intellige eam sic. Conuersio est transpositio. i. due propositiones transposite sic quod ille terminus qui est subiectum in prima quod dicitur conuersa ponitur a parte primi in secunda quod dicitur conuertens et conuerso. Conuersio simplex et. Contra istam descriptionem arguitur primo argumento magistri sic ista est conuersio simplex for. est homo homo est for. et tunc mutatur quantitas quod prima est singularis et secunda definita igitur descriptio mala. Secundo sic data ista descriptiones sequitur quod omnis conuersio simplex est per contrapositionem sequens falsum et probatur sequentia sic ois transpositio subiecti in primis et exuerso manente eadez quantitate et quantitate est conuersio simplex sed ois conuersio per contrapositionem est huiusmodi. igitur et. Ad primum dicite magister quod illa est conuersio simplex et negat quod non remaneat eadem quantitas dicens quod per quantitatem intelligit suppositionem terminorum modo suppositio manet consimilis in pueria et pueritente. Ad secundum dicitur quod diffinitio conuersionis simplicis habet intelligi cum precisione sic. Conuersio simplex est transpositio subiecti in primis et conuerso manente eadez qualitate et quantitate. i. suppositionem. si mutatis et sic intellecta non competit conuersioni per contrapositionem. Sed contra solu

tiones magistri arguitur primo quia sequitur istam esse conuersionem simplicem omnis homo est al. tunc al. est homo probatur quod est transpositio et manente eadem quantitate et quantitate. i. suppositione si per quantitate intelligit suppositionem sequens est falsum quod illa non est vniuersalis negatiua aut particularis affirmatiua et sic non debet conuerti simpliciter. Secundo data ista ratio. sequitur quod a singulari ad vniuersalem vbi de forma probatur quod illa sequentia est de forma for. est omnis homo igitur omnis homo est for. cum sit conuersio simplex per magistrum. Tertio sequitur quod ois categorica est conuertibilis simpliciter vel per accidens probatur omnis categorica sic se habet quod potest fieri in ea transpositio subiecti in primis et conuerso vel manente eadem qualitate et quantitate vel mutata quantitate sed si primum ipsa est conuertibilis simpliciter si secundum per accidens igitur et. Ad primum concedo quod illa secundum intentionem magistri et ocham et aliorum est conuersio simplex neque illud est in sequens et conceditur quod vniuersalis affirmatiua conuertitur simpliciter et etiam propositio non quanta ut exclusiua. et dicitur quod ille versus feci simpliciter non ponitur pro regula sed per exemplo ad discendum. Ad secundum conceditur quod vniuersalis sequitur de forma ex singulari sed si de tali forma a singulari ad vniuersalem sed de tali a pueria ad pueritatem neque inconuenit quod vna consequentia vnam regulam sit de forma et secundum aliam non. Ad tertium nego sequentiam quod multe sunt categorice non conuertibiles ut ille qui non habent primis ut statim patebit conceditur tamen quod ois categorica sic se habet quod ipsa vel illa cui subordinata est conuertibilis simpliciter vel per accidens data diffinitione magistri. Et sic est quatuor petitiones. prima per quod est in eodem capitulo. quod ideo est in eodem ut syllogismi non euidetes quod si sunt sei in quatuor modis primis prime figure reducantur ad quatuor primos. prime figure ut patebit infra. Secunda petitio quod sunt ille propositiones quod nullo modo possunt conuerti. primo quod nulle propositiones hypoteticę possunt conuerti licet bene categorice in illis. Secundo nulla vocal potest conuerti quod transit. Tertio nulla cathe. quod est propositio per se subordinata ut li. 2^o. Quarto nulla ad obliquum

Exclusiua

extremo. Quinto nulla de verbo adiecti
uo qz iste nō habent extrema sed bene dici
tur qd ille qbus subordinantur sunt pueri
biles. Tercia petitio qz propositiones o3
vt sciamus puertere rñ. qd pp reductionē
sillogismo expedit vt omnes propositio
nes pōibiles i sillogismo vel ille qbus sub
ordinant puerantur a nobis i istaz ppo
sitionū aliq3 puerantur simpliciter vt vni
uersalis negatiua 7 particularis affirmati
ua 7 valet cōsequētia ab vna ad aliam 7
econuerso. 7 aliq3 p accidens vt vniuersa
liter affirmatiua 7 valet cōsequētia ab illa
ad puerentes lz non econuerso. 7 hoc suffi
cit nobis quantum ad intentionem capituli.
Quarta petitio q sunt pōideranda cū of
fertur propositio a nobis puerēda. rñ. qd
multa pmo si ē ibi verbum adiectiuū redu
cas ad substantiuū vt sor. currit dic sor est
curres 7 post puerie. Secūdo si ē ibi casus
obliquus reducās ad rectū qz alr illa non ē
pueribilis ex^m sortis asinus ē asial reducās
sic. sor ē sor. cuius asinus est animal deide
puerie. Tercio sua i puerente cōsimilē
suppōz gñalē que fuit i pueris. ex^m chime
ra ē dictio dicas dictio ē li chimera similis
ñ signus ē terminus dicas terminus ē li nō
sig^m sic qd li chimera 7 li non signum sēt i
vtraq3 malr. Itē sua ampliatiōes 7 appel
latiōes ex^m sor. fuit al^r puerie sic qd fuit al^r
ē vel fuit sor. similiter albu videbit nigrus
dic qd erit vidēs nigrus ē vlt^r erit albu. Sz di
ces quō cōuertā istaz i currit sor. curē dico
qd ista non ē locabilis i sillogismo ideo nō
expedit puerē illā 7 i veritate ñ video qd
possit pueri qz mibi subordinat vni byppo
teticę 7 credo qd etiā ubi sic subordinetur
qd ñ pōt probari 7 ideo ē dicēdum de mul
tis alijs ppositionibus exponibilib⁹ que
apparent cathegorice 7 non sunt.

De propositione hyppotetica.

Propositio hyppotetica 7c. Circa
diffinitū nota qd ē terminus scde
habēs duo significata 7 diffinitur
ñ pro se sz pro oib⁹ sigtis formalib⁹. Cir
ca diffinitionē itelligē eā sic. ppo hyppote
tica ē illa i q pungunt plures cathegorice
p notā pditionis copulatiōis vel disunctio
nis vel illa i q punguntur plures ppositi

ōnes qrum aliq vel aliq icludit cathegori
cas vel ē illud qd subordinat vni tali. dixi
scdm pp istam si tu volas tu habes alas 7
si tu es asinus tu si es hō q ē copulatiua 7 ta
men i ea si cōiungunt plures cathegorice
p notaz copulatiōis sz p aliam notā vt pa
ter sz i ea pungunt plures oratiōes qrum
aliq vel aliq icludunt cathegoricas. Dixi
3^m pp li a 7 li econuerso q dato qd subordi
nent hyppoteticę sunt hyppoteticę secūdu
magistrū argumēto. xvi. pmi dubij 7 tñ i
eis ñ cōiungunt cathegorice sed bene sub
ordinant vni tali 7 sufficit. Tres sunt spēs
hyppoteticaz 7c. itellige sic qd sub hoc coi
hyppothetica immediate ponunt tres termi
ni nū⁹ cōs. sz li pditionalis copulatiua: 7
disiunctiua: quoz nullus significat aliqd
qd significet p alium 7 qlibet illoz signat
aliq q significat p li hyppothetica 7 ñ oia
sz isti tres diffinitive sumpti puerant^r cuz
li hyppothetica 7 ideo qlibet illoz de p se
appellat spēs isti tres diffinitive sumpti cō
uertit^r cū li hyppothetica 7 ideo qlibet illo
rum de p se appellat spēs Ad veritatē pdi
tionalis affirmatiue 7c. Contra istud arguit.
7 pmo sic sit ita de facto qd illa tu es al^r nō
habeat o^m 7 arguit sic. ista pditionalis ē bo
na si tu es hō tu es al^r vt pz 7 tñ o^m pñtis
ñ repugnat añti ex quo ipm ñ ē igit diffini
tio mala. Secūdo arguit sic ista pditional^r
ē f⁹ 7 affirmatiua ptingent si tu es hō tu es
al^r 7 tñ o^m pñtis repugnat antecedenti igit
diffinitio mala p⁹ pz cū minori 7 maior p
bat qz necessārio si tu es hō tu es al^r. vt pz
exponēdo. Tercio ista ē bona pditional^r
si tu es hō tu es al^r Et tñ oppositū psequen
tis ñ repugnat antecedenti igitur 7c. p⁹ pz cū
maiori 7 minor pbatur qz ista ñ repugnat
tu es hō 7 ñ es al^r qz sunt orōes iperfecte
Quarto subordinet li a vni cōditionali
7c tñ li a ē vna pditionalis 7 tñ oppositū
psequētis ñ repugnat antecedenti. Ad ista
dicitur qd diffinitio ista o3 limitari sic pdi
tionalis 7a ē illa i q oppositū psequētis indi
cative sumptū ē aptū natū repugnare ante
cedenti indicatiue sumptū. i. facere cū illo co
pulatiua ipossibile vel ē illa q subordinet
vni tali 7 sic itelligēdo pz solutio ad p^muz
qz dicitur quod oppositū psequētis ē aptū

nam repugnare antecedenti licet non sit per
etiam in. ad tertium quod dicitur quod debet
illa summi indicativae. Ad quartum dicitur
quod si a subordinatur vni tali et hoc sufficit
et per hoc posset etiam in. ad tertium. Ad
secundum autem dicitur quod duplex est conditio a
liis. scilicet categorice probabilis ut est illa addu
cta quod probatur ratione de li contingenter expo
nibiliter et de ista non tenet definitio data.
Alia est hyppoteticae probabilis. scilicet quod proba
ri habet ratione sue note: Sicut esset ista si
tu es homo tu es albus: Cuius primum. terminus
probabilis est li si et de ista est definitio in g. r.

De copulativa capitulum.

Copulativa et. Circa definitiones
positas In hoc cap. et etiam in cap.
disiunctive sunt ponende quodam limi
tationes super. poite i conditionali ut per te ip
sum videbis Sed arguitur contra definitionem
nem copulativae negativae et arguitur sic in
ista non tu si es asinus et tu si es bos nega
tur nota copulativae ut per et tunc ista non est
negativa igitur definitio mala 2^a et cum ma
iori et minor probatur quod ista equaliter vni et
nulla est negatio. scilicet huic disiunctive facte de
partibus oppositis tu es asinus vel tu es
bos igitur ipsa est affirmativa. Secundo ar
guitur contra definitionem copulativae vere et
falsae Quia ista est falsa necessario tu es homo et
tu es albus et tunc quilibet pars principalis est vera
igitur definitiones nulle 2^a per cum maiori ex
ponendo illam et minor per de se. Tercio
arguitur contra definitiones disiunctive vere
et falsae quod ista est falsa contingens tu es vel tu
non es Et tunc vna pars est vera igitur definitio
omnis nulle 2^a et cum minori et maior probat
quod necessario tu es vel tu si es igitur non con
tingenter. Quarto arguitur contra definitio
nes disiunctive contingentes In quod dicitur
quod est illa quod quilibet pars est contingens et vna
alteri non repugnat nec contradictona partium
repugnant. Contra ista est contingens deus non
est vel ego scribo Et non tunc sunt ille conditiones
igitur definitio mala 2^a et cum maiori quia
illa est vera et quicquid erit falsa. scilicet me non scribere
et minor probatur quod ibi deficit prima et ha
editio ut per. Ad ista in. ad primum dicitur
negando minorem. scilicet quod illa non sit negati
va Et ad probationem cum dicitur ista puer

titur cum vna affirmativa Igitur non est nega
tiva negatur persequentia et dicitur quod in hyp
pothetico non est inconveniens quod ex negativa
sequitur affirmativa imo est satis pueniens ut i
multis exemplis videre poteris. Ad secundum
conceditur quod illa est falsa: Necessario tu es
homo et tu es albus Et cum dicitur quod quilibet pars est
vera proceditur et dicitur quod argumentum ver
baliter probat sed non contra mentem regule quod re
gula non datur de omni copulativa. Sed de copu
lativa affirmativa hyppothetice probabilis
et non categorice cuiusmodi est illa. Ad tertium
in. arguitur quod illa est falsa contingens tu es
vel tu si es et dicitur quod arguitur verbaliter co
cludit quod ista definitio et regula datur de di
siunctiva hyppothetice et non categorice p
babili. Ad quartum dicitur quod illa si sit definitio
non est bona ut probat arguitur Et magister h
cognovit ideo posuit aliam regulam in qua est sta
dum. scilicet quod disiunctiva contingens est illa cui
copulativa de partibus oppositis est etiam con
tingens ut per et in textu. Sed hic sunt due
petitioes prima quod ad veritatem copulativae re
quiratur quilibet partem esse veram et ad veri
tatem disiunctive vnam: in. Quod est ex na
tura note quod copulativa est quod copulat tam
sensum quam verba ut dicitur grammaticus et di
siunctiva est quod quavis voces coniungat sensus
tamen disiungit. Secunda quod est quod ad neganda
hyppothetica oportet negare notam. in. quod sic
in categorica ad hoc ut esset negativa eo
quod verbum erat principalior pars oportebat
negare verbum ita in hyppothetica eo quod no
ta est principalior pars oportet negare notam.

Capitulum de predicabilibus.

Predicabile et. Contra illa quod dicitur
in hoc cap. arguitur. Et per persequentia
definitionem predicabilis proprie sum
pti sicut albus in voce est predicabile proprie et tamen
non est univocum igitur definitio mala et 2^a cum ma
iori et minor probatur quod li albus aut est propter
aut in complexu si primum non est terminus vni et
ut per Si secundum: Item non est vni quod tunc esset vni
simplex subiectum pluribus preceptibus puta huic
omni homini albedine loquendo de albedine sub
iecte denotare Secundo arguitur 2^a definitio
tionem generis sic li colorat^{us} est generis et tamen non
predicatur in quod si in quale ut quod est corpus est color^{us}
igitur definitio mala. Tercio arguitur contra

b 3

ex negativa
sequitur affirmativa

Disiunctiva

Categorica

*Species
complexa
propter*

Diffinitio

Proprium

Accidens

Differens

Adiectiva

*Substantia
accidens*

diffinitiones speciei sic li album ē spēs colo-
rati vt patet ⁊ tamen n̄ predicatur in quid
sed in quale vt patet igitur diffinitio mala
Quarto arguitur contra diffinitionem spe-
cialissime sic li al' preditur in qd de plurib⁹
differentibus numero sōm ⁊ tñ non est spēs
specialissima igitur diffinitio mala t3 2^a cū
minori ⁊ maior probatur qz li al' predicat
de for. ⁊ pla. qui differunt numero sōm seu
sōm numero qz differunt sōm differētia nu-
merali vt p3 Quinto arguitur cōtra diffini-
tionem differentie sic aliq' est differentia q'
non predicatur in qle essentielle igitur diffi-
nitio mala t3 2^a ⁊ añs probatur 1433 diffē-
rentia albedinis non p̄t in qle essentielle
qd' probo sic nihil qd' caret p̄tibus essentia-
libus h3 differentia predicabilem in qle es-
sentiale s3 albedo caret illis igit' n̄ h3 diffē-
rentia predicabilem in qle essentielle t3 2^a
cum minori qz albedo n̄ componitur ex in-
fia ⁊ forma q' sunt partes essentielles ⁊ ma-
ior probatur qz predicari in qle essentielle ē
cōnotare partem essentialem. Sexto argui-
tur cōtra diffinitionē proprii sic risibilitas
est proprium vt p3 ⁊ tñ non predicatur in
qle vtz qz nō dicimus qlis est for. risibilitas
igitur diffinitio mala Septimo arguitur 2^a
diffinitionem accētis sic albedo est accēs
qz ad est ⁊ ab est p̄ter subti corruptionem
⁊ tñ non predicatur in qle vt p3 s3 in qd de
tua ⁊ de mea albedine igitur diffinitio ma-
la. Ultimo arguitur p̄tra diffinitiones diffē-
rentie proprii ⁊ accētis simul ⁊ arguitur sic
nullus istorū ē predicale igitur diffidēs male
t3 2^a ⁊ añs probat' ⁊ capio ista tria. s. albū
risibile. ⁊ rōale Et qro vlt' ista sunt adiectiua
vel substantiua. si adiectiua igitur n̄ sunt p̄-
dicabilia qz adiectiua nō possunt ēē ptūm
vt p3 supra si dicitur qd' substantiua. Iterū
n̄ sunt p̄dicabilia qz sunt complexa ex quo
subordinantur cōplexis. Et p̄firmatur qd' n̄
possit ēē substantiua nā li rōnale dum ē diffē-
rentia n̄ est sub^m igitur t3. t3 2^a ⁊ añs pro-
batur nā in ista diffinitione hō est al' rōale
li rōale est differentia ⁊ tenetur adiectiue vt
p3 q' si teneret substantiue tunc teneretur ap-
positiue ⁊ eē sensus hō est al' rōale. i. hō ē
al' es bñs rōnem qd' est f^m. C^opro soluti-
one argumentorū quorū aliqua mihi sunt

difficillima sunt ponēda sex notabilia. Pri-
mum aliquē terminū ēē complexum est du-
pliciter. s. grāmatically ⁊ logicaliter vt p3
supra inde propositione cathēgorica ex^m p̄
mi li ecōclusio vocale ex^m secundi li hō Se-
cundo notandū qd' aliqñ terminū ēē predi-
cabilem proprie ē dupliciter. s. vel qz pōt es-
se totale ptūm vt li hō ⁊ li al' ⁊ li albedo Al'
qz potest ēē pars pti aliquid signūdo sicut li
albus ⁊ li risibilis adiectiue Tertio notan-
dum quod isti duo termini. s. genus ⁊ spēs
semp' sunt secunde intentionis limitantes
sbn̄ ad stādum materialiter vt si dicā albe-
do est spēs aut color ē genus Quarto notā-
dum quod iste terminus diffērentia capitur
dupliciter. Ano modo logicaliter ⁊ sic ē ter-
minus secunde ⁊ describitur sicut describit'
a magistro. s. diffērentia est termin⁹ vniuo-
cus ⁊c. Et sic li diffērentia limitat ad stādū
materialiter vt si dicā rōnale est vria sensus
est quod li rōale est diffērentia: Alio modo
capitur li diffērentia realiter: Et tunc est ter-
minus prime ⁊ si limitat subiectū ad stan-
dum materialiter ⁊ describitur sic diffērentia
est illud p' quod vna res differt ab alia ⁊ sic
dicimus quod diffērentie p' quas tu differis
a coruo sunt multe qz tu differis p' tuā aiām
intellectiua a coruo p' tuū corpus p' tuā ma-
num p' tuā accidentia puta p' tuā albedi-
nem vel grāmaticā ⁊ sic pceditur ista qd' al-
bedo ē diffērentia vbi li albedo ⁊ li aiā stāt
p̄sonaliter: Simili modo distinguitur de li
accidēs quod accipitur dupliciter Ano mō
logicaliter ⁊ sic est terminus secunde limitas
sbn̄ ad stādū materialiter Et tūc describit'
vt dicit magister in textu Alio mō realiter
⁊ tunc ē terminus prime Et describitur sic
accidens est ois forma. q' potest ad ēē alicui
subiecto Cum quo non facit per se vnū Et si
implicat p̄tadictionem ipsam separari ab
illo Et eius oppositū in eē ⁊ sic loquendo di-
cimus quod nigredo corui ē accēs qz ad ē
coruo ⁊ cum illo nō facit vnū qz ex nigre-
dine ⁊ coruo non fit vnū. Nā ex substantia
⁊ accidente non fit vnū vt p3 ab Aristotile
in ante p̄tīs dicente quod partes substan-
tie sunt substantie Et vltra hoc non implicat
p̄tra dictionē nigredinē separari a coruo ⁊ i
ēē sibi albedinē vt p3 ⁊ eodē mō distinguat

de proprio. Quinto notandum quod ali-
que terminum predicari in qd de alio est du-
pliciter. Uno modo proprie. alio modo in-
proprie. Ille proprie predicatur in qd, qd vere
et affirmative predicatur de alio et ultra hoc si
notat aliqd quod sit pars essentialis aut
extrinsecu illi pro quo supponit ille terminus
de quo predicatur si ipsoat primo totu et sic
dicimus quod li hō et li al' predicatur in qd d
forte et li color de li albedo ut pz sed non di-
cimus quod rōnale predicatur de sor. In qd
nec etiam li albus qz primum cōnotat par-
tem essentialē fortis. et secundum albedi-
nem fortis. Ille autem terminus predica-
tur in quid in proprie qui vere predicatur
de alio et affirmative et notat aliqd quod
est pars essentialis aut extrinsecu illi pro
quo supponit ille terminus de quo predica-
tur sed tamen illud notatum non est extri-
secu illi notato p subiectum sed id cum
illo et sic dicimus quod li coloratum predi-
catur. In quid de li album cōnotando colo-
rem qui est extrinsecus rei pro qua stat li al-
bum non tamen est extrinsecus albedini q
cōnotatur per li album. Ultimo notan-
dum quod aliquem terminum esse genus
aut species est dupliciter. s. proprie vel in-
proprie. Ille terminus ē proprie genus aut spe-
cies qui pprie predicatur i quid sicut li hō
et li animal et li albedo et li color. Ille autem
terminus est in proprie genus aut species
qui i proprie predicatur in quid ut li albū
et li coloratum. His stantibus rñ. ad ar-
gumenta. Ad primū dicit. p. m. quod li al-
bum in voce est in complexum et negatur
quod sit equiuocum et cum dicitur qd sub-
ordinatur pluribus cōceptibus hoc negat
et dicit quod subordinatur vni conceptui et
non orationi et sic est in complexum tam lo-
gicaliter quam grāmaticaliter et patet solu-
tio. Sed quia alij tenent quod li album su-
bordinatur complexo rñ. alr ad argumen-
tum. Cum petitur an li album in voce sit in
complexum dicitur quod est in complexu
grāmaticaliter et cum dicitur li album sub-
ordinatur pluribus conceptibus igitur est
equiuocum negatur 2^a quia subordinatur
illis ordine quo dam et vni in recto alteri in
obliquo sed si subordinaretur eque primo

pluribus conceptibus in recto aut plurib⁹
in obliquo bene esset equiuocum. Ad se-
cundum cum dicitur quod li coloratum est
genus distingo quia vel loqueris de ge-
nere proprie dicto aut in proprie si p^m nego
ans ut patet ex notabili quinto. si secundū
concedo quod li coloratum est genus et cuz
dicitur quod predicatur in quale concedit
sed magister non intellexit de isto sed descri-
psit genus proprie sumptum quia gñs in
proprie sumptum siml' predicatur in quid
et in quale respectu diuersorum et in proprie
non debet dici gñs sed pot⁹ accis. Ad
tertium cum dicitur li album est species et
rñ. distinguendo d spē paise sicut de genere i
solutione argumenti. Ad quartum dicitur
quod illud argumentum concludit licet q
dam putet qd non et dicitur qd diffinitio il-
la est diminuta et in ea opz ponere bis li so-
lum vnum super li pluribus de rebus aliud
super li numero ut dicatur species specialis
fina est ille terminus qui predicatur in qd
solum de pluribus differentibus soluz nu-
mero. et sic intellecta non conuenit illi termi-
no animal nam licet ille terminus animal
predicetur de differentibus seu de his que
differunt solum numero ut dicit argumen-
tum non tamen predicatur solum de disse-
rentibus seu solū de his que differunt so-
numero sed etiam de differentibus specie ut
pz. Ad quintum negatur quod aliq sit
differentia que non predicatur in quale eēn-
tiale loquēdo de differentia logicaliter et p-
priissime dicta et ad probationem negatur
2^a quia arguitur ab inferiori ad suuz supe-
rius negatōe post posita sine debito medio
sed oporteret sic arguere differentia albedi-
nis non predicatur in quale et. et differentia
albedinis ē differentia igit et. et tunc negat
minor quia albedo non hz differentiam es-
sentialem et que predicatur in quale eēntia-
le. i. notet partē eēntialem albedis ex quo al-
bedo non habet illas ut probat argumen-
tum. Ad sextum rñ. distinguendo illam
risibilitas est propriū quia vel li propriū
accipitur realiter pro termino prime inten-
tionis sic quod li risibilitas a parte subiecti
stet personaliter vel li propriū accipitur
logicaliter pro termino secunde sic quod

Genus
Species

Inferior
superior

Equiuocum

li risibilitas stet materialiter si p^m dicitur
quod magister nō loquitur de tali proprio
et tale propriū ē res que non ē terminus et
sic nō ē p^ddicabile nec i qd nec i quale si aut
dicitur secundū negatur illa risibilitas est
propriū qz ista significat quod li risibilitas
ē propriū quod ē f^m qz f^m coia dicta nō pre
dicatur i quale sed bene li risibile ē propri
um et predicatur in quale. Possit etiā di
ci aliter scilicet quod li risibilitas ē propriū
et quod p^ddicatur in quale si bene notabis
notāda sup^{iora}. Ad septimū dicemus
quod ista est distinguēda albedo ē accidēs
qz vel li accidēs accipit realiter pro termi
no prime intentionis: aut logicaliter pro ter
mino secūde si p^m p^dceditur p^po qz li albe
do stat p^osonaliter et ē sens^{us} quod res illa q
ē albedo ē accēs. i. vna forma que pōt ad
esse alicui subiecto cū quo nō facit p se v^m
et hoc est verū et cum dicitur quod nō pre
dicatur i quale p^dceditur et dicitur qd nullo
modo p^ddicat qz res que nō sunt termini
nō p^ddicatur nec hoc ē contra magistrū qz
magister nō diffinit accēs realiter sed logi
caliter. Si aut li accidēs sumat logicaliter
p terminio secūde negat ista albedo ē accēs
quia li accidēs limitat subiectū ad standū
materialiter. Et est sens^{us} quod ille terminus
albedo ē accēs. i. terminus p^ddicabilis i qle
accēs nō p^ouertibiliter qd ē f^m quia prope
ptū in quid et spēs. Ad vltimū potest
dupliciter r^espondēri vno mō tenēdo illa
tria p^ddicabilia esse substantia et tūc r^en. sic
r^en. ē in primo argumēto. Alio mō tenēdo
illa ē adiectiua sicut credo et cū dicitur qd
non sunt p^ddicabilia qz adiectiua nō p^dedi
catur dicit quod nō sunt p^ddicabilia capi
endo p^ddicabile p eo quod potest esse tot^m
pre^m in sunt p^ddicabilia capiēdo p^dedi
cabile pro eo quod potest ē p^o p^oti aliquid
significādo vt patet i secūdo notato et hoc
sufficit f^m magistrū. Sed hic sunt peti
tiones p^a an poito quod li albus subordiet
p^oplexo illud mētale cui subordinatur sit p^d
dicabile cū sit de p^oplex^m r^en. quod tenēdo
quod li alb^m sit substantia et subordine^t cō
plexo in veritate tū duo p^ddicabilia sunt
vere et logicalit^r et p^oplexa. i. gēus et spēs alia
sunt tū vocaliter et grāmaticalit^r et p^oplexa

et sic dicitur quod illud cui subordinatur ē
p^ddicabile et licet i veritate nō sit i p^oplex^m qz
tamen f^m institutionē atiquā grāmaticorū
ei cō r^espondet vnu i p^oplexū in voce potest
dici p^ddicabile et sufficit qz etiā nostri logi
ci dum dixerūt quod omne p^ddicabile est
terminus simplex attendebāt magis ad vo
cem quam ad mētem. Secūda petitiō
si gēus et spēs sunt termini vt li al^m et li hō
quomodo sunt vere iste p^opositiōes gēus
est de essentia spēs: et de quiditate spēs et
pars spēs: et gēus cōstituit spēs r^en. qd
prima p^opositiō sic intelligitur gēus p^o essē
tialiter d^o spēs vt hō est animal Et secūda
intelligit sic gēus p^otiū i quid de spēs Et
3^a sic gēus ē pars nō spēs s^z diffinitiōis spēs
cui vt p^oz dicendo hō est animal rōale. Et
quarta sic intelligitur gēus et diffērentia p^oti
tūnt spēs i. diffērentia spēs 3^a quis istorū termi
norum significat plura. I. an li hō an li ani
mal r^en. quod neuter qz vterqz infinita signi
ficat Nam li hō omēs hoies p^otes preteri
tos et futuros et imaginabiles significat et
ita infinita significat s^z li animal Unde
generalit^r qū sunt duo tū cōmunes null^o
significat plura quāz alter Et sic dicitur igit
tur vnu nō erit color et sup^{ior} ad aliū qd
est f^m r^en. negādo p^osequētiā. quia ad hoc
quod termin^o sit sup^{ior} ad aliū nō requi
ritur qd significet plura s^z quod p^odicet
de eo in quid et vtra hoc oia que significā
tur per aliū significantur p istū et nō euer
so Verbigra iste termin^o animal ē cōmuni^o
isto termino hō qz omnia que significātur
p li hō significant p li animal et nō euer
so Quarta petitiō quō li rationale logit^r lo
quendo sit diffērentia cū per illum terminū
nō diffērat hō ab asino r^en. qd res ad extra i
veritate nō diffērat per diffērentiā logicale
s^z per diffērentiā realē puta p partes suas
aut accidētia aut per se ipsas Et dato quod
nō esset ille terminus ratiōale adhuc diffēret
hō ab asino per animā intellectiua s^z li rati
onale duplici de causā dicitur diffērentia pri
mo qz significat et p^onotat illud p quod res
distinguitur essentialit^r puta qz p^onotat rati
onē. i. animā intellectiua per quā hō dif
fert spēs ab asino Secūda causā ē qz li ratio
nale est mediū p^ocludēdi i sillogismo vna

negativaz in qua remouetur vna species
ab alia exemplū. Si formauero hunc sillo
gismū Nullum rationale est eiusdem speci
ei cum asino. quilibet homo est rationalis
igitur non homo est &c. patet quod li ratio a
le est ibi medius termin⁹ & ideo dicitur dif
ferentia logicalis. ¶ Quinto petitio an in
omni pñto sint differentie essentielles. i. pre
dicabiles in quale cēntiale seu pnotantes
partes cēntiales. rñ. quod i nullo pñto sunt
iste tales nisi in pñto substantie qz res alie
a substantia non habent partes essentielles
& ita non habent differentias essentielles.
Ex quo sequitur quod si omnis bona diffi
nitio debet dari per genus & differentiam ef
sentialem nullus terminus de pñto accidē
tium est proprie diffinibilis sed solum spe
cies specialissime vel sub alterne de gen
re substantie significans tantum modo res cō
positas ex materia & forma sunt diffinibiles
vt li homo li animal & li bos &c. & hoc est
quod dixit. 1^o. septimo methaphysice qd
soliū substantie est diffinitio & solius spe
ciei est diffinitio non tamen dixit qd omnes
species de predicamento substantie essent dif
finibiles & multe sunt que non diffiniuntur
puta ille que significant res carentes parti
bus essentialibus idest materia & forma.

Capitulum sillogismorum.

Sillogismus &c. Circa hoc capitulū
notandum est primo quod sillogis
mus capitur tripliciter vno modo
capitur sillogismus vt dicūt isti formaliter
sicut etiā li propositio & li cōsequentia & sic
sillis non est nisi quidam actus. i. operatio
intellectus discursiua per quā intellectus ex
copulatiua duarum premissarum in modo
& in figura infert conclusionem & sic sillogis
mus est quoddam simeathegorematicum
& in complexum quia est nota rationis tan
tum Secundo modo capis sillis pro aggre
gato ex copulatiua duarum partium & con
clusionem cum nota rationis in modo & figu
ra & isto modo sumit sillis mali. Tercio mo
do sumitur sillis p copulatiua ex duab⁹
pmissis tantum que antecedit notaz ratio
nis & isto mō omnis sillogismus est propo
sitiō copulatiua. & non econuerso. Et de isto
locutus est Aristoteles in libro propriū

dicens quod potestas sillogismi ē plura cō
cludere. i. due premissē possunt plures 2^o
nes concludere ex^m iste due omnis homo
currit omne rationale est homo possunt cō
cludere istam omne rationale currit Et istā
etiam aliquod rationale currit vt patet.

¶ Secundum notandum quod hic diffi
nitur li sillis secundo modo sumptum & est
terminus secunde habēs duo significata
& non diffinitur pro se sed pro suis signifi
catis personalibus que significata sunt q̄
dam propositiones rationales que in logi
ca sunt hypothetice & nō distinguntur a cō
ditionalibus. ¶ Tercio notandum quod
sua descriptio itelligitur sic. Sillogismus
est orō in qua positis in modo & i figura &
pcessis quibusdā vt duab⁹ propōnib⁹. i. si
ponatur & cōcedatur due propōes premis
se necesse est aliquid aliud euenire per ea
que posita sunt & concessa. i. necesse est per
viam pñtie tertia in propōem que est 2^o se
qui & bene aduertentem illam saltem men
te concederet vt si concedantur iste omnis
homo est asinus & tu es homo supposita de
bita aduertentia & intellectione concedetur
etiam ista tu es asinus. ¶ Quarto notan
dum quod omnis sillogismus cōstat ex tri
bus propositionibus. s. maiore & minore &
conclusionem Et ex tribus terminis capiēdo
terminum non generaliter sed pro termino
cathegorematico: qui est subiectū vt pñtz
quorum terminorum quilibet bis repetit⁹
& ille qui repetitur ante conclusionem ē me
dius terminus ille autem qui est cū medio
termino in maiori propositione est maior
extremitas & ille qui est cum eodem in secū
da propositione est minor extremitas vt pa
tet in textu. ¶ Contra diffinitionem sillo
gismi arguitur pmo sic hec cōpetit alteri a
diffinito igit nō ē bona 2^a & 3^a & asis probat
Et capio istam consequentiam. s. omne ani
mal est corpus & sor. est homo igitur sor. ē
corpus & arguitur sic ista consequentia nō
est sillogismus quia nō est ex tribus termin⁹
tantum sed quattuor. & tamē ei cōpetit dif
finitio sillogismi quia est oratio i qua posi
tis & concessis necesse est &c. Secundo ar
guitur sic subordinatur li a vni sillogismo
& sequitur qd li a est sillogismus & tamen nō

medicines

diffinit

Species

Medicus & mīn
Maior extremis
Minor extremis

propositio velut in ex opposito habet conclusionem in alia premissa
propositio opposita habet conclusionem in alia premissa
omnis homo est animal. qd lapis nō ē animal ergo quātū lapis nō ē homo
velut in opposito. sic omnis lapis ē homo. nō maior habet quātū
mōi & sillogismus ē barbarus omnis homo ē animal. omnis lapis ē homo. ergo
omnis lapis ē animal

est oratio in qua quibusdam re. igitur dif-
 fo mala. Tertio arguitur contra figuras
 pbado quod sunt quattuor argumto ma-
 gistri qz iste sillogismus. Omnis hō ē ani-
 mal Et omne animal ē substantia igitur ois
 hō est substantia est bonus et n̄ est aliqua
 figura vt patet discurrendo igitur re. Quar-
 to arguitur contra modum qz iste sillogism⁹
 est in prima figura omne animal est substā-
 tia Omnis hō est animal igitur aliquis hō
 est substantia et tamen n̄ est i aliquo modo
 vt patet igitur re. Sz forte dicitur quod ē
 in baralipton. ptra qz baralipton pcludit
 i directe et iste direpte vt pz. Ad p^m rñ.
 negādo quod hec diffō cōpetat alteri a dif-
 finitio et ad probatōem pceditur quod illa
 psequētia assumpta n̄ ē sillogism⁹ et negat
 quod ei ppetat diffinitio filli qz diffō filli
 nō est oratio in qua quibusdā positis et cō-
 cessis necē est aliquid euenire sz ista oratio
 in qua quibusdā positis et concessis in mō et
 in figura necesse est re. qualiter n̄ est in pse-
 quētia data qz ipsa nō ordinatur in figura
 et sic pz solutio. Ad sec^m patet solutio ex
 dictis supra. Ad tertium dicit magister
 quod ille sillogismus ē i prima figura et sic
 non datur quarta figura vnde sillogismus
 prime figure secūduz magistrū est quādo
 illud qd est subiectuz i prima ē predicatuz
 in secūda vel ep^o et sic est in isto ideo est pri-
 me figure et in barbara sed cōtra magistrū
 arguitur dupliciter pzo sic sequitur quod
 filli facūs in barbara pcluderet in directe
 pñs cōtra ipsuz et cōsequētia pz de fillō da-
 to quem dicitur esse in barbara. Secundo
 et forti⁹ arguitur sic quia data sua rñ sequi-
 tur quod iste filli est bon⁹. scō animal est
 substantia et aliqua substā. ē la pis igitur ali-
 quis lapis est animal pñs s^m qz premisse
 sunt vere et p^o f^a et p^a probatur qz est in da-
 rj cūseruetur s^m ip^m ordo prime figure et
 sint ibi cetera requisita. Ad quartū et i-
 am dicit magister quod ille sillogismus est
 in barbara mediate quia ille due premisse
 omne animal est substantia et ois hō est ani-
 mal in mediate concludūt istam ois homo
 est substantia ex qua sequitur quod aliquis
 hō est substantia ideo ille sillogismus est in
 barbara mediate. Sed cōtra magistrū ar-

guitur qz istud nō soluit quia queratur an
 esse i barbara mediate facit vnū modū di-
 stinctum a barbara vel nō si p^m igitur da-
 buntur plures modi in prima figura quā
 nouē si secūduz igitur baralipton non erit
 modus distinctus a barbara qz premisse i
 barbara cōcludūt mediate p^o nem baralipt-
 on vt videbatur statim infra et generaliter
 nullus mod⁹ reducibilis ad quattuor pri-
 me figure preter barocco et broccardo face-
 ret moduz distinctū ab illis qz pmissē i bar-
 bara pcludūt mediate p^o nes illorūz modo-
 uz vt patebit infra et sic nō essent nisi quat-
 tuor aut ad plus sex modi in his tribus fi-
 guris quod est ptra illū et ideo credo quod
 metius cēt ponere plures figuras et plures
 modus quā posuerit magister sicut posuit
 p. ad. Sed hic sunt quinqz pentiones
 prima que sunt seruāda ad vidēdum boni-
 tatē aut falsitatē sillogismi rñ. quod oblatō
 sillogismo et vñs pmissis veris et p^o ne fal-
 sa statim dicēduz est ipsum n̄ esse bonuz et
 quod n̄ est in mō et figura quātuncūqz tibi
 appeat et p cognoscēda ei⁹ fallacia habes
 notare multa que possunt eē causa erroris.
 Primo aduerte si i sillogismo tuo sit ca-
 sus obliqu⁹ et reduceas ad rectū et quo facto
 patebit error istius sillogismi qui apparet
 i darapti cuiuslibet hois asin⁹ currit et cui⁹
 lz hois asinus quiescit igit quiescens ē cur-
 rens dicif. n. quod n̄ est bon⁹ et quod pmissē
 se in casu isto quod quilibz hō habeat ou-
 os asinos vnus currentē et aliuz quiescētē
 sunt vere et p^o f^a et cā erroris ē quia maior
 extremitas. n̄ predicatur de minori i p^o ne
 vt pz reducēdo sic quilibet hō ē hō cuius
 asinus currit et quibz hō ē homo cuius asin⁹
 n̄ quiescit ex quibus pcludi debet igitur
 hō cuius asinus quiescit ē hō cuius asin⁹
 currit. patet et falsitas ist⁹ in qualz ciuita-
 te est lapis tu es in ciuitate igitur tu es la-
 pis dicitur. n. quod plus ptūr i minori quā
 subiciatur in maiori. vt pz resoluendo sic.
 Quēz ciuitas est ciuitas i qua ē lapis et tu
 es in ciuitate igitur tu es es i ciuitate et sic
 ē p^o p pfo minoris: sed minor deberet eē
 ista et tu es ciuitas. Tercio patet error ist⁹
 cuiuslibet contradictionis altera pars est
 vera homo est asinus est contradictionis

Sillogism⁹

*Obliqu⁹ mod⁹
 Cuiuslibz hois
 asinus currit*

*In dāz ciuitate
 ē lapis*

*Cuiuslibz p^o dicitur
 asinus p^o currit*

altera pars igitur homo est asinus e vera
dicitur. n. quod plus p̄tur in minori quam
subiciatur in maiori vt patet reducēdo ad
rectum. ¶ Quarto patet error istius cui?
libet hois asinus currit. brunellus e asin?
hominis igitur brunellus currit quia dici
tur quod p̄t p̄tur in minori quam subiciat
in maiori et sic etiam de multis dicere pote
ris. ¶ Secundo auerte si in sillogismo sit
verbum adiectiuum et quia tale posset esse
causam erroris reducās ad substantiuum
et sic patet quod iste sillogismus si est bon?
q̄ apparet i celarent Nullū rudibile differt
ab asino omnis homo differt a rudibile igitur
nullus homo differt ab asino. Simili
ter et iste alius nullus denari? valez argen
tum omnis floren? valz denarium igit nūl
lus floren? valet argentum sunt. n. premis
se vere et conclusiones false. Et hoc ideo qz
plus p̄tur in minori quam subiciatur in
maiore quia in prima maiori. subiectum ē
li rudibile et p̄tū minoris li differēs a ru
dibili vt patet resoluēdo sed deberet sic ar
gui Nullum rudibile est differens ab asino
et omnis homo est rudibilis igitur nullus
homo est differens ab asino et mior erit fal
sa et similiter de secundo sillogismo dicatur
et consimilibus Tercio respice si in premis
sis aliquis terminus stet materialiter et in
conclusionē personaliter aut econuerso et p
hoc patet quod sillogismi infra scripti non
erunt boni et premisse erunt vere et conclusio
false. eo qd mior extremitas i minori stabit
materialit et i conclusioe psonalit illi sunt isti.
Omne nomen est ens chymera est nomen
igitur chymera est ens. Sed debent conclu
di igitur li chymera ē ens Similiter nullū
nomen est animal homo est nomen igitur
homo non est animal Omne nomen est n
homo homo est nomen igitur homo est nō
homo. Omne significans est: chymera est
significās igitur chymera est similiter et isti
infra scripti non erunt boni quia econclusio
minor extremitas stabit in minori persona
liter et in conclusioe materialiter Exemplū
Nullū animal est species homo ē animal
igitur homo non est species. Similiter nul
lum sensiuum est genus animal est sensiu

uum igitur animal non est genus et sic de i
finitis dicere poteris. ¶ Sed si voles recte
concludere iunge subiectis conuersionum
signū personalitatis sic vt dicas igitur ali
quis homo non est species vel aliquod ani
mal non est genus. ¶ Quarto caue ne ter
mini stent ampliatiue in premissis et con
clusionē non aut ecōclusio et sic videbis qd
iste sillogismus non est bonus. Quicquid
heri vidisti nunc tu vides sed laicūz heri vi
disti igitur laicum nunc vides et hoc quia
laicum in minori stat ampliatiue et non in
conclusionē et premisse sunt vere posito qd
heri videris solum sortem qui tunc erat lai
cus et nunc videas solū eundem qui sit pa
pa et conclusio est falsa sed debet ecōcludi igitur
illum qui est vel fuit laicus tu vides si
militer nec iste est bonus omne preteritū
est adam est preteritū igitur adam est si
militer nec iste omne significatum est chy
meram esse est significatum igitur chyme
raz esse est et hoc qz termini i minori stat am
pliatiue et si i p̄ne qū ē t̄min? i p̄ne staret
āpliatiue et non in premissis non valet sillo
gismus et propter hoc non valet iste Null
quod est animal fuit in Archa noe omnis
homo est animal igitur nullus homo fuit
in archa noe et premisse sunt vere et conclu
sio falsa sed debet ecōcludi igitur nullus ho
mo qui est fuit in archa noe similiter neque
iste valet Omne quod currit curret omnis
homo currit igitur omnis homo curret qz
premissa i isto casu scilicet quod omnis ho
mo qui est currat et curret per horam deide
cras nascatur sor. qui nunquaz curret sunt
vere vt patet et conclusio facta quia signifi
cat quod omnis homo qui est vel erit cur
ret quod est falsum pro sorte Similiter nec
iste valet omne disputans est disputaturus
omnis homo est disputās igitur omnis ho
mo est disputaturus et hoc patet in casu si
mili et quia li homo in conclusioe stat am
pliatiue et non i premissis et sic de multis di
cere possumus. ¶ Quito caue ne esset tibi
aliqua premissarum non quanta et sic patet
falsitas huius ois homo est al' t̄m risibile ē
homo igitur t̄m risibile est al'. Silt patet de
fectus huius oē quod est sor differēta capra

*Cucul lib hony
asinus currit
Abecurue Vob*

eratur an
modū dī
igitur da
igura quā
on non erit
premissa i
m baraliū
generaliter
ratur pū
ecardo fac
premissa i
lousz modo
ent nūl quā
ne tribus si
credo quod
ras et plures
sicut posuit
pendones
lādū boni
quod oblat
s et p̄ne fal
ste bonūz
nūcūz tibi
lāia habes
nūl erroris
no nūo sit ca
15 quo facit
qui apparet
currit et cur
et curre et cur
et quod simi
habebat
15 quidē
quia mior
mior i p̄ne
et hō cūas
cūas al
ebet igitur
mior al
valz cūas
et ca la
mior quā
vendo sic
lapis et tū
mate et sic
ebet et cū
pro ista
pato est
cūas

solus seu tantū sor. est sor. igitur solus sor.
 differt a capra sunt enī premisse vere et cō-
 clusio falsa et minores nō sunt alicuius q̄-
 titatis. iste etiam non valebit. Nullo homi-
 ne currente nullum risibile currit sed sor. est
 homo currente igitur sor. currente nullum
 risibile currit et hoc ideo q̄ maior nō est quā
 ta nec vniuersalis q̄ subiectū nō stat vñ /
 butine mobiliter quod requiritur ad vñuer-
 salem sunt etiā et alie regule particulares s̄
 poteris ex te cognoscere quā vna ē quod
 minor in p̄ma figura nō debet ēē negatiua et
 sic nō valet iste oīs hō est al' brunellus nō ē
 hō igitur brunellus nō est aial et nō mix ga
 nō est in mōsimiliter est alia regula. s̄. quod
 i sillogismo debet ēē aliq̄ vniuersalis et h̄
 voluit Aristoteles dicens quod sillogismi
 regulantur per dici de oī vel de nullo. i. i eis
 d̄z esse vniuersalis affirmatiua aut negati-
 ua et sic nō valebit iste tu querebas aliquē ho-
 minē et sor. erat hō igitur tu querebas sortē
 et. s̄. bñ valebūt oēs isti. Quicqd̄ emisti
 p̄dixisti carnes crudas emisti igitur carnes
 crudas comeditisti. Silr q̄cqd̄ ptūr i a. ptūr
 in b. dato quod a sit ista asin' est asinus Et
 b. ista: hō est asinus sed idez de se ipso ptūr
 in a. igitur idem de se ipso ptūr in b. similiter
 q̄cūqz dicit te esse al' dicit ver' et q̄cūqz di-
 cit te esse asinū dicit te esse al'. igitur q̄cūqz
 dicit te esse asinū dicit ver' Et in p̄mo p̄mis-
 se et 2^o sunt p̄e q̄z li carnes crudas stat am-
 pliatiue et in secūdo maior ē falsa et minor ē
 falsa duplici de causa vt p̄siderāti patebit:
 et in tercio minor est f̄. Mā sensus illius mi-
 noris est q̄d q̄cūqz dicit illā tu es asin' di-
 cit etiā istā tu es al' q̄z li dicit limitat ad sup-
 positionē materialē q̄d etiā p̄tingebat de li
 p̄dicatur in minori secūdi sillogismi nec h̄
 est fugere arg^m sed soluere: donec ille dete-
 gat errorē suū sed de hoc forte dicetur infra.
 Secūda petitio qd̄ est dicere quod oēs mo-
 di incipientes a. b. reducunt ad Barbara
 rñ. quod duplex est sillogismus p̄fectus et i-
 p̄fectus p̄fectus est ille cuius bonitas statim
 intellectus terminis est nota nobis bñ ad-
 uertentib' sic q̄d intellectus n̄r naturaliter
 inclinat assentire illi et iste erit oīs sillogism'
 fact' in vno ex q̄ttuor primis modis p̄me
 figure ip̄fectus aut̄ est ille q̄ bonus est s̄

eius bonitas nō est nobis multū euidens: et
 huiusmodi sunt oēs sillogismi facit i alijs
 modis ab illis q̄ttuor: Reducere igitur sil-
 logismū nūl aliud est quā p̄ sillogismū per-
 fectum q̄ fiet in vno q̄ttuor modorū ostende-
 re bonitatez sillogismi imperfecti exemplū
 in p̄ima figura. Iste sillogismus est bonus
 Omne album est coloratum nullum nigrū
 est album igitur coloratum non est nigrū
 et si debet ostendi eius bonitas ostenditur
 redacendo ad sillogismū in tercio. Pro cui'
 et aliorū reductione suppono istas regulas
 Quicqd̄ sequitur ex p̄equentē p̄e bone
 sequitur etiam ex antecedente: patet a Stro-
 do. Secunda a p̄uersa ad cōuertentem
 simplicem valet 2^a p̄z q̄z sequitur hō est al'
 igitur aial est hō Tertia a p̄uersa per accēs
 que est vniuersalis ad cōuertentes valz 2^a
 patet q̄z sequitur oīs homo est aial igit' ali-
 quod al' est hō. Quarta q̄n ex contradi-
 ctorio p̄ntis cum aliqua p̄missā sequit'
 cōtradict' antecedentis illa cōsequentiā ē
 bona Quib' stantibus ostēdo bonitatē p̄e
 dicti sillogismi et sumo istas duas p̄missas.
 Omne albū est coloratū et nullū nigrū est
 albū Et arguitur q̄d ex hys sequit' q̄d colo-
 ratum nō est nigrum quia sequitur omne al-
 buz est coloratū et nullū nigrum est albū
 igitur nullum albū est nigrum et aliq̄d colo-
 ratum est albū igitur aliquod coloratū nō ē
 nigrū. Tūc sic ex p̄missis p̄mis sequit' alie
 due tanquā a cōuersis ad cōuertentes et
 ex illis sequitur illa conclusio inferio qui ē
 sillogismus tibi notus et quez tu non nega-
 res et quicquid sequitur ex consequente se-
 quitur ex ante igitur illa eadem conclusio
 sequitur ex p̄missis duabus p̄mis. et ille
 fuit. sillogismus in sapēmo igit' sillogism'
 factus in sapēmo est bonus et sic per sillo-
 gismum inferio ostēdo bonitatem sillogis-
 mi in sapēmo. Simili modo reduces sillo-
 gismum secunde figure exemplū iste sil-
 logismus est in cameseres omnis homo est
 animal. nullus lapis est animal igitur nul-
 lus homo est lapis et est bonus et eius bo-
 nitas ostenditur per sillogismum factum i
 cesare sic quia capio illas d̄ctas p̄missas
 .s. oīs hō est animal nullus lapis est al'. Et
 probo q̄d sequitur ex illis ista conclusio nullus

Regula

Alia regula

Consequentiā

Sola petitio

Solutio p̄fecta
imperfecta

homo ē lapis qz seqtur. ois hō ē animal z
nullus lapis ē al': igitur nullū al' ē lapis z
ois hō ē al' z igitur nullus homo est lapis
Tūc sic ex duab' p'mis p'missis sequit' alic
due vt pz: qz nihil ibi mutatur nisi qd vna
cōuertitur simplr z ex illis alijs sequit' illa
p'clusio icelaret' z qeqd seqtur ex p'te seqf
ex antecedere igitur illa vltima p'clusio seqf
ex p'missis p'mis z ille fuit silogismus in ca
mestres igitur p' silogismū icelaret' q est ti
bi notus z cū dēs z quē tu n' negares oñdi
tur bonitas silogismi facti i camestres simi
li etiā mō reduces silogismū tertie figure.
Tertia petitio qd ē baroco z broccardo
reduci ad Barbara p' impossibile rñ. quod ē
oñdere bonitatē istoz silogismoz ex eo qd
argumentādo a p'radictorio p'tis cū vna
p'missaz seqtur o'm' alter' p'misse i barbara
z sic sequitur p'radictio. Ex' ois hō ē al' la
pis n' ē al' igitur lapis n' ē hō. iste silogism' ē
i baroco z ē bon' qd p'bo qz si n' igit' stat
qd aīis sit vep' z p'seqns f'm. ponatur igitur
i cē z deduco p'radictionez p' silogismū fac
tuz i barbara qa sequit' aīis p'dicti silogis
mi ē vep' z p'seqns f'm igitur illa maior ē hā
s. lapis n' ē al'. Sed arguitur qd enā sua
cōtradictoria sit hā qz si aīis p'dicti silogis
mi ē vep' z cōseqns f'm igitur illa maior ē hā
ois hō ē al' ē hā z etiā o'm' p'tis vep'. s. qui
libet lapis ē hō. Sz ex his duab' s. ois hō
ē al' z qlibet lapis ē hō seqtur quod qlibet
lapis ē al' i barbara igitur ista qlibet la
pis ē al' ē etiā hā tenet p'seqntia qz ex hō
n' seqtur nisi vep' Et ita seqtur negato silo
gismo i baroco quod duo p'radictoria sūt
simul hā quod ē impossibile Et ita p' barba
ra ostēditur eius bonitas. Simili mō dica
tur de broccardo. Quarta petitio An
oēs modi icipientes a. b. reducant ad bar
bara z a. c. ad celarent rñ. quod non qz iste
ois asinus ē rudibilis z sor. non ē rudibilis
igitur sor. n' ē asin' q ē i baroco n' pōt redu
ci ad barbara vt pz qz erūt ibi due singula
res. Sz sufficit quod f'ducatur p' impossibile
ad aliquē modū prime figure. Et sic ē qz re
ducitur ad darii sic ois asinus est rudibilis
que fuit maior Sor ē asinus que ē o'm' p'ela
sonis igitur sor. ē rudibilis qd ē o'm' mīno
ris. Quinta petitio. An oīis mōi imper

fecti possint reduci p' impossibile ad aliquē
illoz quatuor rñ. quod oīs poterūt sic re
duci n' patebit volēti iquirere qz semper ex
opposito p'tis sequitur o'm' aīis.

Tractatus suppositionum.

Suppositio ē zc. Circa diffinitio
ne nota quod intelligitur sic suppo
sitio ē acceptio termini. i. termin'
accept' i propositione ab ipso intellectu vel
virtute cognoscitua p' aliquo vel pro ali
quibus. Tūc primo ponitur genus. s. li
terminus acceptus. Secundo ponitur
ista differentia. s. in propositione vt differat a
terminis acceptis extra propositionē q nō
supponunt. Tercio ponitur li p' aliquo
vel pro aliquibus vt p' istā differat a terminis
simcathegorematicis q non supponūt si p'
sonaliter sumantur vt ē li omnis i ista ois
homo currit. Sed dices quomodo acci' ter
minus i propositione vocali aut scripta ab
intellectu nunquid ponitur in intellectu.

It' n. qd non. sed terminum accipi in p
positione ab intellectu ē terminum existen
tem in propositione siue vocali siue scripta
representare intellectui: Et sic terminus sup
ponit tam in voce z in scripto quaz in men
te lz prius in mente. Ex qua diffinitione
sequitur primo quod omnis terminus ca
thegorematicus exis in propositione sup
ponit patet de se. Secundo sequitur qd
li suppo ē suppo patet in illa propōne sup
positio ē acceptio. Tercio sequitur quod li
suppositio ē terminus secunde habēs solū
significatū formale Et diff' pro omni tali
z ex p'sequenti pro se z quolibet sibi simili.
Secundo notādum quod isti tres termini se
habent secundum sub z supra. s. significat.
suppoit. z verificatur sic quod sequitur iste
termin' verificatur igitur suppoit z signifi
cat z seqtur iste terminus suppoit igitur si
gnificat z n' epuerso sequitur iste terminus
significat igitur suppoit vt pz de termino
extra p'positionem nec etiā sequitur iste ter
minus supponit igitur verificatur pz nam
in propositione f' aut in ista homo est asin'
li asinus supponit vt patet z n' verificatur
quot probatur qz verificari de aliquo ē ve
re z affirmative de illo p'dicari seqtur etiā
iste terminus verificatur pro hoc igit' sup

Cathegorem

Suppositio

Significat

Suppoit

Verificatur

Verificatur

Significat

Sinca thez

ponit pro hoc et significat hoc ex^{mo} dicendo
hō ē for. li for verificatur de illo terminō hō
pro for. et etiā pro for. supponit et fortem si
gnificat ut patet Sed everso nō sequitur li
homo significat hoc demonstrato for igitur
supponit pro hoc p³ dato quod li hō sum
matur p se. Sed tu dices quid ē significare
rñ. quod ē aliquid vel aliqua vel aliq^liter
potentie cognitive representare vbi p^{mo}
dicitur aliquit p terminos singulares si
cut ē li for. secūdo dicitur aliqua prop^{ter} ter
minos cōmunes sicut ē li homo. Tercio
dicitur aliq^liter p terminos simcathego
rematicos qui nihil nec aliq^l proprie signi
ficāt s³ aliquid significāt. i. hūc officiu
circa finis significatē ut ess³ li ois et simi
lis. Contra descriptionē suppois arguit
¶ Primo q² ista data sequitur quod aliq^l
terminus posset sup^oere materialiter qui
tamē nō posset sup^oere psonaliter psequē
videtur esse falsum et nō de intentione magi
stri et cōsequētia probatur q² termini simca
thegorematici materialit^r bñ possunt sup
ponere q² possunt accipi pro aliquo ut pro
se ipsis et psonaliter nō possunt sup^oere q²
nō possunt accipi pro aliquo vel pro aliqui
bus ex quo psonaliter nihil significat igit
tur et c. Secūdo arguitur sic aliq^l termi
nus accipitur i prop^oe pro aliquo v^l p ali
quib⁹ et tamē nō supponit igitur diffō ma
la psequētia tenet et a^{ns} pbat^{ur} q² in ista
q^lz hō albus ē animal li homo accipitur i
p^one ut patet et tamē nō sup^oit q² pba
tur quod si supponit maxime supponeret
distributive mobiliter s³ nō sup^oit sic igit^r
nō sup^oit psequētia tenet cū maiori et mi
nor probatur q² sub li hō nō licet descēdere
copulative igitur nō stat distributive mobili
ter p³ p³ Iterū et antecedēs probatur q² nō
sequitur ois hō albus ē animal et isti sunt
ois homines igitur iste hō albus ē animal
et iste hō albus ē aīal q² veniendo ad ethi
opem est aīis verū et psequens f^m. Terc
tio arguitur sic aliquis terminus cathego
rematicus accipitur i prop^one et tamen nō
supponit igitur diffō mala psequētia p³
et a^{ns} probatur q² li chimera in ista chime
ra currit accipitur pro aliquo et tñ nō suppo
nit forte dicitur quod supponit et supponit

pro chimera S³ p³ra dupliciter p^{mo} chime
ra nihil ē igitur li chimera nō supponit pro
chimera. secūdo q² si supponeret p chime
ra et nō supponit nisi pro eo quod est f^m regu
las appellationum igitur iaz chimera ē q²
ē ipso sibile. Quarto arguitur p³ra de
scriptōez datā d significare sic terminus sim
cathegorematici nō significāt aliquid p
sonalit^r sumpti igitur frustra pōitur illa p³
cula psequētia t³ et a^{ns} probatur q² da tu
oppositū. s. quod significēt aliq^l et argui
tur sic significāt aliquid igitur significant
aliquid aliquid p³ psequētia sicut se q²
tur isti hoīes vident aut audiūt aut intelli
gunt aliquid igitur vidēt aut itelligūt
aliquid aliquid et sic posito q² d^o termi
cathegorematici significēt aliquid sequi
tur quod isti termini significēt aliq^l cuius
o^{mo} dicebat. Et cōfirmat q² li significat f^m
sui naturā regit post se accusatiū igitur si
isti termini significāt ut tu dicis aliquid
ipsi significabūt aliquid aliquid. Ad
ista rñ. ad p^{mo} dicitur quod argumētū v³
cludit ex d^ois. et ideo pcedit illud ad quod
deducit n³ ē in pueniēs n³ appet p³ra ma
grūm Siquis tñ hēret hoc p pueniēti de
mat de diffinitōe illa li pro aliquo vel ali
q^lbus et dicat sic sup^o est acceptio termini
. i. terminus acceptus i prop^one. Ad se
cūdū duplex ē respōsio dicit quidā quod
i illa ois hō albus ē animal li hō nō suppo
nit ut probat ar^m et tenet q² pars extremi
nō sup^oat q² q³ s³ bene totū extremū ut
puta li hō albus et respondēdo ad ar^m dice
rēt quod diffinitio magistri et dimiuta S³
oz eaz sic intelligere suppositiū ē acceptio
termini qui est totale extremū p aliquo vel
per aliquibus. Ista respōsio nō ē de intēti
one magistri in capitulo relatiōez nec de i
tentione petri mantuani nec etiā mihi pla
cet q² si recte cōsiderabitur difficile erit te
nere quod terminus talis accipitur i pro
positione et nō supponat. Ideo aliter re
spondetur et dicitur quod li hō stat distribu
tive mobiliter nō absolute s³ in respectu ad
suā determinationem. s. i respectu ad adie
ctiū. Et dicitur quod sub li hō nō debet de
scēdi absolute s³ i respectu et debet summi
debitū med^oū s³ et isti sūt oīs hoīes albis

Sed tu dices stat ne li hō in ista oīs hō est animal pro pluribus quā in ista omīs hō albus ē animal. rñ. qđ nō imo dicitur qđ pro tot p̄cise. qđ pro omnibus presentibus i yragz s; bene pro pluribus distribuitur in p̄ia quā in secūda. Unde aliud ē dicere iste terminus sup̄pōit aut stat pro plurib⁹ ⁊ distribuitur pro pluribus stat pro omib⁹ ⁊ distribuitur pro omnibus In ista. n. hō ē animal: stat li hō pro omnibus homibus presentibus vt p̄z qđ stat pro omibus his ad quos l; descendere distictiue s; ad oēs l; descendere igitur stat pro omnibus ⁊ tñ li hō nō distribuitur ⁊ similiter i ista omīs homo albus ē animal sed in ista omīs hō ē animal stat li hō pro omnibus ⁊ distribu- itur pro omnibus valz igitur ista cōsequē- tia iste terminus distribuit p̄ omnibus igi- tur sup̄pōit pro omnibus s; n̄ eoduerso s; de hoc forte dicitur infra: Ad tertiu ne- gatur qđ in ista chimera currit li chimera nō supponat ⁊ dicitur qđ supponit pro chi- mera. Et cum arguitur chimera nihil ē igitur iste terminus chimera non supponit p̄ chimera negatur p̄sequentia qđ li suppo- nit ampliāt vtz ad imaginabilia ex quo est verbū p̄cernens actū mentis sicut li sigāt. Cū sicut n̄ sequit Aldaz nō ē igitur ille terminus adam n̄ significat Aldam. Ita n̄ sequitur chimera n̄ est: igitur ille termin⁹ chimera n̄ sup̄pōit pro chimera Et ad secū- dam in probationē cū dicitur supponit pro chimera igitur sup̄pōit pro chimera que ē igitur iam ē chimera Potest dupliciter re- spōderi vno mō negando secundā p̄sequē- tiā. s. li chimera supponit p̄ chimera q̄ est igitur iam chimera ē qđ in ista ppōne chi- mera que ē non fuit li chimera que ē suppo- nit p̄ chimera que ē vtz ⁊ tñ nulla chime- ra ē. Aliter potest dici negando primaz consequentiam. s. si li chimera supponeret supponeret p̄ chimera que est: Sed dicitur quod supponit pro chimera que est vel po- test esse vel potest intelligi denotando chi- meram esse ⁊ hoc est quod vult regula illa appellationum. Ad q̄rtum dicitur qđ i- ueritate termini simcathegorematici nō si- gnificant ⁊ cum dictum fuit quod significāt aliquāliter ex hoc nolo habere quod signifi-

cent sed per hoc non intelligo nisi quod ha- bent officium circa terminum significatē. Unde li significare aliquāliter ē terminus distrabens ⁊ nō sequitur iste termin⁹ omnis significat aliquāliter igitur significat s; se- quitur igitur habet officium circa terminum significantem rñ. igitur formaliter ad argu- mentum negatur ista p̄sequentia iste termi- nus significat aliquāliter igitur significat aliqd aliquāliter ⁊ ad similitudinē nega- tur similitudo ⁊ causa est qđ significat aliq- liter n̄ ē significare: Sed videre aliquāliter bene ē videre ⁊ ad p̄firmationem cum dicit li significat regit accusatiuum cōcedo s; dē qđ tmini simcathegorematici n̄ significāt. De significato personali. Ignificatū p̄sonale ⁊c. Circa hoc nota quod magister pōit duas re- gulas ad cognoscendū significatū p̄sōale. Quaz p̄ia pōt iacē duob⁹ mo- dis vno mō sic significatū p̄sonale ē illud quod tminus significat ⁊ de eo dē est verifi- cabilis affirmatiue ⁊c. ⁊ tūc n̄ esset bōa qđ tūc fere oīs tminus significaret se formali- ter qđ verificatur de se ipso l; n̄ pro se ipso vt dicēdo hō ē hō for. est for. ⁊c. Secun- do mō pōt sic intelligi significatū persona- le est illud qđ terminus significat ⁊ d eodē ac p eodē ē verificabil affirmatiue ⁊c. ⁊ sic in- telligēdo regula ē bōa. Secda regula est illa sigtūz p̄sōale ē ill d de e⁹ p noie demō- strāte ⁊c. i. ē illud qđ significat a tmino ⁊ de p noie demōstrāte tale sigtūz est verificabil tal tmin⁹ affirmatiue ⁊c. Pōt ēt addi- 3a regula. s. sigtūz p̄sonale alic⁹ tmini est il- lud qđ significat a tminos s̄m significatōez faciētē ipm eē tminū ⁊ sigtūz māle est illud qđ significat a tmino ⁊ n̄ significat p signi- ficatōez faciētē ipm eē tminū ex m̄ iste tmi- n⁹ hō significat se ⁊ qđl; sibi sile: ⁊ n̄ pp id qđ se ⁊ qđl; sibi sile significat dē esse tmin⁹ qđ b̄ fac oīs res mūdi: ⁊ tñ n̄ qđl; res mūdi est tmin⁹ iō ipemz ⁊ qđl; sibi sile est sigtū māle sui. s; iste idē tmin⁹ hō pp id qđ hos hoies significat vt for. ⁊ pla. bñ ē tmin⁹ ⁊ iō xi hoies s; significata p̄sonalia eiusdez. Sz arguit cōtra scdaz regulā sic aliqd ē significatū p̄sonale ⁊ tñ tmin⁹ n̄ est verifica- bilis d p̄nomine demōstrante illud igit re /

Distribuit

Synthesi m̄s

Simcathegor

mo chime
pponit pro
et p chime
est regu
imera ē qđ
ur p̄ia de
termini sim
aliquāliter
ut illa p̄i
tur: qđ tu
istat ⁊ argui
r significat
ma sicut se
it aut intelli
ut intelligit
itermi sim
qualit sequi
aliquāliter
significat
imū igitur
ois aliquālit
alit. Ad
gumētū v
lud ad quod
per p̄ia ma
significat de
iquo vel ali
p̄no termin
ne. Ad le
quidā quod
hō n̄ suppo
nare exten
i extenm
ad ar^m s
diminut
no ē acceptu
p aliquo vi
s ē de intē
noy n̄ acci
tā mibi pla
icile crue
piatur i p̄o
eo aliter
tate exten
r̄p̄etio ad
m ad adie
n̄ debet de
et summi
dica albu

Ens

Conuersio

Verificatio
Suppositio

gula f^a p^osequentia p^oz et aⁿs p^obatur q^ui ve
ra chymera est significatuz personale istius
termini chymera et tamen li chymera n^o ve
rificatur de p^onomine demonstrante illa ad
intellectu^m dicendo hoc est chymera v^oz igit^{ur}
et. Ad hoc r^on. quod diffinitio est diminuta et
debet suppleri sic sign^{ificat}u^m personale est
illud de cuius p^onoie demonstrante est talis
terminus verificabil^{is} affirmatue supposito
q^uo tale significat^u sit et talis p^op^o de p^ono
mine demonstrante sic sign^{ificat}u^m sit vel e^{ss}e possit
et t^uc dico quod vera chymera est significat^u
p^osonale istius termini chymera q^ui si tale si
gnificatuz e^{ss}e et talis p^op^o sic sign^{ificat}u^m hoc
est chymera formaliter et n^o sol^u ex impossi
bilis seq^uitur illa e^{ss}e vera simili modo potest
argui contra significatum materiale s^z ex
te solues.

Q De suppositione m^oali et p^oali.
Et aut^{em} cognoscat^{ur} In hoc capitu
lo magist^{er} p^oit sept^e regulas c^otra
q^uas arguitur et primo contra prim^{am} vbi di
citur terminus habens vnum sign^{ificat}u^m sem
per stat personaliter c^otra q^ui dic^odo li ens
e^{ss}e li ens stat li ens materialiter et t^uc habet
vnu^m sign^{ificat}u^m igitur regula f^a p^osequentia t^z
c^um m^oiori et m^oior p^obat q^ui vel li ens p^ot
supp^oere materialiter aut n^o si sic et ei addi
tur dictio materialitatis igitur stat materia
liter Si n^o igitur ista e^{ss}e i p^op^oia li ens est li
ens probatur p^osequentia o^{io} p^op^o in qua
t^us h^ons off^om^{is} additur t^{io} circa que n^o p^ot
exercere suu^m off^om^{is} e^{ss}e in p^op^oia sicut p^oz in illa
omnis ego curro sed ista e^{ss}e huiusmodi c^um i
ea ponatur li li iurta terminum n^o pot^otem
recipere officiu^m suu^m vt tu dic^o igitur ista
est in p^op^oia. Et confirmatur q^ui nisi li ens
staret materialiter tunc iste p^opositiones c^o
uerteretur li ens est ens et ens est ens patet
q^ui subiecta et predicata p^ouertuntur et termi
ni seruant eadem suppositioem et est p^osimi
lis de nominatio p^opositionuz vt patet. Ad
primu^m dicitur quod li ens stat personaliter
et quod p^opositio illa n^o est improp^oia et c^um
arguitur omnis p^opositio in qua et. conce
ditur sed negatur minor et dicitur quod of
ficiu^m illius dictionis li n^o est limitandi ter
minum cui additur ad standum materiali
ter s^z ad st^oadum p^o se aut sibi simili et hoc

off^om^{is} ibi exercet vt p^oz et si dic^o quod q^ui q^ui
facit stare materialiter conceditur s^z hoc e^{ss}e
per accidens. s. cum additur termino hab^o
ti duo significata et ad c^ofirmationem ne
gatur quod ille c^ouertatur et dicitur quod
licet subiecta et predicata conuertantur et.
ex hoc tamen n^o sequitur quod ille c^ouertat^{ur}
quia stricte stat et d^o articulatur li ens
i prima qua^m i sec^uda q^ui i prima stat p^o se
vel sibi simili et i sec^uda p^o omnibus e^{ss}e t^ub^o
et e^{ss}e ex^om^{is} simile i istis quib^us h^o currit et quel^z
h^o currit vbi li h^o de articulatur i vna p^o
masculi et n^o i alia quatuorcu^mque li h^o et li h^o
conuertantur. Tertia regula et. C^otra ista
arguitur sic extrema istius ada^m est ens sunt
p^oime et tamen subiectum stat materialiter
igitur regula f^a patet p^osequentia c^um maiori
et minor probatur q^ui predicat^u verificatur
de subiecto et hoc p^o significato materiali
tantu^m igitur subiectu^m sup^oit materialiter
patet p^osequentia q^ui verificari e^{ss}e inferius ad
supponere et ideo seq^uitur verificatur mate
rialiter igitur supponit materialiter ab in
feriori et. Secundo arguitur c^otra qui
tam p^osimili fundamento q^ui dic^odo p^op^o
est terminus dicit regula quod ambo stat
personaliter c^otra predicatum verificatur
de subiecto ta^m p^o significato materiali qua^m
p^o personali vt patet igitur subiectu^m sup
ponet vtroque modo. s. formaliter et mate
rialiter. T^o arguitur contra sext^{am} si
mili modo q^ui dic^odo ens e^{ss}e oratio p^o regula
li oratio stat personaliter s^z arguitur quod
materialiter q^ui li oratio verificatur de sub
iecto et hoc p^o significato materiali ipsius
predicati. Q^uarto arguit^{ur} p^otra septim^{am}
q^ui dic^odo homo qui legit est nome^m stat li
homo personaliter et tamen per regul^{am} de
beret stare materialiter igitur regula f^a p^o
p^osequentia c^um minor et maior p^obatur q^ui ni
si staret personaliter n^o adderetur ei p^oueni^o
ter relatiuum in masculino. Q^uinto ar
guitur contra eandem q^ui ea dato sequitur
quod idem significatum e^{ss}e personale et ma
teriale. p^osequ^o videtur f^a et p^osequentia p^o
batur q^ui capio istam homo e^{ss}e nomen et ar
guitur sic per regulam subiectum stat ma
terialiter et predicatum formaliter et p^op^o
est vera et affirmatiua igitur subiectu^m et p^oim

stant pro eodē et ultra subiectū et pūz stant
pro eodē et qdā p quo stat subiectū ē signi-
ficatum male et qdā p quo stat pūz ē for-
male igitur idē ē significatū formale et mā-
le. Ad ista rñ. ad p^m dñ negando qd in
ista adā ē ens pñm dñficetur de subiecto p
signū māli ipsius subiecti. Imo dñ qd pñm
nīlō mō dñficatur de subiecto et p^o ē sim-
pliciter f^a et loici acceptant eam p f^a et sic n̄
segitur qd supponat li adāz māliter et breui-
ter li adam stat psonalr qz loici ex coi p sue-
tudine et ex mō intelligendi et n̄ abiqz rōne
n̄ acceptant quod p dñcata pñc intentiōis
limitent subiectum ad standū materialiter.
Ad scdm dñ sili negando quod illa p
positio ē terminus. pñm dñficetur de sub-
iecto p vtroqz significato Sed tñ p signi-
ficato formali et h̄ qz loici ex p sue tudie cō-
cipiunt p illam quod xā p^o ē terminus.
Ad 3^m rñ. eodem mō pñcise. Ad qñ
tum dñ quod in ista hō q legit est nomen li
hō stat psonalr et propositio ē f^a et cum dñ
quod ē contra regulam dñ negādo qz regu-
la dicit quod qñ subiectum ē prime et pūz
secunde et subiectum n̄ significat formaliter
se. i. habet duo significata nec ei addatur li-
mitatio limitans ad suppoēz psonalē tunc
subiectum stat materialr mō hic aditur li-
mitatio. s. illud rñ q in masculino quod li-
mitat ad suppoēz psonalem vt pz. Ad
qñtum cōceditur totum nec ē incōueniens
quod idem sit significatū formale et māle
respectu diuersorū nam li hō est significatū
materiale sui ipsius et formale illius termi-
ni nomen vt pz. Sed circa dicta sunt pe-
titiones prima vnde ē quod xi hoies sunt
significata psonalia istius termini hō et ille
dictōes hō sunt significata māli. Rñ. qd h̄
ideo ē qz xi hoies significant ab illo termi-
no hō scdm significatiōē psonalē seu facie-
tem terminū eē terminū seu formale q oia
pro eodē habeo. Sed ille dictōes hō signi-
ficant ab illo termino hō non scdm signifi-
cationem facientē illū eē terminū aut secu-
dum significatiōē psonalē. Pro quo
ē notandum quod ille terminus hō et quili-
bet alius terminus cathegorematicus hēt
duplicē significatiōē vnam p quaz signifi-
cat tñ se et qdā sibi simile et p istam non ha-

bet ille terminus hō qd si terminus sicut ne-
res illa q ē sdr. habet pp id quod significat
se et qdā sibi simile qd sit terminus et ista si-
gnificatio dñ significatio materialis illi^o ter-
mini. Alia significatio ē p quaz iste termin^o
hō significat aliud pter se et ista appellatur
formalis et psonalis. vt puta significatio q
significat xos hoies et hic ē qd significata
p primā appellant materialia et p secundā
formalia Sed dices qre secūda significatō
appellatur formalis et prima materialiter.
rñ. qd sicut in naturalibus omne illud ap-
pellatur forma qd est cōplēmentum rei sicut
aia intellectuā ē forma hois qz ē illud per
cuius aduentum in materia p supposita fit
hō et illud p suppositū aie appellat materia
ita in proposito qz p secundam significatiō-
nez superuenientem prime terminus sit ter-
minus sicut hō sit hō p aiam. secūda signi-
ficatio dicitur formalis et prima materialis.
Secunda petitiō an sicut li hō hz duo si-
gnificata. ita sius terminus infinitus. s. li n̄
hō habeat duo. Rñ. qd non imo dicit
pro regula qd semp aut quasi semp ois di-
ctio cathegorematica habēs duo significa-
ta. infinitata habebit vnū tñ patet de li hō
et li non hō et 2^o ois dictio cathegoremati-
ca habens vnū significatū infinitata habe-
bit duo sicut patet de li terminus et li nō ter-
minus. Tertia petitiō an li ens sit signi-
ficatū sui ipsius. Rñ. qd nō sed psonale. qz
signū formale dñm ē qd ē illud qd signifi-
catur a termino scdm significatiōē facien-
tez terminū eē terminū mō sic ē in proposi-
to. qz li ens significat se scdm significatiōē
facientē ipsum eē terminū. Nam secundū il-
lam significatiōē significat oia entia. sicut
li hō oēs hoies et ipmet ē vnū ens Ideo
secundū talē significatiōē significat se ipz.
Et si dñ qd a pari ē materiale etiam qz signi-
ficat a se ipso secundū significatiōē nō fa-
cientē ipsum eē terminū dicitur quod non ē
significatū materiale n̄ valet consequētia
ista li ens significatur a se l^m significatiōē
non facientē ipsum eē terminū igitur est
signū materiale sui sed oportet sic argui si
bene aduertis dicta superiora li ens signifi-
catur a se et nō significatur secundū signifi-
cationē facientem ipsū eē terminū igitur est

Significatio formalis
Materialis
Forma
prelatu
primus i. tñ

Homo
No homo
Cathegori
qui infinitum
Ens

Homo
Significatio
terminus et est
Formalis
Cathegorem

significatum materiale sui sed antecedens
est falsum ut patet.

De suppositione materiali. Capitulum.

Quoniam sequitur et contra illa quae
dicuntur in hoc capitulo. Arguitur et
pro contra diffinitiones suppositionis
Arguitur sic subiectum istius propositionis
talis homo currit demonstrato for. albo non sup
ponit discrete: et tamen accipitur ibi cum pronomen
demonstratio singularis numeri igitur
diffinitio mala 2^a tenet cum minori quia li ta
lis est pronomen demonstratiuum et maior pro
batur quia li homo supponit coiter quia pro omnibus
talibus et libus for. ut patet. **Secundo**
arguitur contra diffinitionem determinate sic.
subiectum in ista omnis homo est al' si stat deter
minate et tamen sub eo licet descendere de forma
ad omnia supposita diffinitio igitur diffinitio
mala 2^a tenet cum maiori quia li homo stat di
stributue et minor probatur quia sub illo su
biecto licet descendere copulatiue igitur a
fortiori diffinitio. **Tertio** arguitur con
tra diffinitionem confuse tamen mobiliter sic sub
iectum in ista homo est al' si stat confuse tamen mo
biliter ex quo stat determinate. et tamen sibi co
petit diffinitio suppositis confuse tamen mobilis
igitur diffinitio mala 2^a tenet cum maiori
et minor probatur quia sub eo licet descendere de
forma ad omnia sua supposita diffinitio ut patet.
Quarto arguitur contra confusam tamen in
mobilem sic in ista necessario homo est al' stat
li homo confuse tamen in mobiliter et tamen sibi non com
petit diffinitio magis: igitur illa diffinitio est
mala 2^a tenet cum maiori et minor probatur
quia diffinitio magis est ista suppositio confusa tamen in
mobilis est acceptio et. sub quo non licet de
scendere diffinitum tamen si liceret. i. si esset dem
ptum impedimentum descenderetur diffin
ctum modo sub illo subiecto. s. sub li homo non licet
descendere diffinitum ut patet nam si esset de
ptum impedimentum descenderetur diffin
ctum sed diffinitio ut patet quia restaret pro
positio indefinita igitur et. **Quinto** ar
guitur contra diffinitionem distributue sic. su
biectum in ista homo est al' si stat distributue
ut patet et tamen licet descendere copulatiue ut patet
igitur diffinitio mala. **Sexto** et ultimo
arguitur contra illam regulam in qua dicitur cuiuslibet
propositio vniuersaliter affirmatiue predicatum

stat confuse tamen mobiliter. **Contra** patet in ista
omnis homo est hec substantia vel hec substantia et.
non stat confuse tamen et tamen est predicatum propositio
vniuersalis affirmatiue et est capax confusio
nis igitur diffinitio mala 2^a tenet cum ma
iori quia dato oppositum. s. quod statet confuse et. se
quitur quod sub eo liceret descendere in infi
nitum et minor probatur quia si illud patet non
esset capax confusio nis h' ideo esset quia ipsum esset
terminus discretus sed h' non obstat quia illud
patet est terminus cois supponens pro tot
pro quos supponebat ille terminus substantia
in ista sub cuius predicato descendebatur
. s. omnis homo est substantia. **Pro** rati. ad ista est
sciendum quod diffinitiones date a magistro in
hoc capitulo sic intellecte ut verba sonant non sunt bo
ne et ideo opus est limitare illas quibus limi
tatis patebit solutio argumentorum. **Ponem**
do igitur diffinitiones limitatas per ordinem de
quod suppositio discreta est acceptio termi
discreti in propensione aut cois cuius pronome de
monstratio substantie singularis numeri. Et
suppositio cois est acceptio termini cois in
propensione sine tali pronome Suppositio autem cois
diuiditur quia quidam est determinata quidam confu
sa. Suppositio determinata est acceptio ter
mini et. sub quo licet descendere ad omnia sua
supposita. i. singularia diffinitio et econ
tra ascendere exemplum dicimus quod in
ista homo est albus li homo stat determinate quia
sub eo licet de forma descendere cum debi
to medio ad omnia sua supposita diffinitio et
econuerso ascendere id est ex propositione
qua est li homo licet cum debito medio de
forma inferre vnam diffinitiuam et econ
uerso ex illa diffinitiuam inferre illam pro
positionem exemplum licet sic arguere ho
mo est albus et isti sunt omnes homines igitur
iste homo est albus vel iste homo est al
bus et sic de alijs et ex^o iste homo est albus vel
iste homo est albus et. et isti sunt omnes homines igitur
iste homo est albus. **Sed** suppositio confusa est
acceptio termini et. sub quo non licet descen
dere de forma ad omnia sua supposita diffinitio
ue vel si licet descendere non licet ex^o ascendere
ex^m dicimus quod in illa omnis homo est albus
li homo stat confuse et non determinate quia licet sub
eo liceat descendere diffinitio sic omnis homo est
albus et isti sunt omnes homines igitur iste homo est

Talis

Cois
Suppositio
Determinata

Solueret

Confusa

albus vel iste hō est albus &c. si tñ lz ascen-
 dere sic iste hō est albus vel iste hō est alb?
 vel iste homo est albus & isti sunt omnes
 homines igitur omnis homo est albus. qz
 antecedens est verum & consequens fal-
 sum vt patet. ¶ Suppositio confusa diui-
 ditur quia quodaz est confusa distributiva
 & quedam confusa tñ. ¶ Suppositio con-
 fusa distributiva est acceptio termini &c. sub
 quo tā licet descendere copulatiue & eōuer-
 so ascendere. vel si iam non licet licebit dem-
 pro impedimento signi non distribuentis il-
 lum terminum exemplum in veraqz istarū
 omnis hō est animal & necessario omnis hō
 est animal stat li homo confuse. qz sub vno
 licet descendere & ascendere. s. sub primo &
 sub secundo iam non licet sed licebit dem-
 pro signo non distribuyente. s. dempto li ne-
 cessario. ¶ Et notanter dixi dempto signo
 non distribuyente quia in ista nō nullus ho-
 mo currit li homo non stat confuse & tamen
 dempto li nō licebit descendere copulatiue
 ¶ Suppositio autem confusa tantum est il-
 la que est confusa solum sic quod non est di-
 stributiva Suppō confusa distributiva di-
 uiditur quia quedam est mobilis & quedā
 in mobilis mobilis est illa sub qua iam lz
 descendere copulatiue & ascendere de forma
 vt omnis homo est animal. ¶ Immo-
 bilis autem est illa que est confusa distributi-
 ua sed iam sub ea nō licet descendere sic &
 ascendere vt necessario omnis homo est ani-
 mal. ¶ Suppositio confusa tantum diui-
 ditur quedam enim est mobilis & quedam
 in mobilis. ¶ Mobilis est illa que est cō-
 fusa & non distributiva & sub ea licet descen-
 dere disiunctiue & eōuerso ascendere exem-
 plum de predicato istius omnis homo est
 animal Immoobilis autem est illa que est
 confusa & non distributiva & sub ea non li-
 cet descendere disiunctim & ascendere sed
 dempto in pedimēto licet descendere & ascē-
 dere disiunctim vel disiunctiue Et sic intel-
 lexit Paulus istam vel aliter suppositio p-
 fusa tantum in mobilis est illa que est cōfu-
 sa. & non distributiva & sub ea nō licet descē-
 dere disiunctim de forma. statibus istis dis-
 tinctionibus quarum licet aliquæ non sint
 omnino satisfaciētes sunt tamen satis ho-

ne. ¶ Rñ. ad argumēta ad primū p3 solu-
 tio quia dicitur quod illud pronomen de-
 monstratiuum non est pronomen substan-
 tiæ & sic argumentū non procedit. ¶ Ad
 secundum dicitur quod li homo stat distri-
 butiue & non determinate & dicitur quod
 quamuis liceat descendere disiunctiue nō
 tamen licet eōuerso ascendere. quod re-
 quirebatur quia non sequitur iste homo ē
 albus vel iste homo ē albus igitur omnis
 homo est albus. ¶ Ad tertium dicitur qd
 in illa homo est animal li homo stat deter-
 minate & cum dicitur quod stat confuse tñ
 mobiliter quia licet descendere disiunctim
 dicitur quod vltra requiritur quod stet cō-
 fuse vt patet i distictōe. ¶ Ad quartū di-
 citur quod in ista necessario homo est ani-
 mal li homo stat confuse tantum in mobi-
 liter & cum probatur quod non quia dēpto
 impedimēto si licebit descendere disiuncti-
 ſz di-
 ſiunctiue dicitur quod magist. r p disiuncti-
 intellexit disiunctim vel disiunctiue. ¶ Ad
 quintū dicitur quod subiectum istius ho-
 mo est animal stat determinate & cum dici-
 tur quodlibet descendere copulatiue respō.
 quod hoc non est de forma quod require-
 batur de intentione magistri. ¶ Ad vlti-
 mum dicitur quod illud predicatū suppo-
 nit discrete & supponit cōmuniter Sed cir-
 ca solutionem huius vltimi argumēti mo-
 uetur talis questio an scilicet pūm in ista
 vniverſali omnis homo est hec vel hec vlt
 hec substantia sit terminus communis vel
 discretus & qualiter in ista propositiōe sup-
 ponat & arguitur ad partes & primo probā-
 do quod ille nō sit terminus discretus & ap-
 pellatur illud predicatū. a. & arguitur sic
 primo illud quod non est terminus nō est
 terminus discretus sed. a. non est terminus
 igitur non est terminus discretus consequē-
 tia tenet cum maiori & minor probatur. Nam
 aggregatum ex lapidibus non est igitur a
 simili aggregatum ex terminis non est ter-
 minus. ¶ Secūdo sic nullus terminus di-
 cretus verificatur de termino cōmuni di-
 stributo habente plura supposita sed li. a.
 verificatur de termino cōi distributo & hūte
 plura supposita igitur si est terminus discre-
 tus p. 13 cū maiori qz alie vñ eēt mltā &

Confusio disticti
 Confusio tati

Disiunctim

Mobilis
 Immoobilis

*Termin? dicitur
Terminus*

Aggregatu

Termin? dicitur

m. noz patet in illa ois hō ē hec vel hec vel
hei substantia. Tercio arguitur sic illud
qđ supponit pro multis n̄ ē termin⁹ discre-
tus sed a. suppoit pro multis igitur r. cōse-
quentia patet cū maiori z minor probatur
qz. a. dīficatur de subiecto suo pro multis z
posset pfirmari arg⁹ factō supra. Quar-
to ille terminus q ē supra aliū non ē termi-
nus discretus sed. a. ē supra aliū igitur nō ē
terminus discretus p̄ p̄z cū maiori z mior
probat p logicos dicētes dīfūctū cē supe-
rius ad quāz sui partē. Quinto nullus
terminus stās cōfūse ē terminus discretus
sed. a. stat p̄fūse igitur r. p̄ tenet cū maio-
ri z minor probat qz. a. non ē resolvable i di-
fūctū a cuius nlla potest assignari causa
nisi qđ stat p̄fūse vt patet Sexto. a. ē vnus
purus terminus z non ē purus termin⁹ di-
cretus igitur erit cois p̄ tenet cū minori z
maior probatur ois terminus cōplexus est
vnus purus terminus. a. ē terminus cōple-
rus igitur r. p̄ tenet cū minori z maior p-
batur z suppono quod termini se habeant
in oratione sicut lapides in cumulo quo stā-
te arguit sic qz lapis aggregatus i cumu-
lo ē lapis igit qz terminus cōplexus ē ter-
minus. tenet p̄ ex similitudine z aīis pro-
bat qz sit ille cumulus scūs ex lapidib⁹ al-
bis z arguit sic qz lapis aggregatus ē al-
b⁹ igit qz talis ē lapis alb⁹ z vltra igit q
libet talis ē lapis z vnus lapis quia lapis
z vnus lapis conuertuntur Omnes conse-
quentie sunt note pter primā q est de inten-
tione magistri arg⁹ qnto pūmi dubij vbi
vult qđ ista for. ē alb⁹ subordinet isti for. ē
for. alb⁹. In oī arguit si. a. n̄ ēēt termi-
nus discretus cū sit terminus igit cēt termi-
nus cois p̄sequēs f̄m igitur z aīis quod cō-
sequens sit f̄m probat qz si. a. ēēt terminus
cois tūc p̄funderetur cōfūse tūc z itē in infi-
nitū vt argutū ē supra. Secdo arguit sic
a. n̄ est terminus cois z ē terminus igit est
discretus p̄ tenet cū minori z maior pbat
sic cuilibet termino cōi substantiū in propo-
sitione potest cōgrue addi signū distributi-
uum nullo alio sub intellectu sed. a. nō con-
grue pōt addi sig⁹ tale igitur n̄ est cois p̄
tenet cū maiori z minor probat qz nō con-
grue dī ois hec substantia vel hec substan-

tia vel hec substantia ē hō nisi sub intelligat
ens sicut n̄ cōgrue dī ois for. vel plō. vel ei-
cero ē al. Rñ. ad istud dubiū pmitto qđ
tuor distinctiones prima duplex ē termin⁹
proprie dictus z coiter seu i proprie dictus
Terminus proprie dictus ē ille q ē sim-
plex logicaliter loquendo de simplici vt
li hō Terminus coiter dictus ē ois termin⁹
siue sit cōplexus siue in cōplexus. Secū-
da distinctio duplex ē terminus cois. s. pro-
prie sumptus z coiter sumptus terminus
cois proprie sumptus ē ille q ē simplex seu
in cōplexus logicaliter z significat multa sz
terminus cois coiter sumptus ē ille q signi-
ficat multa z h̄ siue ipse sit p̄plex⁹ logicalr
siue si sicut ēēt istud dīfūctū for. vel pla.
siue in voce siue in mente qđ ratione partiū
significat multa z p multis i propōne sup-
ponit z dīfūctio ē qđ a sili duplex ē termi-
nus discretus. s. pprie sumptus z ē ille q ē
i cōplex⁹ logicalr z significat tūc vñ vt li
for. z coiter sumptus ē ille q cōponit ex ml-
tis terminis discretis pprie sumptis vt li
for vel pla. Quarta dīfūctio ē illa aliqz
terminū sup̄pōere coiter aut discrete ē duo
b⁹ modis. s. p̄p̄e z i prop̄e z h̄ iuxta psonā-
tiā tmini cois aut discreti p̄p̄e vt i prop̄ie
sumpti. Istis visis ponat q̄tuor p̄ones
p̄ma illud dīfūctū n̄ ē p̄p̄e tmini p̄z ex pri-
ma dīfūctioe z pbat rōne Nā sicut aggre-
gatū ex lapidib⁹ n̄ ē lapis sz lapides ita ag-
gregatū ex tminis qle ē illud dīfūctū n̄ ē ter-
minus sed tmini. Cor. a. n̄ ē termin⁹ cois
nz discretus prop̄e pbat qz prop̄e nō ē ter-
minus igit r. Secunda p̄ rñ. a. ē termi-
nus cois in prop̄e pbat ois tminus cōple-
rus stās i ppōne pro multis ē cois i p̄p̄e
a. ē h⁹ igit r. p̄z cū minori z maior p̄z ex
dīfūctioe secūda. Tertia p̄. a. ē tminus
discretus i p̄p̄e. pbat oē cōplexū ex terminis
discretis p̄p̄e sumptis ē termin⁹ discret⁹ in
p̄p̄e. a. ē huiusmodi igitur r. p̄ tenet cum
miori z maior p̄z ex z dīfūctioe. Cor. illd
dīfūctū. s. a. i ppōne sup̄pōit coiter z discre-
tū loquēdo de suppositionib⁹ i proprijs p̄z
ex secūda z tertia p̄clūsiōe. Quarta p̄
a. supponit collectivē plurib⁹ supponib⁹
discretis pprie sumptis z n̄ vna pbat
oē cōpositū ex plurib⁹ terminis cathegore

Regula

signis sic quod cum in propositione ponunt
iuxta terminum circa quem si possunt exer
cere tale vim tunc cadunt a modo significan
di et a vi eorum et reddunt ordinem in propria
ut si dicatur ois ego currit vel curro. Alia vis
istorum signorum est confundendi tamen mobili
terminum super quo cadunt mediate et ista
non est eis essentialis. Et possunt poni con
grue in propositione dato quod istam vim si
exerceant possunt autem istam triplici casu
primo quando terminus ille est discretus ut ois
homo est sor. Secundo quando terminus ille est
relativum ut aliquis homo currit et quilibet
homo est ille ubi si ille non stat confuse sed de
terminat. Tercio possunt illam quando prima
vis, scilicet distributivam non exercent circa ter
minum rectum a verbo sed a nomine ex
asinus cuiuslibet hominis est alius animal
stat determinate. et quod si cuiuslibet non exer
cet primam vim super li asinus recto a verbo
sed super li hois recto a nomine hinc est quod
li cuiuslibet non potest dare suppositionem
confusam illi termino alius quantumcumque li alius
sit capax confusionis et defectus hic secundum est ex
parte signi et non ex parte termini ut dicit Paulus
quod terminus ille est capax confusionis
ut patet quando verum non est aliquis istorum trium
casuum tunc non possunt illam ut si dicatur ois
homo est alius. Et si queratur que est causa
quod in ista asinus cuiuslibet hois est alius li cu
iuslibet possunt secunda vim et in ista quilibet
homo est alius non possunt. quod hoc est ideo quia
vis ista secunda que est accidentalis est data
illi signo non absolute sed supposito quod
primam exerceat super terminum recto a verbo
et hinc est quod in prima propositione pos
sunt et in secunda non possunt illam. Et si ite
rum petatur unde est quod illis signis da
ta est secunda vis non absolute sed sic sup
posita prima ratione. quod hoc est ex eo quod nos
comuniter concedimus quoddam proposi
tiones in quibus subiectum est terminus distri
buitur affirmatiue pro multis ut ista quilibet
homo est alius modo quod si alius non potest veri
ficari de li hois habere multa supposita et pro
his distributo nisi li alius stet confuse tantum ut
patet hinc est quod ex nostro modo intellige
di huius ille terminus ois seu quilibet quod sup
posita prima vi in termino recto a verbo ex

Signorum ipse

erceat secundam in terminum eodem media
te sequente. Supposito igitur quod ista
signa exerceant duplicem vim erit regula ta
lis. Signum universale affirmativum profundit ter
minum in mediate sequentem. id est oem termi
num tantum a parte subiecti confuse distributi
ue mobiliter et mediate sequentem. id est tantum
a parte parti confuse tantum mobiliter ex quolibet
asinus hois est alius hois si asinus et li hois
stant distributive et li alius et li hois confuse tan
tum mobiliter. Sed contra predicta argu
itur et primo sic li omnis in ista non omnis
homo est alius non exerceat primam vim et tamen oratio
est propria igitur dictum in regula fuit
et confirmatur fortius quod in ista non ois sor
currit li omnis non exerceat nec exercere potest
primam vim circa li sor. et tamen illa non est in pro
pria igitur vis illa non fuit illi essentialis.
Secundo arguitur contra regulam sic in
ista quilibet asinus hominis currit li hominis
se tenet ex parte subiecti et tamen non distribuit
igitur regula falsa 2^a tenet cum maiori quia
prologos et per regulam positam supra in
capitulo de verbo quando rectus precedit obli
quum quilibet se tenet ex eodem extremo et mi
nor probatur quod non licet descendere coru
latine quod probatur. et suppono quod quilibet
asinus qui est hominis currit Et cum hoc sit
sor. qui non habeat asinum et tunc est antee
dens sum ut patet per exponentes. scilicet quilibet
asinus hois currit et prius falsum. scilicet quilibet
asinus istius hois currit et quilibet asinus
istius hois currit etc. quia veniendo ad sor.
erit illa falsa. scilicet quilibet asinus istius hois
currit ex quo ipse non habet asinum. Tercio
arguitur contra regulas de impedimento
signorum et primo contra illam que dicit quod
duo signa distributiva et affirmativa faciunt
stare determinate contra in ista omnis homo
differt ab omni homine li hoie non stat de
terminat ut patet quod non licet descendere
et tamen super illo cadunt duo signa igitur regu
la falsa. et confirmatur quod in ista quilibet asi
nus cuiuslibet hois cur. ut li hominis stat di
tributive et tamen cadunt duo signa igitur etc.
2^a tenet cum minori et maior est de intenti
one magistri argumento. xv. Secundi dubij
et per mantuanum in suppositionibus.
Quarto arguitur contra illud quod dicitur

catur in secunda regula sic in ista nullus hō
 differt ab hoīe li hoīe nō stat determinate
 et tñ cadunt duo signa vnum affirmatiuū
 et aliud negatiuū igitur regula falsa 2^a tenet
 cum minori et maior probatur qz non licet
 descendere qz descensus eēt falsus et illa ha
 vt patet. Quinto arguitur p̄ter tertiam
 regulam qz in ista omnis hō est non nullus
 homo li hō non stat determinate et tamen
 cadunt duo signa negatiua in mediate igitur
 regula falsa 2^a tenet euz minori maior pro
 batur qz non licet descendere vt p̄z. Sexto
 arguitur contra quartam regulam itaz
 dicendo non omnis hō non est animal in
 pra li aial cadunt duo signa negatiua me
 diate et tamē li animal non stat confuse tā
 tum igitur regula falsa 2^a patet cum maio
 ri et minor probatur qz li animal stat deter
 minate vt patet in equivalente. Ad ista
 rñ. ad primum dicitur quod in ista nō oīs
 homo est animal li omnis exerceat suā vim
 et dicitur quod li hō stat distributue et si ar
 guatur quod stat determinate conceditur.
 neqz est inconueniens quod idem t̄mi
 nus fiet determinate et distributue respectu
 diuerfor vt dicit magister in obiectionib⁹
 et etiam Petrus mantuanus in suppositio
 nibus suis et ad cōfirmationē dicitur quod
 ista nō omnis for. currit non est propositio
 sicut nec etiam ista que apparet sua contra
 dictoria. s. omnis for. currit. Aliter pos
 set rñ. ad argumentū sed non eēt secundum
 dicta communia logicor. Ad secundū sunt
 duo modi dicendi p̄mus est magistri Pa
 uli in. xv. argumento secundi dubij et p̄e
 tri mantuan in suppositionibus et multorū
 aliorū qui dicunt quod li hoīs stat distri
 butue mobilit̄. Secundus modus ē
 aliorū dicentium quod li hoīs stat confuse
 tantum mobilit̄. Ratio prime positi
 nis est multiplex prima qā li hoīs se tenet
 ex parte subiecti. Secunda qz in contra
 dictoria. s. in ista al quis asinus hominis n̄
 currit li hoīs nō distribuitur igitur oportet
 quod distribuatur in ista. Tertia qz in p̄
 ma exponente distribuitur. Ratio autē
 prima secunde opinionis est argumentū
 factus supra. Et secunda est qz sub li hō

licet descendere solum disiunctim sequēdo
 viam magistri rñ. ad argumentum pro cu
 tus solutione sunt duo notanda primum ē
 quod ista consequentia non valet iste termi
 nus supponit pro omnib⁹ igitur ista distri
 butiue seu distribuitur pro omnibus quod
 declaratur quia dicendo homo est animal
 li homo non distribuitur nec stat distribut
 ue et tamen supponit pro oībus igitur nota
 tum est verum tenet consequentia cum ma
 iori et minor probatur quia li homo suppo
 nit pro his ad que potest disiunctiue descen
 di Sed ad omnes potest disiunctiue descen
 di vt patet igitur pro omnibus supponit et
 quod dictum est de illa dicatur etiam de su
 biecto istius Omnis homo albus currit. s.
 quod li homo stat pro omnibus presentib⁹
 et non distribuitur pro omnibus presentib⁹
 Similiter etiam dicatur de ista quilibet asi
 nas hominis currit. Secundum notandū
 est quod quando in propositione sunt duo
 termini communes quorum vnus est limita
 tio alterius. et ambo suscipiunt distributio
 nem ab vno tertio neuter illorum absolute
 distribuitur sed vnus in respectu ad aliū
 et ita sub neutro illorum debet absolute de
 scendi Sed in respectu ad aliū exemplū
 in casu nostro Quilibet asinus hominis cur
 rit tam li asinus quam li hominis stat pro
 omnibus presentibus vt patet ex p̄mo no
 tato et nullus illorum absolute distribuitur
 sed in respectu ad aliū quia. s. li asinus di
 struitur pro asino hominis et li hominis
 pro homine habente asinum istis stantib⁹
 dicitur ad argumentum qd sub li hominis
 debet descendere copulatiue ad omnia illa p
 quibus distribuitur sic quilibet asinus ho
 minis currit et isti sunt omnes homines ha
 bentes asinum igitur quilibet asinus ist⁹
 hominis currit et quilibet asin⁹ et. Ad
 tertium respōdetur quod li homine stat cō
 fuse tantum mobilit̄. Nec hoc est contra
 regulam: quia regula intelligitur nullo alio
 signo existente in propositione quod non
 est hic: vnde in ista sunt tria signa duo vlti
 ma se impediunt et tertius. s. li omnis a par
 te subiecti confundit confuse tñ mobilit̄
 qz ē terminus mediate sequens et si quis de

Hoc

Ois ho defect
ab oi fore

Nullus ho defect
ab oi fore

Ois ho e ra na
llus ho

No ois ho no e
at

Signa

Non
Nullus

defectus dicitur quod non dicitur defectus in propria forma
sed per unam dei consuetudinem loquendi sic omnis homo
differt ab omni homine: et isti sunt omnes homines
igitur omnis homo ab ista consuetudine ista hominis
differt. Ad quod dicitur quod in ista nullus
homo differt ab homine: homo stat confusio tamen
mobilitas et cum dicitur quod est contra regulam dicitur
quod non quia regula intelligit quod quando sunt
duo signa quorum unum est negativum et aliud
affirmativum et cadunt in mediate tunc faciunt
stare determinate. Ad hoc non est sic in proposito
quia mediat terminus distributus inter li
nullus et li differt idem dicitur de ista: nullus
homo est quilibet homo quod li homo stat confusio tamen
et equivalet huic quilibet homo alius homo
non est et debet defectus dicitur in consuetudinem loquendi
Ad quod dicitur quod li homo in parte istius omnis
homo est si nullus homo stat confusio tamen et ad regulam
dicitur quod intelligit nullo alio signo existente
in propositione: Ad hoc hic sunt tria signa duo
negativa ultima que se impediunt et tertium
postea quod dat confusionem tamen. Ad ultimum
conceditur quod in ista non omnis homo non
est animal: li animal stat determinate nec hoc
est contra regulam quia regula intelligit sic Ad
quod cadunt duo signa negativa mediate sic
quod iter illa est terminus distributus facit
stare confusio tamen Ad hoc in proposito li homo quod
mediat non est terminus distributus sed stat
determinate. Secunda regula dicitur signa
negativa et c. Circa istam regulam est sciendum
quod est differentia inter signum quod est terminus
negativum et signum quod est negativum et unum
necesse verbigratia: Inter li non et li nullus
Nam li non per se essentialiter habet solum unum
officium. scilicet de statuendi seu negandi a quo non
potest in propositione absolui: La autem nullus ha
bet plura officia essentialia. scilicet negandi seu
destruendi et distribuendi et a nullo istorum
potest in propositione absolui et hinc est quod
non pueniunt dicimus nullus ego currit aut
curro sed bene dicimus non ego curro et de
omnibus istis loquitur magister in regula. Sed
est sciendum quod signis negativis universalibus
in est duplex vis distributiva. una est eis
super termino in mediate sequente et ista nunquam
pducit nisi reddat propositum incongruum ut dicendo
nullus ego currit. Alia est eis super termino mediate
sequente et ista in tribus casibus pducit primo

Asinus nullus homo et al

Nullus Distributio

quando terminus mediate sequens esset dis
cretus ut dicendo nullus homo est brucellus.
Secundo quando esset relatiuus ut insecu
da parte istius copulatiue. Aliquis homo
est nullus homo est ille ubi li ille stat deter
minate Tertio quando terminus mediate se
quens non esset rectus ab illo termino a quo re
gitur terminus distributivus seu in media
te sequens. Exemplum asinus nullus hominis
est animal li animal stat determinate et hoc
quia non regitur ab illo a quo regitur li homi
nis ubi autem non sunt ista impedimenta non
dunt istam secundam vim. ex nullus
est asinus. et breuiter de istis dicatur sicut a
priori signo vniuersali affirmatiuo. Sed
contra dicta arguitur quadrupliciter primo
probando quod li nullus non habet officium
negandi sicut nihil habet officium negandi nisi ad
uerbiu aut negatiu Sed li nullus non est huius
modi cum sit nomen gramaticale igitur et.
Secundo arguitur quod officium distribuendi non
est essentialis signo vniuersali negatiuo et ar
guitur sic illud a quo terminus potest absol
ui in propositione non est sibi essentialis. sed ab isto
officio distribuendi absoluitur li nullus con
grue in propositione ut in ista non nullus homo currit
igitur et. Tertio videtur quod officium di
tribuendi conueniat negationi essentialiter
Quarto arguitur contra regulam magistri
sic ista nullus animal preter hominem currit
li hominem non stat distributivum et tamen est termi
nus mediate sequens signum negativum igitur
et. Forte dicitur quod li nullus impeditur ab
illa nota preter contra nullum signum profundius
confusio tantum impedit distributionem sed li
ter est huiusmodi igitur non impedit signum di
tributivum. Ad primum. quod li nullus in
veritate in voce est terminus pregnans sub
ordinatus duabus partibus orationis scilicet
theoreticis quod per ex eo quod habet duo
officia essentialia non potentia competere vni pri
oribus et ideo subordinatur huic complexo non
alio seu non vni et ad ar dicitur negando
illa maiorem. Nihil negat nisi sit aduerbiu
sed vbi nihil negat nisi sit aduerbiu aut idem
denis illud sicut est de li nullus. Ad secundum
duos per solutio ex dictis in alia regula quia di
citur quod li homo stat confusio distributivum et de
terminare. Ad tertium dicitur quod non est verus

*Ab inferiori
ad superius*

Confutatio

Supposita

et consequens falsus ut patet exponendo et maior probatur quia argueretur ubi ab inferiori ad superius confuse tantum mobiliter et affirmative quem modum arguendi approbat magister in objectionibus contra consequentias in capitulo quinto. Et secundo dubitatur an si animal quod est ibi predicatum stat confuse tantum in mobili ter et videtur quod non quia si staret sic hec consequentia non deberet esse bona for. in quantum homo est animal igitur for. in quantum homo est substantia sed hec est bona igitur si animal non stat illo modo consequentia tenet cum maiori et minor probatur quia ubi argueretur ab inferiori ad suum superius confuse tantum immobiliter. quem modum arguendi magister si approbat. Et ad ista ratio. cum supportatione quod si homo quam si animal stat confuse tantum immobiliter ad quod probandum adducuntur tres rationes quarum prime est ista taliter confunditur terminum a nota reduplicatiois qualiter a nota conditionis quam includit in suis exponentibus. sed nota conditiois ut patebit infra in regula propria confundit confuse tantum in mobili ter igitur nota reduplicatiois confundit confuse tantum in mobili ter. Secunda ratio adducitur a quibusdam sic quodcumque sub aliquo termino communi non distributo non licet descendere ille terminus stat confuse tantum in mobili ter sed sub termino communi non distributo in reduplicatiois non licet descendere igitur et tertia cum maiori et minor probatur supponendo unum. scilicet quod quando dicimus quod sub aliquo termino licet descendere ad omnia sua supposita per supposita intelligimus duo. scilicet supposita cum termino communi et pronomine demonstratio singularis numeri et supposita per solum pronomen demonstratio verbigratia. cum dicimus quod sub si homo in ista homo currit licet descendere ad sua supposita disjunctive volumus dicere quod licet sic arguere homo currit et isti sunt omnes homines igitur iste homo currit vel iste homo currit vel iste homo currit et. et etiam sic homo currit isti sunt omnes homines igitur hoc currit vel hoc currit et. demonstrando semper hominem ubi in primo

Descendere

descensu descendimus ad supposita de termino communi cum pronomine. et in secundo ad supposita de solo pronomine. Et ita per omne cum dicimus quod sub a li quo termino non licet descendere volumus dicere quod altero illorum duorum modorum non licet descendere et hoc sufficit ino stante probatur illa minor et capio istam homo in quantum albus est albus. Et arguitur sic sub si albus quod est causale non licet descendere disjunctim et est terminus communis non distributus igitur et. consequentia tenet cum minori et maior probatur quia non sequitur homo in quantum albus est albus et ista sunt omnia alba igitur in quantum hoc vel hoc vel hoc est albus demonstrando rem albam ubi descenditur per sola pronomia demonstrativa et quod non sequatur probatur Antecedens est verum et consequens falsus quia tertia eius exponens est falsa ut patet et ista ratione poterit probari multe rege infra quam tamen pro nunc non approbo. Terna ratio est ista in ista for. in quantum omnino homo est omne risibile si homo stat immobiliter et non a li omnis igitur a li in quantum et tertia cum minori et maior probatur quia non sequitur for. in quantum omnis homo est omne risibile et isti sunt omnes homines igitur for. in quantum iste homo est omne risibile quia antecedens in casu isto quod solus for. sit homo est verum ut patet et consequens falsum ut patet exponendo. Quarta ratio posset esse arguendo factum supra quod est satis difficile. et tunc ad rationes oppositas ad primam cum dicitur quod si homo stat determinate negatur et cum dicitur quod licet descendere et. dicitur quod non de forma ad alias quia probatur quod predicatum non stat confuse tantum in mobili ter dicitur negando illud et dicitur quod illa consequentia est bona sed non de forma quia non omnis i qua arguitur ab inferiori ad suum superius confuse tantum in mobili ter ut et hoc voluit regula. Septima regula termini concernentes actum metis et. de ista regula dicitur in capitulo de officiabilibus et descriptibilibus. Octava regula ad verba numerata et. Circa istam regulam nota quod

Sic igitur et omnis homo est omne risibile

de intentione. p. 28. non so^m ad verba nū
meralia sed etiā li. 2. tentum diuisiue. i. euz
summitur in categorica de extremo copu
lato que equiuz vni copulatiue confundit
confuse tantuz mobiliter vt hic 2. rome est
aliquis homo stat li homo confuse tantū
mobiliter 2. etiam casus pluralis numeri b
idem faciūt vt homines sunt animal stat
li animal confuse tantum mobiliter. 2. idē
sentit. p. pergulenfis de li. 2. magister autē
noster in secundo dubio argumento. ruij.
tenet quod li. 2. nūquam confundit quod
bona ratione probat. ideo vult quod dicen
do for. 2. plato sunt ho mo li homo stet de
terminatē 2. propositio sit f^a 2. quod cōuer
tatur sic homo est for. 2. plato que tamen
secundum alios erat vera nec sic habet cō
uerit. Sed quia ratō magistri iudicio meo
peteret aliam difficultatem de qua sorte in
fra dicitur ideo eam non pono ad presens.
¶ Nonā regula termi modales 2. cetera.
¶ Contra istam regulam arguitur 2. pmo
sic li verum 2. li falsum non confundunt cō
fise tantuz in mobiliter igitur regula falsa
patet cōsequētia 2. antecedens probatur
quia quacūque propositio de data de li verū
aut li falsum patebit quod sub termino coi
existente in ea licebit descendere si non su
perueniat aliud impedimentum vnde be
ne sequitur verum est hominem cē animal
2. isti sunt omnes homines igitur verum ē
istum hominem esse animal vel verum est
istum hominem cē animal 2c. 2. sic dicitur
de li falsum. ¶ Secundo arguitur sic li im
possibile nunquam confundit confuse tan
tum immobiliter igitur regula falsa patet 2.
2. antecedens probatur qz semper licebit d
scendere ut p3 adducendo exēpla. ¶ Pro
solutione argumentoz est sciendum quod
istoz sex terminoz qui appellantur moda
les quidam sunt qui sunt vere modales 2.
quidam sunt qui sunt tñ apparenter moda
les illi qui sunt vere modales secundū bur
leuz 2. plerosque alios sunt tñ quatuor. s.
possibile impossibile necessariū 2. contin
gens sed secundum p^{er}trū. 28. soluz li
necessariū. illi vero termini qui sunt moda
les solum apparenter sunt isti duos. ueruz

2. falsū isto stante posset dici. ¶ Ad argu
mentum primum dicendo quod regula n
dixit omnes termini modales sed dixit ter
mini modales ut p hoc intelligeres quod
illi q non sunt vere modales sicut li xum 2.
li falsum non confundunt sed bene illi q sunt
vere modales 2. sic patet solutio pmi. ¶ Ad
secundū dicitur quod li impossibile con
fundit confuse tantum 2. similiter li possibi
le quod dupliciter pbatur. ¶ Et primo sic
ista impossibile est album esse nigrum sub
li albus non licet descendere disiunctim igi
tur regula vera patet 2. antecedens proba
tur quia non licet descendere per sola pro
nomina demonstratiua ut dicebatur supra
in sexta regula sic arguendo impossibile est
album esse nigrum 2. ista sunt omnia alba
igitur impossibile est hoc vel hoc vel hoc
esse nigrum demonstrando album quia an
tecedens est verum 2. consequens falsum.
¶ Secundo probatur idem sic in ista im
possibile est omne contradictoriū esse ue
rum li contradictoriū stat immobiliter ex
quo non licet descendere 2. nō a li omne igi
tur a li impossibile quod fuit probandum
patet consequētia cum minori 2. maior p
batur. s. quod non liceat descendere quia n
sequitur impossibile est omne contradicto
riū esse verum 2. ista sunt omnia contradi
ctoria igitur impossibile est hoc cōtradicto
riū esse verum 2. impossibile est hoc con
trictoriū esse verum quia antecedens ē
uerum 2. consequens falsum quia est una
copulatiua cui⁹ multe partes sunt false pu
ta ille in qbus demonstrat unū p^{er}trictoriū
p^{er}tingēs aut xum. ¶ Decima regula 2c.
¶ In ista regula dicit magister quod inci
pit 2. desinit confundunt confuse tantum i
mobiliter sed quō hoc sit verū non decla
rat. Ideo possumus persuadere regulam
tribus vijs quarum forte aliqua erit suffi
ciens. ¶ Prima igitur via est ista capio
istā tu incipis esse album 2. arguitur. sic sub
li album non licet descendere disiunctim igi
tur regula vera patet consequētia 2. ante
cedens probatur quia sub li album non lz
descendere p^{er} pronōia demonstratiua sic. tu in
cipis ēē album 2. ista sunt oīa que sunt uel

Ad hanc
nūm
Et.

Modales

Incap
Desinit

incipiunt esse alba igitur tu incipis esse hoc
vel hoc vel hoc demonstratis albis qz añs
ē vep posito quod tu n̄ incipias esse sed bñ
incipias esse albas ⁊ psequēs ē falsum vt
pater. ¶ Secūdo pbat̄ regula sic ista 2^a
non v3 tu incipis videre aliquē hominem
⁊ isti sunt oēs hoies q sunt vel incipiunt eē
igitur tu incipis videre istuz vel istum vel
istuz hoiem igitur regula vera p3 2^a ⁊ añs
probat̄ qz añs ē verum in casu ⁊ psequē
falsum quod pbo ⁊ pono quod in mundo
nō sunt nisi duo hoies. s. tu ⁊ for. ⁊ pono qd
tu nec videas te nec for. nec videbis ⁊ cum
hoc pono qd hora futura diuidatur in ptes
proportionales minorib⁹ terminatis ⁊ suis
.o. pñs ⁊ pono qd in q̄libet parte proporti
onali deus creet vnū hominē ⁊ qd q̄libet
hō q creabitur duret so^m p partem i q̄ crea
bitur ⁊ videatur a te p illam partē ⁊ sumus
nunc in .o. presenti ⁊ patet qd prima pars
añtis ē vera. s. tu incipis videre aliquē ho
minē qz in .o. qd ē presens n̄ vides aliquē
hominē ⁊ in mediate post. o. qd ē presens
videbis aliquē hominē vt ponit casus. Se
cunda ps filr pater. s. isti sunt oēs hoies q
sunt vel incipiunt esse demonstrato te ⁊ for.
qd probatur qz oēs hoies q sunt vel incipi
unt esse sunt isti igitur isti sunt oēs hoies q
sunt vel incipiunt esse p3 2^a ⁊ añs probat̄
ex ponendo sic hoies q sunt vel incipiunt eē
sunt isti ⁊ nulla sunt hoies q sunt vel incipi
unt esse qn isti sunt illi igitur ⁊c. p3 2^a ⁊ añs
ē vep vt p3 igitur ⁊ psequēs. ¶ Tertio p
batur regula sic in ista tu incipis videre quē
libet hoiem li hominē stat immobiliter sed
n̄ a li oēm igit a li in currit igit regula ⁊a
2^a p3 cū minori qz li oēm n̄ habet vim imo
bilitadi ⁊ maior pbat̄ qz sub li hoiem non
l3 descendere in casu vt posito qd cōtinue
añ fuerint. x. hoies in mūdo quoz nonē vi
deas videris ⁊ videbis decimus aut que3
nunq3 vidisti nūc pmo nō sit tūc ista ē ⁊a
tu incipis videre quemlibet hoiem vt p3 ⁊
psequēs falsuz. s. tu incipis videre istū ho
minē ⁊ incipis videre istū hoiem ⁊c. ¶ Duo
decima regula nota pditionis ⁊c. ¶ Circa
istam nota qd. p. ad. dicit qd li si ⁊ li igitur
distribuit mobilr subiectum añtis. ¶ De
subiecto aut pñtis dicit qd stat p̄fise tantū

immobiliter. ⁊ magister autē vult qd li si vel
igitur p̄fundant p̄fise tantū immobiliter oēs
terminos cōes siue fuerint añ. notam siue
post. ⁊ dicit qd si qñq3 licet: descendere erit
gratia mē. ¶ Probat̄ igitur regula 5^m ip
sum ⁊ primo sic in ista si albu ē albu ē li al
bum stat immobiliter igitur regula ⁊a 2^a p3
⁊ añs pbat̄ qz sub li albu n̄ licet descēde
re p. pnoia demonstratiua sic arguendo si al
bum ē albu ē ⁊ ista sunt oia alba igitur si li
vel hoc uel hoc ē albu ē qz añs ē sum ⁊ cō
sequēs ē una pditionalis impossibilis ⁊ p ta
lez descendum i pro noibus significabis mul
tas regulas ⁊ hoc ubi termin⁹ sub quo d3
descendi sit pnotatus sicut ē li albu in p
posito s3 hoc n̄ approbo nisi in uocalibus ⁊
apparent tātū. ¶ Secūdo pbat̄ regula sic
in ista si ois hō currit oē rōnale currit stat li
hō immobilr ut p3 ⁊ n̄ a li ois igitur a li si igi
tur regula ⁊a. ¶ Tertio pbat̄ regula. exē
plo p̄bati p̄gulen̄sis sic in ista si hō n̄ ē rō
nale n̄ ē stat li hō immobilr ⁊ n̄ potest dici a
quo nisi a li. si. qz li n̄. n̄ h3 uim sup termino
pcedēte igitur regula ⁊a 2^a p3 cū miou ⁊ ma
ior pbat̄ qz n̄ l3 descendere sic hō n̄ ē rōna
le n̄ ē ⁊ isti sunt oēs hoies igit si iste uel iste
uel iste hō nō ē rōnale nō ē qz añs ē sum ⁊
cōsequens ē una conditionalis in polis ex
quo oppositum consequentis stat cū añte.

Capitulum de reatiuis.

O E suppositioe ⁊c. In b cap^o magi
ster ponit qnq3 regulas cōtra q̄s
arguit ⁊ pmo p̄tra p̄mā ubi dicit
qd reatiuū diuersitatis substantie ⁊ reati
uū possessiui n̄ supponit pro illo pro quo
supponit añs cōtra li homo ⁊ li alter in ista
unus hō currit ⁊ alter disputat supponunt
p eodē igitur regula falsa 2^a p3 ⁊ añs pbat̄
qz li hō suppdit p oib⁹ hoib⁹ pñtib⁹ ⁊ li al
ter p aliquo hoie p̄sente igit supponit pro
eodē 2^a p3 cū miou ⁊ maior pbat̄ duplr ⁊
primo sic li hō in ista unus hō currit suppo
nit respectu ⁊ bi de pñti ⁊ psonaliter ⁊ nō ē
restrictus ab aliquo igit sub ponit p oib⁹
hoib⁹ pñtib⁹. ¶ Secdo sic p omnibus his
supponit li homo que significant per sup
posita ad que licet descendere disiunctiue.
sed ad supposita significantia omnes ho
mines presentes licet descendere. igitur

pro oibus hoibus pñtibz supponit li bō.
2^a patet cum minori & maior est euidēs se
cūdo pñcipalit arguitur ptra secūda ptem
regule sic li for. & li suus in ista sor. disputat
& suus asinus currit supponit p eodē igit
regula 1^a 2^a p3 & añs pbatat qz li for. sup
ponit p sorte & li suus p sorte igitur suppo
nunt pro eodē 2^a p3 cū maiori & minor pro
batur qz illa suus asinus currit subordina
tur isti asinus fortiscurrit vt p3 volenti pñ
derare. Et pfirmatur qd li suus stet pro
sorte & n̄ pro asino qz in ista ego sedeo & me
us asinus currit li me^o stat pro eo pro quo
li ego igitur a fili pro eodē stabit li for. & li
suus 2^a p3 & añs probat sic qñcunqz sunt
due dictiōes qñ vna ē adiectiua & alia sua
substantiua sic qd vna descendit ab alia tunc
ille stant pro eodē sicut p3 de li albus & li al
bedo sed sic ē d li ego & li me^o igitur ille stat
pro eodē 2^a p3 cū minori & maior ē de intē
tiōe grāmaticoz & maxime auctoris modo
rum significādi. Et cōfirmatur illud idē
fortius qz aut li suus i illa suppoit pro for.
aut pro asino for. si pro for. habetur itentū
si pro asino igitur n̄ stabit discrete qd ē con
tra regulā mgn̄ quod relatiuū referēs añs
discretū stat discrete. Tercio pñcipaliter
arguitur ptra secūda regulā dicentē qd re
latiuū idētitatis substantie n̄ possēsuiam
stat pro eo pro quo suū añs ptra li qz in ista
bō qz currit mouetur n̄ suppoit igitur n̄ sup
ponit pro eo pro quo suū añs & sic regula 1^a
2^a patet & añs probatur qz si suppoeret sta
ret determinate sed si stat sic igitur 2c. 2^a pa
tet cū maiori & minor probatur qz sub eo n̄
licet descendere vñ si licet dicatur quomodo
Quarto arguitur ptra regulā tertiā vbi
dī qd relatiuū idētitatis accidētis suppoit
pro fili illi pro quo suū añs. ptra tale relati
uū supponit pñse pro illo pro quo suū añs
igitur n̄ suppoit pro fili patet 2^a qz idē nō ē
sile sibi & añs probatur qz dicēdo sor. est al
bus & talis ē cign^o li alb^o & li talis stat pro
eodē igitur 2c. 2^a patet & añs probatur qz
li alb^o stat pro omni albedie pñti & li talis
similiter igitur stant pro eodē 2^a patet & an
tecedens patet supra in argumento secūdo
Quinto arguitur contra qñtā regulā sic
rīm diuersitatis accidētis suppoit pro eo

pro quo suū añs igitur nō pro dissimili igi
tur regula 1^a 2^a p3 & añs pbatat sic dērlz
signit illud quod suū añs & expñti in ppōe
suppoit p eo pro quo suū añs sed rīm diuer
sitatis accidētis ērlz igitur significat & i pro
pōe suppoit pro eo pro quo suū añs Et cō
firmatur regulā cē 1^a nā relatiuū diuersita
tis accidētis suppoit pro simili igit reglā
1^a 2^a patet & añs probat qz si magistru
stat pro dissimili sed oē dissimile alicui ē illi
sile ut patet a mgn̄ in illa 2^a ne oia in qñtū
cōueniūt differrūt igitur stabit tale rīz pro
fili. Ad p^m dī qd arg^m pcludit qz i vita
te ibi relatiuū stat pro illo pro quo suū añs
& ad regulā dī qd intellexit qd relatiuū diuer
sitatis substantie qñqz n̄ dīco semp sic se ha
bet qd ptūm verificatur de illo pro aliquo
pro quo n̄ significatur ptūm añtis d añte ex^m
dicēdo vñ al^o ē rōnale & aliud i rōnale li in
rōnale significatur de li aliud pro asino & bo
ne & li rōnale qd ē ptūm añtis significatur de
li al^o pro hoie & ita pro alio licet supponant
pro eodē & b̄ voluit regula & sic ēt patet solu
tio ad cōfirmationē. Ad secūda pñcipa
le dī sile qd relatiuū possēsuiū stat semper
pro eo pro quo suū añs tñ qz relatiuū pos
sēsuiū semp egtū vñ obliquo qui additur
vñ recto supponenti qñqz pro alio quam
suū añs hic ē quod mgn̄ attendēs ad rectū
casum dixit quod relatiuū suppoit pro alio
ex^m dicēdo sor. ē al^o & suus asin^o currit. ista
subordinatur huic sor. ē al^o & asin^o sor. currit
vbi subiectū i ista secūda ē to^m b̄ asin^o sor.
cuius pñcipalior ps ē li asin^o stās pro dī
so & pro alio a supposito añtis Ex q̄ solutio
nes segtur quod 1^a ē quod relatiuū possēs
uiam iportet possēsōrem & possessionem
sicut communiter dicitur sed in portat so^m
possēsōrem vt dicit auctor modoz signifi
cādi sed bene ē vñ quod relatiuū possēs
uiū simul cū vno alio tio a quo n̄ absolui
tur in propōe importat possēsōrē & possēs
ionē & hoc voluerunt illi qui dicunt istud.
Ad 3^m multi dicūt qd relatiuū n̄ suppo
nit nec ēt añs sed tot^m aggregatū ex relati
uo & añte. & sic dī descendit sub toto aggre ga
to quorū ratio est ar^m scūm magister aut
hic dicit o^m & credo qd bñ dicat & sequen
do cum oportet dicere qd n̄ sub quolibet

Simile

*due dictiōes
una adiectiua
& alia substantiua*

Relatiuū

possēsuiū

li si vel
iter ois
nam sue
ndere cri
la 1^a ip
libū ē li al
ia 2^a p3
et de cōde
endo si al
igitur li b̄
sum & cō
xlio & pta
cabis mol
sub quo dī
albiū in p
ocalibus &
iregula sic
currit stat li
tur a li i qz
regula cū
si bō n̄ ē rō
potest dici a
sup termino
mouē & ma
bō n̄ ē rōna
li ite ad dī
añs ē hūm
in polis et
tat cū añte
cap^o magi
as cōtra qd
mātibz dīci
mte & relati
illo pro quo
alter in illa
supponit
añs pñse
filiū & li al
supponit pro
al^o cap^o r
currit suppo
iter & nō ē
mū p cōpō
mibus hū
et per sup
sumat
nō ē bō
r. igitur

Defect

Relatiuum

Chimera q̄ currit
non mouetur

Simile

Relatiuum

termino scilicet determinate licet descendere
disiunctiue sed bene sub quolibet termino
absoluto et non relatiuo. Si quis tamen habet
hoc pro inconuenienti et velit omnino descen-
dere oportet quod istas vocales de relatiuo re-
ducatur ad hypotheticas et dicatur quod iste sub
ordinatur hypotheticis et sunt hypothetice
et deinde descendat in partibus hypothetice
sed hoc licet forte sit verum non tamen
est secundum eas regulas. Ad quartum de
quod in veritate relatiuum identitatis acci-
dentis supponit pro eodem cum suo ante ut
argumentum probat sed magister intellexit
quod non significatur pro eodem sed pro simili ex
fortis est albus et cignus est talis li albus si
ficatur tanquam per primum de fortis pro albedine
fortis et li talis de cigno pro albedine cigni qui
sunt similes vel dicatur quod magister in-
tellexit quod illud cui additur li albus tan-
quam adiectiuum stat pro simili illi pro quo
supponit illud cui additur li talis quia vnus
pro cigno et alius pro forte ut patet. Ad quin-
tum probabiliter de negando illam consequen-
tiam scilicet relatiuum diuersitatis accidentis si
gnificat illud quod summam igitur in pro-
positione supponit pro eo pro quo suum ante
quod arguitur a superiori ad suum inferius sine
distributione et adducitur instantia quod non se-
quitur li homo in ista habet est animal significat
omnia li habet et significat etiam homines futu-
ros igitur supponit pro illis dictionibus habet
aut pro hominibus futuris non etiam sequi-
tur li album in ista album currit significat al-
bedinem igitur supponit pro albedine et li
secundum coia dicta. Ego tamen credo quod li
album supponat pro albedine et pro re alba et
quod ista album currit subordinatur isti. Res
habet albedinem currit. Quando de albedine
sufficiente denotare et ad confirmationem de quod
concludit quod si relatiuum supponit pro simili et sup-
ponit pro dissimili. Sed quod tales propositiones me-
diante relatiuo applicabimus potius similitudinem
quam dissimilitudinem. hic est quod magister potius dixit
quod supponit pro simili quam pro dissimili. Sed
hic sunt petitiones. An illud relatiuum qui sit
terminus cois. tamen quod quod relatiuum est ter-
minus de profundis ipse erit terminus cois
aut discretus secundum quod suum ante erit termi-
nus cois aut discretus sed tu dices sint due

proponen

propositiones sic scripte. Sortes habet qui currit
mouetur. Et quod de li qui relatiuum quod li qui in casu
isto est equocumque ut patet. Secunda petitio
quod est quod relatiuum cum sit pronomem cer-
ta significet personam scilicet rem ut dicunt gram-
matici. tamen quod pronomem diuiditur in demo-
stratiuum et relatiuum sicut nomen in adiectiuum
et substantiuum et quod istos significat cer-
ta rem. Nam si sit demonstratiuum significat rem
per modum presentis et ideo certa. Si relatiuum si-
quod illa de qua facta est prima notitia per suum ante
et ideo dicitur grammatici quod demonstratiuum
facit prima notitiam de re et relatiuum secundum
et ideo est astante rei representatiuum. Vel dica-
tur aliter scilicet quod ideo relatiuum significat cer-
tam rem quod secundum grammaticos est inuen-
tum ad tollendam vilitatem sui antis et ad re-
stringendum antis sed hoc non est secundum loicos
quod loici addunt relatiuum termino discreto
ut dicendo fortis qui currit mouetur quod frustra
faceret si relatiuum esset inuentum ad tollendam
vilitatem antis quod nulla est vilitas in ante
ex quo est terminus discretus Tertia petitio
an ista sit ha chimera qui currit non mouetur
tamen secundum magister argumentum. xxij. secundi
dubij et secundum Petrum mantuanum et mul-
tos alios loicos quod illa est ha qui sua con-
tradictoria est scilicet scilicet chimera qui currit mo-
uetur pro quo est aduertendum secundum ma-
gister quod quod est vna propositio categorica
de relatiuo cuius ante non est confusum et est af-
firmatiua illa semper equum vni copulatiue
de eisdem partibus. Exemplum ista Adā qui non
est erit. pueritur cum ista adā non est et ipse erit
si ista chimera qui currit mouetur. pueritur
cum ista chimera currit et ipsa mouetur sed quod
talis propositio esset negatiua tunc illa equum vni
disiunctiue de partibus oppositis contradictorie aut con-
trarie sue affirmatiue. Ex primo fortis qui est
si erit ista equum huic fortis non est vel ipse non erit
qui est vna disiunctiua scilicet de partibus qui sunt tradi-
centes partibus sue affirmatiue ut patet ex secundo
di. chimera qui currit non mouetur ista equum huic
chimera non currit vel ipsa non mouetur qui est
vna disiunctiua de partibus oppositis subcon-
trarie partibus illius affirmatiue aut partibus in-
in quam resolvebatur ista affirmatiua si ista
chimera qui currit mouetur tamen aut huic regu-
le est quod sicut iste sunt subcontrarie chimera

q̄ currit mouetur. ⁊ chymera q̄ currit si mo-
uetur Ita debet resolui in propōnes subcō-
trarias vna pro disiunctiua. s. illa negatiua
⁊ alia pro copulatiua. s. illa affirmatiua.
Quarta petitiō An ista sit h̄a Omne al' est
substantia qd ē rōnale ⁊ videtur qd si p pau-
lū p̄gulēsem ⁊ ē tūbex ⁊ alios multos loi-
eos qz apud eos ista signat qd oē al' est sub-
stantia ⁊ qd oē al' ē rōnale qz vt dī i tertio mō
sensus p̄pōit ⁊ diuisi qn̄ relatiuū n̄ vni ter-
minati dīistributo sed remouetur ab eo ⁊
pōitur post h̄bum p̄ncipale illa p̄pō eguz
copulatiue In om̄ est m̄gr argo rli. p̄mi du-
by ⁊ Petrus mātuān' vbi volūt qd relati-
uū in eadē cathēgorica cū suo ante semp se
tz ex pte ⁊ ex codē extremo cū suo ante ⁊ ita
apud eos idē erit dicere Dē al' ē substantia
qd ē rōnale ⁊ oē al' qd ē rōnale ē substantia
Sed secunda p̄ oēs ē manifeste h̄a igitur ⁊
p̄ma qd aut tale relatiuū se teneat sic pbat
Paulus qz aliter illa p̄pō assumpta n̄llo
mō posset p̄uerti vt p3 : qz nūqz posset fieri
de subiecto ptūm oporteret. n. sic dicere sub-
stantia qd est rōnale ē al' vbi si erit h̄mo lati-
nus ⁊ breuiter de isto ē tenēdū illud quod
dicit magister vel soluas rationē suam ve-
licas illam fuisse hypotheticam.

De suppositione relatiuorum.

Ex quo patuit p̄ qbus relatiua sup-
ponūt ⁊c. i. isto cao m̄gr pōit sex re-
gulas p̄tra quas aliq̄s arguitur ⁊
primo p̄tra secundā sic in ista omnis homo
qui est albus currit li qui non suppoit sicut
suū aīis ⁊ tñ ē in eadē cathēgorica. igitur re-
gula 1^a. 2^a tenet cū mīori ⁊ maior probatur
qz nec relatiuū nec aīis suppoit cū sub nul-
lo eoz liceat aliquo mō descēdere de p se vt
p3. Secūdo arguitur p̄tra eadē sic. In ista
for. non egat equū suū li for. stat discrete ⁊
li suū distributiue igitur regula falsa. 2^a p3
cū maiori ⁊ minor probatur sic. Qñcun-
qz sunt due dictionēs quas vna est substā-
tiua ⁊ alia adiectiua eiusdē tunc si vna stat
distributiue alia sili stat distributiue i Sed
li suū ē adiectiua de li equū ⁊ li equū stat di-
tributiue vt p3 igitur ⁊ li suū qd fuit p̄bā-
dum. Tercio arguitur p̄tra q̄rtā regulaz
sic in ista antixus est vel ipse erit li ipse non
replicat cōpositionē sui aīis ⁊ tñ ē i diuer

sa cathēgorica seu hypotheticē relatiū qd
idem est. igitur regula falsa. consequētia te-
net cum minori ⁊ maior probatur. quia da-
tu oppositum scilicet quod replicet illam ⁊
sequitur quod ista est falsa que cōter conce-
ditur ⁊ quod sequatur p̄bo quia ista signi-
ficaret quantum bec disiunctiua scilicet an-
terus est. vel ipse anterus qui est erit. Cu-
ius quelibet pars est manifeste falsa igitur
ipsa cēt 1^a. Quarto arguit cōtra quintā
regulā sic relatiua accidentium non suppo-
nunt igitur regula falsa. 2^a p3 ⁊ aīis probat
sic. Nullū adiectiū suppoit sed thia relati-
ua sunt adiectiua igitur nō supponūt 2^a p3
cū minori ⁊ maior pbat qz si videtur quo
sub eis liceat descēdere. Quinto arguit
p̄tra sextā regulā sic relatiuū referens aīis
stās materialr nō supponit p se ipso relati-
uo aut sibi sili igitur si supponit materialr
2^a p3 ⁊ aīis probat. Nā vicēdo homo ē no-
men ⁊ illud est species supponit li illud pro
eo pro quo suū aīis ⁊ ita supponit pro illo
termino hō. Ad ista rñ. ad p̄mum dicis
quod difficile est rñ. nisi teneamus illas eē
hypotheticas. quod si volumus rñ. vt su-
pra in alio cap. Ad secundū negat qd
li suū stat distributiue ⁊ ad probationē ne-
gatur illa maior. s. quādocunqz sunt due di-
ctiones ⁊c. ⁊ rō ē qz qñqz substantiuū ē ter-
minus cois ⁊ adiectiū est terminus discre-
tus sic ē in proposito de li equū quod ē cōe
⁊ de li suū quod est discretum. Ad tertiū
dī quod si semp relatiuū hypotheticē rela-
tum ad aīis stās discrete replicat totā cōpo-
sitiōē aīis vt probat ar^m. Unde ista coi-
ter pceditur Antixus ē ens vel ipse erit sili
ista antixus est ens vel ipse nō est ens que
tamē secundū regulam essent falsē. Ideo
dicatur quod illa regula intelligitur de rela-
tiuo existēte in hypothetica copulatiua ⁊
non disiunctiua quia in disiunctiua vt argu-
mentam probat relatiuum solum replicat
antecedens. Ad quartum negatur quod
adiectiua non supponāt vnde in ista omnis
homo est albus li albus stat confuse tantū
mobiliter ⁊ ratio est quia ista omnis homo
est albus subordinatur isti omnis homo ē
habēs albedinem vbi sub li albedinē licet
descēdē disiunctim vt patet ⁊ loquor de

Relatiua

Sum

Antixus ē ens
vel ipse erit

Relat



Hypothetica

Coniunctio

Relativa

Locales ppo

albedine sic habita quod sufficiat denomi
nare rem albam. Ad vlt^m dicitur quod
magister n^o voluit quod relatiuū staret ma
terialiter dum refert a^os stās materialit^r s^z
intellerit qd stabat pro significato materi
ali sui a^ois. Et hic occurrit bo^m du^m
s^z. An pro pōes de relatiuo sint hypotheti
ce et arguitur quod n^o sic. Dis hypotheti
ca hēt pl^{es} cathegoricas cōiunctas p no
tā p^ounctiōis vel vni t^li subordinat^r s^z iste
de r^lio n^o sunt huiusmodi igit^r n^o sunt hyp
pothetice. Huic argumēto pōt duplici^r r^li.
primo negādo maiore^m s^z itentōem occā et
multor^{um} quia s^z eos locales et p^oales sunt
hypothetice. et t^li i^o c^ois n^o p^oungūt^r pl^{es}
cathegorice p notā cōiūctiōis s^z p^o aduer
biū vt si dicam. Tu moueris q^ui curris
et tu es vbi plato n^o est secūdo poss^z negari
minor ideo probat^r vtraq^{ue} et primo maior
sic quia dato opposito seq^uitur qd aduerbiū
ē vere cōiūctio qd ē s^z et p^otra loicos et grā
maticos et p^o p^obatur sic. Omne illud qd
p^oūgit^r duas sbās seu duo sbā respectu du
orū actū seu verbor^{um} est vere cōiūctio s^z
aduerbiū est huiusmodi igit^r esset vera
p^ounctio p^o p^oz cū minori p illos et maior ē
grāmaticorū et apparebit vera p^osideranti
nā n^o est rōabile quod aliud a cōiūctione
cōiūngat illomō. Secūdo p^obatur illa mi
nor nā da tu o^m. s. qd iste subordinat^r vni
hūi^{us} pl^{es} et. et capio istā vocale^m for. q cur
rit mouetur et arguitur sic. nihil quod est
i ista vocali nec ēt tota hec vocalis subor
dinatur cōiūctioni igit^r hec vocalis nō
subordinat^r vni in qua cōiūngāt^r pl^{es} ca
thegorice p^o p^oz et a^os p^obatur quia si i ista
vocali ēēt aliquid quod subordinaret cō
iūctiōi marie ēēt li qui eo quod esset resō
lubile i^o et. ille illa illud. sed hoc n^o ē igit^r
nihil est hic quod subordinatur cōiūctioni
cōsequētia p^oz cū maiori et minor p^obat^r q^ui
dato opposito seq^uitur quod li qui n^o est p^o
nomē q^ui per te subordinatur p^onoi et cōiū
ctioni simul quod t^li reputatur s^z q^ui o^mis
vnt^r o^m. Et secūdo arguit^r sic. nulla p^opō
locabilis in sillogismo est hypothetica. s^z
ista omnis pō qui currit mouetur ē locabi
lis in sillogismo igit^r n^o est hypothetica
sed hec rō n^o erit multum efficax. Et in o^m

arguitur sic ista for. ē animal quod ē rōnā
le subordinatur vni i qua cōiūngūt^r pl^{es}
cathegorice p notā cōiūctiōis igit^r ipsa
et appari quelz alia ē hypothetica p^osequē
tia p^oz per descriptionē hypothetice et a^os
p^obatur q^ui illa subordinat^r vni in q^ui sunt duo
nomina et duo actus cōpositiui et ita erunt
ibi due compositiones et ita due p^opositi
ones et confirmatur quia si in illa cui subor
dinatur sint duo verba cū de verbū i p^opōe
vniat extrema ibi erūt duo subiecta et duo
p^otā. et sic due cathegorice. Huic argumēto
potest dupliciter respōderi primo dicendo
quod vnū illorū verborū n^o est p^oncipa
le et solūz verba p^oncipalia sunt que vni
unt extrema. et ita n^o sequitur quod ibi sint
due cathegorice sed ista est fuga. Et secū
do vel quodl^z verbū ē vniūū extremorū
vel n^o et breuit^r si quis p^osiderabit recte vi
debit istā respōsiōem ēē falsā. Et secūdo
posset respōderi cōcedēdo quod illa voca
lis subordinatur vni in qua sunt due cathe
gorice sed negatur qd subordinatur hyppo
thetice q^ui illa n^o subordinat^r vni habēti notā
cōiūctiōis. Contra quādōcūq^{ue} aliqd
vocale subordinatur plurib^{us} p^opōib^{us} men
talib^{us} sine nota illud tale p^opositū n^o ē cōce
dēduz aut negādū aut dūbitandū sicut si
p^oponeretur tibi hoc for. currit. plato currit
sine nota sed sic ē qd ista for. ē animal qd ē
rōle ē vniū vocale cōcedēduz et subordinat^r
pluribus cathegoricis igit^r pluribus ca
thegoricis cum nota. Ad hoc forte r^li
negando istam maiorem et dicitur qd ista
n^o tenet i relatiuis v^oi forte dicitur qd si ē i
pueniēs qd aliqd p^oplexū vocale de relatio
subordinatur plurib^{us} cathegoricis sine nota
et t^li sit cōcedēduz et hoc ē ideo q^ui relatiuaz
hūt depēdētia ad a^os et sic stabūt cōgrue
sine nota. Et cōtra p^omo duplici^r q^ui appa
ri sequitur qd ista ēē cōcedēda for. currit il
le mouetur et ēēt vniū oratio p^ofecta et cōse
quētia ex dictis q^ui illud relatiuū habet res
pectus ad a^os et ita poterit stare sine nota.
Et secūdo data ista respōsiōe seq^uitur qd
aliquod vocale esset oratio p^ofecta et illud
cui subordinatur est oratio imperfecta qd
ē impossibile probatur cōsequētia. Quia
istud vocale for. ē animal qd ē ratiōale est

Relat

oratio perfecta vt pz 2 illud cui subordina-
tur n̄ est oratio pfecta quod probō qz illud
cui subordinaur est due categorice: sine
nota 2 absqz relatiuo ex quo in mente non
sunt relatiua igitur erunt vnum ipsectum
vt pz ex dictis. ¶ Ad istud dubium diffici-
le est rñ. credo tñ qd illi q tenent locales 2
temporales eē hyppotheticas habēt etiā
tenere de istis licet non teneant. Et quod oē
argumentum quod ē pira vnum ē contra
aliud 2 credo qd tenendo istam esse necessa-
riam fm ordinem nature hō qui est aīal ē
substantia iste ppositiones de relatiuo sint
hyppotheticę 2 etiā locales 2 tēporales
siqs tñ teneat istam esse contingentem fm
ordinem nē sicut credo quod se qtur ex grā
matica 2 si male ipse habebit tenere illas ca-
thegoricas 2 hoc apparebit bñ consideran-
ti diffōem ppoīs 2 ad quid inuentus sit p
nomen dimittatur tñ dubium insolūtū qd
pro vtraqz parte habet vnam rationem q
consideranti continue videbitur efficacior.

Capitulum de ampliationibus.

Suppositis his q clare dicuntur a
magistro ē considerandum quod
ē differentia inter terminuz distra-
ctiuū 2 ampliatiuū Nam terminus distra-
ctiuus ē ille q positus in propositione non
permittit terminuz a parte subiecti stare fm
significationē verbi sed tollit sibi hoc 2 dat
aliud. exēplum dicimus quod li mortuus
ē distractiuū. Nam dicendo quod hō ē mor-
tuus nō est sensus quod ille qui est vel fuit
hō est mortuus nec etiā est sensus quod
hō qui est ē mortuus sed quod hō qui fuit
2 non est ē mortuus. Et breuiter qñ vna p-
positio de tertio adiacente de subiecto pno-
mine demonstratiuo 2a 2 aff^a de pñti non
cōparitur se cū illam de secundo adiacente
de pnomine etiā demonstratiuo per quod
demonstratur idē sed formaliter cum illa im-
plicat cōtradictionem tunc ille terminus ē
distractiuus vnde qz ista hoc ē mortuū de-
monstrando adam non cōparitur secū istaz
hoc est demonstrato eodē dicimus quod li
mortuū ē distractiuū. terminus autem am-
pliatiuus est ille qui positus a parte predi-
cati permittit subiectū stare fm significatio-
nem 2 bñ dando etiā sibi plus sicut dicen-

do Antichristus ē futurus vbi li antichri-
stus stat pro eo qd ē vel erit 2 huic ppoī n̄
repugnat formaliter Illa de secundo adia-
cente sicut erat i termino distractiuo vñ iste
n̄ repugnāt h̄ ē futur 2 hoc ē vt pz de me.

Capitulum de appellationibus.

Appellatio 2c. Circa istud diffini-
tum ē primo notandū quod nō ē
credendū quod appellatio sit vna
q̄litas exis in termino p quam terminus
talio dicatur appellans sed appellatio nō
ē nisi terminus appellans sicut suppositio
non ē nisi terminus supponens 2 ita etiā
de ampliatione dicatur. ¶ Secundo notā-
dum quod appellare est id qd vocare 2 qz
cū aliquis appellat aliquem pro iudice suo
in ista appellatione se restringit ad faciēdū
illud quod vult iste iudex. Ita a simili qñ
terminus restringitur 2 suppoit fm qd vult
2bum dicimus quod appellat qñ vero n̄
dicimus quod ampliatur ex^m. dicendo hō
fuit animal dicimus quod li hō ampliā-
qz non stat fm quod vult 2bum sed ultra
naturā 2bi sed li animal appellat 2 restrin-
gitur ad standum sicut vult 2bum ex quo
stat so^m proprietatis 2 est sensus propositi-
onis quod homo qui est vel fuit: fuit aīal
quod fuit seu quod illud quod est vel fuit
homo fuit id quod fuit animal.

Appellatio tēporis 2c. Circa istam
appellationem dubitatur an ista 2
consimiles sint vere tu vidisti 2pa

pam posito qd heri tu vidisti vnum qui nō
erat 2papa sed bene ante erat 2papa 2 vi-
detur qd sic quia ista per regulam videtur
significare quod tu vidisti illū qui fuit 2pa
pa quod est veruz vt ponit casus Rñ. Se-
cundum Petruz. 2b. 2 herisderum 2 ma-
gistrum 2 alios logicos quod illa propositio
est falsa 2 dicitur quod talis propositio
tu vidisti papam non solum significat qd
tu vidisti illum qui fuit papa vt dicebatur
supra sed quod tu vidisti illum qui fuit pa-
pa pro tempore pro quo cum vidisti qd est
falsum vt patet ex casu similiter 2 ista tu vi-
debis album non significat solum quod tu
videbis illud quod erit album sed quod tu
videbis illud quod erit album pro tempo-
re pro quo videbis ipsum sic quod li album

Appellatio

Suppositio
Ampliatio
Appellans

Distractiuus
Ampliatiuus

appellat plus quaz tempus futurū vt dicit
Petrus. m. pro quo ē notanda vna regu
la que si non sit ex toto sufficiens crit tñ m
tum vtilis ē ista qđ terminus existens a
parte p̄dicati in propōne vocali aut ē in p
positione de verbo adiectiuo aut substanti
uo si p^m semper appellat tali modo supra /
dicto ex^m tu interfecisti sacerdotem sensus ē
qđ tu interfecisti illum qui fuit sacerdos dñ
interfecisti p̄sum. Si vero sit de verbo sub
stantiuo aut ē in obliquo aut i recto si in obli
quo talis terminus appellat modo supra
dicto ex^m tu fuisti in domo platonis sensus
ē qđ tu fuisti in ea que fuit domus platōis
pro tempore pro quo fuisti ibi. s̄l̄r tu fuisti i
carcere sensus ē qđ tu fuisti in loco qui fuit
carcere pro tēpore pro quo fuisti ibi. Si nō
sit i recto hoc dupliciter quia aut ē aliquod
aduerbiū temporis circa verbum aut si
si sit tunc talis terminus appellat modo di
cto exemplum. for. cras erit homo li homo
sic appellat ē est sensus qđ for. crit id quod
cras erit homo Et non est solum sensus qđ
for. cras erit id qđ erit homo. S̄l̄r dicendo
hoc heri fuit homo ē sensus qđ hoc heri i fu
it id quod fuit heri homo non quod hoc he
ri fuit id quod fuit homo absolute. Si vero
ibi non sit aliquod tale aduerbiū ibi non
erit talis appellatio exemplūz dicēdo for.
erit homo sensus est quod for. crit id quod
erit homo ē sic de alijs.

Appellatio forme Circa istaz appel
lationem ē notandū qđ appellatio
forme seu rationis non ē nisi in pro
positione vbi ē terminus concernens actū
mentis. pro quo est notandum qđ termini
concernentes actum mentis positi in pro
positione non habent vim nisi super p̄sona
patientē recta ab eis ista autem p̄sona pa
tiens aut p̄cedit aut sequitur si p̄cedit am
pliatur vsqz ad imaginabilia nullo modo
appellando ex^m si dicā rosā intelligo sen
sus ē qđ rosā que ē vel potest ēē vel intel
ligi ego intelligo siue intelligam ipsāz per
istum conceptum rosā siue p̄ istum cōceptū
substantia si vero sequitur tunc talis termi
nus ampliatur modo dicto ē vlt̄a hoc ap
pellat rationem seu formā ex^m dicendo i

telligitur rosā sensus ē qđ intelligitur rosā
que ē vel potest ēē vel potest intelligi ē qđ
intelligitur per illum conceptum seu termi
num rosā ē sic li rosā appellat rationē. Et
si dicitur. quid ē istud appellare rationē seu
formā. rñ. qđ appellare formā nil aliud est
quam per terminum concernentem actum
mentis p̄cedentem denotari significatqz
termini sequentis concipi p̄ talem terminū
vel per secum sinonimum ex^m dicendo in
telligo chymeram dicimus qđ li chymērā
appellat formā qz per talem propōnem
denotatur qđ tu intelligis significatum illi
us terminū chymera per illum conceptum
chymera s̄l̄r dicēdo li homo significat hoīez
sensus ē qđ li hō significat boīem per illuz
conceptum homo ē sic de alijs dicatur.

Sed iuxta ampliaciones ē appellati
ones possunt concedi multe p̄pō
nes p̄ma tu differre a nigro Et tñ tu
nō potes differre a nigro p̄ma pars ē nota
ē secunda p̄batur nam da tu o^m. s. tu potes
differre a nigro Et cum li nigro stet distribu
tione pro eo qđ potest arguitur sic Tu potes
differre a nigro ē tu potes esse nigz igit tu
potes differre a te ipso p̄ns est falsūz igitur
ē antecedens nō minor igitur maior. qđ
fuit probandum Secunda conclusio tu es
omnis homo existens in ista domo ē tñ tu
nō potes esse omnis homo existens in ista
domo p̄ma pars ponitur in casu ē secunda
p̄batur qz da tu o^m tu potes ēē omnis hō
existens in ista domo ē arguitur hoc ē fal
sum qz sequitur tu potes ēē omnis hō exi
stens in ista domo sed for. potest esse hō exi
stens in ista domo igitur tu potes ēē for. cō
sequens falsum igitur ē aīis ē non pro mi
nori igitur p̄ maiori. Tertia cōclusio est
ista. hec consequentia non valet albus crit
non album igitur non album crit albus qz
aīis ē verum ē consequēs falsum p̄batur ē
pono qđ vna res alba erit nigra continue
post hoc isto posito ista est vera album crit
non album quia album continue crit nigz
vt ponit casus ē qđ p̄ns sit falsum p̄batur
quia illud p̄ns significat qđ id qđ non ē v̄l
erit album crit albū vbi illa negatio cadat
super toto disuncto qđ implicat contradic

Verbum Substantiuum

Terminus concernens actum mentis

Ampliatio

tionem quia sensus est quod id quod nec est nec
erit album erit album. Et si dicitur quod illa con
sequentia valet quia est conuersio simplex
dicitur quod non est conuersio simplex quia
non seruatur eadem appellatio sed sua con
uertens erit hec quod erit non album et vel
erit album. **Quarta conclusio** ista 3^a non
valet non rex est filius tuus igitur modo rex
potest esse filius tuus patet ut precedens.
Quinta 3^o proponem impossibilem tu
concessisti bene rñ. et tamen tu non concessi
sti impossibilem proponem bene rñ. pbat
posito quod ben concesseris istam homo est
asinus que significabat deum esse nunc tamen
significat hominem esse asinum tunc patet
prima pars quia istam concessisti bene rñ.
et hec est vel fuit ppositio impossibilis igitur
re. Secunda pars etiam patet quia tu non
concessisti bene reponendo pponem impossi
bilem p tempore pro quo concessisti eam.
Item conceditur quod carnes crudas co
medisti et tu tu si comedisti carnes crudas.
Item conceditur quod hec ppositio que est
falsa ter me negabis dicta fuit a deo et tamen
deus non dixit istam ppositionem falsam
patet prima pars quia hec fuit dicta a deo
et hec est vel fuit hec ppositio falsa quia est falsa
igitur re. Secunda pars etiam patet quia
non dixit deus illam p tempore p quo erat
falsa. **Sexta** 3^o preuisum a deo potest esse
falsum. Et si preuisum a deo non erit falsum
patet secunda pars et prima pbat sic quod
libet istorum potest esse falsum demonstratis istis
Ego diligam Iohannem ego non diligam
Iohannem sed alter istorum est preuisum a deo
igitur preuisum a deo potest esse falsum 3^a
tenet cum maiori. exponendo illam ex quo
ego sum libere voluntatis et minor pbat
Omne verum est preuisum a deo alterum
istorum est verum igitur alterum istorum
est preuisum a deo consequentia tenet cum
maiori et minor patet quia ista sunt contra
dictoria. **Septima conclusio** id quod est
non preuisum a deo potest esse preuisum a
deo probatur quodlibet istorum potest esse pre
uisum a deo demonstratis illis contradicto
rijs. Sed aliquod istorum est aliquid quod est non
preuisum a deo. igitur aliquid quod est non

preuisum a deo potest esse preuisum a deo 3^o
tenet cum minori quia unum illorum est
falsum. et maior probatur. Omne quod po
test esse verum potest esse preuisum a deo scilicet
quodlibet istorum potest esse verum. ex quo
sum liberi arbitrij igitur quodlibet illorum
potest esse preuisum a deo non tamen conce
ditur quod non preuisum a deo potest esse
preuisum a deo sicut non conceditur quod
non album erit album.

Ultius sunt ponende quedam pe
titiones prima An ista sit vera de
us dixit falsum rñ. quod sic quia
ista non plus significat quaz quod deus di
xit illud quod fuit falsum pro tempore pro
quo dixit illud quod est verum. Nam deus
dixit duo contradictoria simul igitur dixit
falsum consequentia tenet et antecedens p
batur quia genesis sexto capitulo dixit ista
negatiuam. Non permanebit spiritus me
us in homine in eternum quam non po
tuit proferre nisi proferret suam contradi
ctoriam affirmatiuam que est pars illius
negatiue. scilicet istam permanebit spiritus
meus re. Sed tu dicis ego bene video quod
dixit falsum sed volebat quod nos credere
mus oppositum illius falsi Ideo peto ulter
ius an deus dixerit falsum et id nobis ma
nifestauerit pro vero volendo quod assenti
remus illi falso quamuis illi ipse non assen
tiretur Respondetur salua veritate quod vi
detur quod sic quia Ione capitulo. 1. Deus
dixit istam categoricam minuitis scilicet
hinc ad quadraginta dies minuitis subuer
tentur que fuit falsa pro tempore prolationis
et illi tenuerunt tam pro vera et eam Ionas
de intentione dei predicauit pro vera forte
dicitur quod deus bene dixit illam cathe
goricam sed ipse intellexit illam conditio
naliter et sic non voluit eos assentiri falso.
Istud tamen non soluit quia bene scimus
quod deus intellexit conditionaliter et non
fuit deceptus Sed tamen eam illis dixit ca
thegorice et voluit illos intelligere cathe
gorice et non conditionaliter ex quo nullus
dedit signum quod intellexerit conditionaliter. An
arguitur sic ipse dixit illam falsam cathe
goricam et nullum signum aut reuelationem notificauit num
d 2

Deus

Homine

niniuis quod ipse intellexerit hypothetice
 Igitur dixit illud falsum et voluit niniui /
 tas illi assentiri p vero licet ipse illi n assen
 tiretur et pfirmatur qz si tu dicis quod illaz
 quaz deus dixit tñ cathogorice intellexit
 conditionaliter et voluit nō intelligere condi
 tionaliter Tunc a simili habere dubitare
 de omni propositione dicta a deo cathogo
 rice an intellexerit illā conditionaliter et vo
 luerit nos illaz intelligere conditionaliter
 quod non est dicendū Sed ad primū illorū
 forte diccret aliqs quod deus p signū ostē
 dit niniuius qd ipse intellexerit conditio
 liter qz niniuenon est subuersa et ad pfirmā
 tionē dicitur quod nō sequitur qd ego habe
 rem dubitare de omni propositione cathe
 goice dicta a deo qz nō apparet oppositū
 dicti sicut apparuit niniuius. sz istud adhuc
 non soluit qz signo tēpus in quo dixit deus
 illā niniuius et signo illā i quo dedit signū
 in oppositū et sequitur qd ad minus voluit
 niniuitas p tēpus mediū credere illud fal
 sum. Itē stat confirmatio superior. s. qd ha
 beo a simili dubitare de oi propositione di
 cta cathogorice. An deus voluerit qd intel
 lexi illā conditionaliter qz licet non dede
 rit nobis signū in oppositū tñ habeo dubi
 tare an in futurū sit daturus nobis signum
 in oppositū ideo mihi videtur qd ista sit cō
 cedenda deus dixit falsū volens nos cre
 dere illud pro vero. ¶ Sed contra hoc ar
 guitur fori argumento. sic si deus dixit fal
 sū volens etc. Aut ergo dixit hoc ex igno
 rantia qz crederet illud esse vñ aut ex sciē
 tia. Si primū igitur est ignorans vñtatem.
 Si secundū igitur est mentitus probo con
 sequentiaz quia omne dicens falsū alicui
 pro vñ et credens eius oppositū mentitur
 illi sed deus dixit falsū pro vñ et oppositū
 credidit igitur est mentitus. ¶ Ad istud rñ.
 qd aliquē mentiri est duobus modis: pro
 prie et in proprie ille mētur proprie q vñ
 dicit et aliud sentit volens qd illud qd dicit
 teneatur pro vñ et hoc facit cū intētiōe no
 rendi aut decipiendi illū cui mētur absqz
 causa et iniuste et hoc dicimus de proditori
 bus ille vñ mentitur in proprie qui vñ di
 cit et aliud sentit sz hoc quacūqz intētiōe
 faciat si facit in iuste sicut coiter facit pēs

dicentes fabulas filiis vt per illas filij redu
 cantur ad vitā rectāz isto stante dicitur qd
 oportet vñ istoz concedere. s. vel qd deus
 non scit oia et decipitur aut qd potest facere
 preteritū non esse preteritū vel qd mentir
 ē niniuius Quorū primū non videtur dicē
 duz secundū etiā licet non implicet contradi
 ctionē qz est pure negatiū mihi non vide
 tur vñ quia tunc posset facere christū non
 fuisse crucifixū. Tertū forte videtur pōnen
 dum capiendū mentiri secundo modo et nō
 primo de quo tamen nihil dico assertiue lz
 argumentum me ad hoc cogat. Secūda pe
 titio An posito qd voles sor. esse sacerdotē
 et voles eū percutere sequatur qd tu voles
 percutere sacerdotē Et videbit qd sic quia
 illa non videtur aliud significare rñ. qd se
 cundū dicta et secundū magistrū argumen
 to. xxxviii. primi dubij id nō sequitur quia
 posito qd voles percutere cras sor. et velis
 post cras ipsum esse sacerdotem et non per
 cutere ipsum est antecedens verum et conse
 quens falsum quia consequens significat
 quod non solum tu voles percutere sor. vo
 lendo quod sit sacerdos sed tu voles percu
 tere sor. volendo quod sit sacerdos pro eo
 tempore adequate pro quo voles cum per
 cutere quod est falsum. ¶ Tertia petitio an
 ista sit vera li animal significat hominem
 respondetur quod non quia ista propositio
 propter appellationem rationis facta et li
 significat super illo termino hominem de
 notat quod li animal significat hominem
 per illum terminum homo qd est fñ Ideo
 haberes concedere quod li animal non si
 gnificat hominem nec substantiaz nec asi
 num nec sortem sed bene hominē substan
 tiam asinum et sortem significat. nec suppo
 nit pro sor. aut asino aut homie sed p sor.
 asino et homine supponit. Unde soluz li ho
 mo significat hominem et li animal signifi
 cat animal et li sor. significat sor. et li omnis
 homo oēm hominem si tamen quāque dici
 mas oñ facimus vbi materia nō petit dis
 tinctionem.

¶ Tractatus consequentiarum.
 ¶ Consequencia etc. Circa diffinitio
 nem est sciendū quod li cōsequē
 tia potest dupliciter accipi vno mo

Mentitur

Consequencia

do formaliter et sic non est nisi quedam ope-
ratio intellectus per quam intellectus infert
vnam propositionem ex alia siue bene infe-
rat siue male. Vel vnum sinonimū cū illa.
et sic 2^a in voce nihil aliud ē quā li ergo vel
igitur in mente aut ē talis operatio et sic sp
ē vnam in cōplexum et terminus simcathe-
gorematicus. Alio modo accipitur pñtia
materialiter et sic pñtia ē quedam propo-
sitiō hypothetica rationalis que habetur p
cōditionali et isto modo non ē vñ simplex
sed complexum et similiter dicatur de li illa
tio quod eisdem modis accipitur. Tunc ad
propositum reducendo dicitur qd cum ma-
gister describit pñtiam describit pñtiam se-
cundo modo et sic li pñtia ē terminus secū-
de significās veras pñtias et habet duo si-
gnificata et non diffinitur pro se aut sibi si-
mili sed pro suis significatis personalib⁹.
Et si peritur in quo differt pñtia primo mo-
do a pñtia secundo modo dicta rñ. qd dif-
fert sicut pars a toto qz pñtia primo modo
ē sola nota illationis sed secundo modo est
aggregatū ex nota et ante et pñte. Circa dif-
finitionem nota qd intelligitur sic pñtia ē
illatio. i. propositio quedam illatiua conse-
quentis ex antecedente. s. habens notam il-
lationis per quam aut per seculz sinonimā
infertur ab intellectu vel sensu pñs ex ante-
cedente sed secundo modo intelligitur diffi-
nitio sic consequentia ē illatio. i. nota illati-
onis per quam aut secū sinonimā infertur
pñs ex ante que nota ē coniunctio habens
officium vniendi et confundendi confusē tā-
tum imobilitate. ¶ Sed contra istam diffi-
rentiam arguitur qz subordinetur li a huic
tu es igitur tu es Tunc li a ē consequentia
et tamen sibi non infertur consequens et c.
rñ. vt supra pluries est responsū. ¶ Prima
diuisio consequentiārum. Circa diuisiones
nota quod consequentia diuiditur in bonā
et malam diuisione logica vt supra conse-
quentia bona dic qd ē illa cuius oppositū
consequentis est aptum repugnare antece-
denti vel est illa que subordinatur vni tali
mala autem ē illa in qua oppositū conse-
quentis stante sua significatione stat cū an-
tecedente. i. non ē aptum repugnare antece-
denti n3 subordinari vni tali. ¶ Secunda

diuisio circa diffinitiones secunde diuisionis
dicas sic consequentia bona et formalis ē il-
la i qua o^m pñtis formaliter repugnat an-
tecedenti. i. ē aptum cū antecedente facere
copulatiuam implicante contradictiones.
Que contradictio resultat merito añtis et
oppositi cōtis collectiue exemplū dicim⁹
qd ista ē formalis Tu es homo igitur tu es
animal quia ista copulatiua facta ex ante-
cedente et opposito cōsequentis. s. tu es hō
et tu non es animal implicat cōtradictionē
que contradictio resultat merito vtriusqz
partis et non merito vnius tñi vt patet qd
nulla illaz de perse implicat. Consequentia
autem bona et materialis ē illa que ē bona
sed o^m consequentis cum antecedente non
infert contradictionem resultantem merito
vtriusqz ex^m tu es et tu non es igitur tu se-
des illa consequentia ē bona et materialis
et non formalis quia licet ex opposito conse-
quentis cum antecedente sequatur contra-
dictio quia sequitur te esse et te non esse hoc
tamen non est merito antecedentis et oppo-
siti consequentis sed merito antecedentis
tantū. ¶ Tertia diuisio consequentiāz et c.
Circā istam diuisionem intellige diffinitio-
nes sic consequentia bona de forma est illa
cuius quilibet et c. i. ē illa que est bona et for-
malis et quilibet sibi similis in forma etiā
ē bona et formalis. Sed dices quid ē forma
consequentie dicitur qd ē modus arguēdi
generalis tam inuentus a logicis sūm quē
sit consequentia bona et formalis exemplū
dicimus qd ista ē bona et de forma homo ē
igitur animal ē quia bona est et formalis et
quolibet similis illi secundum illuz modū
arguēdi est bona et formalis Consequen-
tia autem bona de materia ē illa que ē bōa
et formalis non tamen quilibet sibi similis
in forma ē bona et formaliter exemplū ista
tantum pater ē igitur non tantum pater est
est bona et for. et non de forma Quia illa q
est sibi similis. s. tantum deus ē igitur non
tantum deus ē non ē bona et formalis licet
sit bona et materialis ex quo antecedens ē
impossibile Sed hic est dubitatio an ista sit
de forma animal ē igitur omne animal ē et
videtur qd sic quia ista ē bona et quilibet si-
bi similis in forma ē bona quia quilibet in

formalis

De forma

De materia

*Argumentum ad
universalem*

forma

qua arguetur a particulari ad universales
in secundo adiacente valebit rñ. qđ ista iā
non est de forma: qđ iam non tenet rñe ali
cuius forme seu modi arguendi inveniēti et
nominati in logica qđ nō dūz composita ta
lis regula in logica ab indefinita ad suam
universalem de secundo adiacente valet p^a
sed ista generalis a particulari vel indefini
ta ad suam universalem si valet p^a si tñ ala
regula prior esset inuenta credo quod ista
et multe alie que non sunt bone de forma es
sent bone et de forma.

Capitulum de regulis generalibus.
Regula p^a pñe et. hic sunt due peti
tiones p^a an regule generales hic
posite a magistro cōveniant tantū
consequentie bone et formali an omni con
sequentie bone. rñ. qđ iste regule hic posite
cōveniunt oī consequentie bone sed. xxiij.
regule posite a strodo nō conveniunt oēs oī
psequentie vt patet de ista regula si psequē
tia ē bona et aīus est pure negatiuū pñs nō
est pure affirmatiuū quia ista tñ competit
consequentie formali qđ huius materialis
deus si est igitur tu es antecedens est pure
negatiuū et cōsequens pure affirmatiuū
Secunda petitio an possit esse qđ for. ima
ginetur se esse et se non esse. rñ. qđ sic qđ intel
ligendo istam copulatiuam for. ē et for. nō
est quam ipse negat imaginatur se esse et se
non esse sed bene verum est qđ non potest
esse qđ asseruiatur se esse et se non esse.

Cap^m primū de regulis pticularib⁹.
Hinc sequitur particulares et. In
isto capitulo magister ponit sex re
gulas quarūz secunda habet tres
partes vt videre potes in textu. Iste autēz
regule sic se habent quod sexta sequitur ex
prima quarta ex secunda quinta ex tertia
probantur hęc oīa supposito hoc fundamē
to quod terminus cois non distribuitur in
vno contradictorioz distribuitur in alio et
reconuerso. isto stante probatur primo qđ
sexta sequitur ex prima. nam si ab inferiori
ad suum superius affirmatiue et sine cōfusi
one semper valet consequentia vt dicit pri
ma regula igitur arguendo a p^a contradictorio
consequentis ad contradictorium antece
dentis semper valebit consequentia. s; ar

guendo a contradictorio consequentis illi
us consequentie ad contradictorium ante
cedentis arguitur a superiori distributiue
affirmatiue et mobiliter ad suum inferius
per suppositum factum et sic arguitur secun
dum sextam regulam igitur sexta reg ula ē
vera et sequitur ex prima. Sed accipe exem
plum si ista consequentia homo currit igit
animal currit que est secundum primā re
gulam v; igitur etiam ista que est a cōtra
dictorio consequentis ad contradictorium
aīus valebit. Nullum animal currit igit
nullus homo currit et hęc est secundum sex
tam regulam igitur sexta regula sequit ex
prima. Secundo probat qđ quarta sequitur
ex secunda nam si ab inferiori ad suum su
perius distributiue sine affirmatiue sine ne
gatiue non valet consequentia vt dicit secu
da regula igitur etiam arguendo a contra
dictorio consequentis ad contradictorium
aīus non valet cōsequentia sed taliter ar
guendo arguitur a superiori non distributo
ad suū inferius qđ dicit quarta regula nō
valere igitur quarta regula vera et sequit
ex secunda exemplum si non valet ista nul
lus homo currit igitur nullum animal cur
rit vt dicit secunda regula non v; etiaz di
cendo animal currit igitur homo currit. vt
dicit quarta regula et sic quarta sequit ex
secunda. Tercio probatur quod quinta
regula sequitur ex tertia nam si ab inferiori
ad suū superius negatiue post posita sic qđ
termini non confundantur non valet cōse
quentia sine medio vt dicit tertia regula igi
tur etiam arguendo a contradictorio pñtis
ad contradictoriū aīus non valet p^a s; sic
arguendo arguitur a superiori ad suū infe
rius distributiue et affirmatiue sine medio
vt dicit quinta regula igitur quinta regula
sequit ex tertia Sed contra aliquas istarū
regulaz arguit et primo p^atra primā sic ista
p^a non valet. s; ista mobilia eque cito de scē
dent igit eque cito movebunt et tamen ar
guis p^a primam regulā igit regula falsa p^a
p^a cū minori et maior probat qđ descendāt
duo mobilia de tecto vnum p^a lineaz rectā
puta p^a cordam arcus. et aliud p^a lineam cur
uam puta p^a lignum arcus et pono qđ sic de
scendant qđ eque cito erūt in terra tunc p^a

Consequens

Regula

qđ ista eque cito descendunt et tñ non eque
 velociter mouebant qđ illud qđ mouebat
 p arcum velocius mouebat ex quo maius
 spaciū describet. Secūdo arguit cōtra eādē
 sic nunquā potest argui ab inferiori ad su-
 um supius sine cōfusione igit regula sup-
 flua patet 2^a et añs pbatut et da ta o^m et sit
 qđ in ista hō currit igit aial currit et pbatut
 qđ arguit cōfute tñ immobiliter qđ nota rō
 nis p fundit cōfute tñ immobiliter terminos
 pcedentes ut patet supra igitur li hō et li al-
 stant immobiliter et igitur nō valet 2^a nec ar-
 guitur p regulam qđ fuit pbandu. Tercio
 arguitur ptra secundam et tertiam regulā
 simul qđ nō valet 2^a ista tñ substantia uō
 ē aliquid igitur tñ aliquid nō ē accēs et
 ois substantia ē accēns. et tñ arguitur p re-
 gulas igitur ambe regule false patet 2^a cū
 maiori qđ añs illius consequētie ē vep et
 pñs falsum ex quo secunda citis exponēs
 ē falsa vepatet. s. quod l3 non aliqd ē accēs
 minor autem pbatut qđ hic arguitur ab in-
 feriori ad suum supius cōfute tñ mobil-
 ita arguit p secundam regulā arguitur
 etiam ab inferiori ad suū supius negatiōe
 post posita cum debito medio ut patet et sic
 arguitur p ter. iam. Ad ista rñ. ad primū
 dicū quod non arguitur p regulam quia li
 eque velociter includit negationem et sic ar-
 guitur negatiue: vnde est ac si ego arguerē
 sic ista mobilia descendunt et non descendet
 vnum velocius alio: igit ista mouebuntur
 et non mouebitur vñ velocius alio vbi p3
 quod non arguitur p regulam: Ad secū-
 dum dicitur quod in veritate nunquam ar-
 guitur ab inferiori et. quin arguatur confu-
 se tñ immobiliter et sic regula de virtute ser-
 monis ē vana tñ ipsa intelligit sic qđ argu-
 endo ab inferiori affirmatiue sine p fusione et
 hoc i ordine ad cathegoricā ad suū supius
 valet 2^a. et sic negat qđ nō possit argui p re-
 gulas et dicitur qđ i exēplo dato arguitur p
 regulā qđ li hō et li aial i ordine ad cathego-
 ricā stāt determinate. Et si dī igitur idēz ter-
 minus staret p fute tñ immobil- et determina-
 te. dicitur qđ nō est incōueniēs in ordine ad
 diuersas ppōnes. Et si dicitur igitur sub il-
 lo licet descendere et nō licet descendere qđ ē cō-
 tra dictio. rñ. qđ ab solute sub li hō l3 descē-

dere et negatur ista 2^a li hō stat cōfute tñ i
 mobil- currit sub eo nō licet descendere. Sed
 so lum sequitur qđ in ordine ad talem pposi-
 tionem nō licet descendere euz quo tñ stat qđ
 in ordine ad aliā liceat descendere et sic intelli-
 gi debēt diffinitiones suppositum in q bus
 dicitur non licet descendere. Ad 3^m rñ. se-
 cundum p Paulum in obiectionibus et secū-
 dum. p. ad. in capitulo exclusiua. quod
 argumentum cōcludit sed secunda regula
 debet intelligi sic ab inferiori ad suum supi-
 us cōfute tñ mobiliter et mere affirmatiue
 valet 2^a. Tertia vero sic ab inferiori ad suū
 supius negatione post posita stāt inferiori
 et superiori determinate aut discrete valet 2^a
 et sic argumētum nō ibit ptra regulas qđ nō
 arguitur secūdam regulas sic intellectas vt
 p3. Sed hic sunt due petitiōes. pma qđ est
 dicere. valet 2^a et nō valet 2^a rñ. qđ qñ poni-
 tur regula affirmatiua sensus est qđ v3 de
 forma. i. qđ qñ v3 qñ autē ponitur regula
 negatiua sensus ē qđ nō v3 de forma. i. non
 qñ v3. Secunda petitiō ē ista siq negaret
 mibi istā regulā magistr. s. ab inferiori ad
 suū supius p fute tñ mobil- et affirmatiue
 valet consequentia. quomodo pbaret sibi
 rñ. qđ ista regula ē necessāria. et p istam suz
 motus supra ad dicēdum qđ causale dictio-
 nis reduplicatiue stat cōfute tñ immobiliter.
 Siquis tamen negaret illam probatur sic
 omnis psequētia q sic se hēt qđ ex cōtradi-
 ctorio pñtis sequitur de forma p contradictoriuz
 añtis ē bona de forma sed illa i q arguitur
 ab inferiori ad suū supius affirmatiue et p fute
 se tñ mobil- ē huiusmodi igitur ipsa ē bōa
 de forma p3 2^a cū maiori et minor pbatut
 sic cuiuslibet pñtie in qua arguitur a supi-
 ori distributo mobiliter et negatiue ad suū
 inferius consequēs sequitur formaliter ex
 antecedente vt dicit sexta regula sed omnis
 consequentia in qua arguitur ex opposito
 consequentis ad oppositum antecedentis
 alicuius consequentem qua arguebatur
 ab inferiori ad suum supius cōfute tantū
 immobiliter et affirmatiue sic se habet quod i
 ea arguitur a superiori distributo mobil-
 ita negatiue ad suū inferius igitur quelibet
 talis sic se hēt qđ in ea pñs sequitur formal-
 ita ex antecedente qđ fuit pbādū et breuiter qu i

Desiderare

Ab inferiori ad suum supius

Valet 2^a

Consequent

Ab inferiori ad suum supius

negat istā regulā habet negare sextam ex
q̄ ista sequit̄ ⁊ secundā ex qua sequit̄ sexta.

¶ Secundum capitulum.

¶ **E**glās alias ⁊c. In isto ca^o ponūt
sex regle quap̄ p̄ma ē 1^a ab vli ⁊c.
que pbat sic qz si n̄ da o^m. s. qd̄ ab vniuersa
li ad p̄icularē n̄ valz p^a ⁊ sequit̄ qd̄ stabit
o^m p̄sequentis cū ante ⁊ ita pot̄ rit esse qd̄
duo p̄traria sint simul ⁊ a qd̄ ē f^m. **¶** Secū
da regula est ista p̄iculari ⁊c. q̄ pbat sic
qz da tu o^m. s. qd̄ a p̄iculari ad vniuersā
lem sit bona p^a ⁊ sequit̄ qd̄ in nulla tali
stabit o^m p̄ntis cū ante ⁊ sic n̄ posset ēē qd̄
essent duo subcōtraria siml^r vera qd̄ est f^m
3^a regula ē ista. ab vli affirmatiua ad singu
lares cū medio valet p^a. pbat̄ sic ois cō
sequētia q̄ tenet p³ modū p̄me figure ē
bōa sed ista que ē sū istā reglām ē huius
modi igitur ⁊c. p³ p^a cuz maiori ⁊ minor
p³ in exēplo nā ista ē indari ois hō est asi
mal. ⁊ iste ē hō igitur iste est animal. ⁊ ita
de alijs dicatur. **¶** Quarta regula est ista
ab vniuersali negatiua ad singulares v³ p^a
pbat̄ qz ex opposito p̄ntis sequit̄ o^m a n̄
tis f^m p̄maz regulā p̄imi capituli ex^m qz
v³ ista p̄sequentia de forma iste homo cur
rit igitur hō currit v³ etia³ ep^o nullus hō
currit iste hō n̄ currit quod sit pbandum
¶ Quinta ⁊. vi. regula satis patet̄ intelligēti.

¶ Capitulum tertium.

Oppositioibus nō qnātis ⁊c. In
hoc capitulo ponūt̄ septē regule
p̄ma ab exclusiua affirmatiua ad
vle³ ⁊c. v³ p^a ⁊ ep^o vt tū animal ē homo
igitur omnis hō ē animal ⁊ ep^o ista regula
probat̄ dupliciter p̄mo qz ibi arguitur
p̄ cōuersionē simpliciē vt p³ supra. Secun
do qz exponētes vliis inferūt p̄ uersionē
simpliciē illas exclusiue ⁊ ep^o probatur ga
exponētes istius quibz hō ē rōlis sunt iste
hō est ratiōalis ⁊ nullus hō est n̄ ratiōa
lis q̄ si cōuertāt̄ simplr erunt exponētes
istius tū rōle est hō. ⁊ si dicitur quod ex
ponētes istius vliis n̄ sunt b̄n̄ sumpte dī
atur quod sic qz ille cōuertūt̄ cū exponē
tibz pauli vel sunt illis meliores vt pate
bit in capitulo de vltibz. Secunda regula
ab exceptiua ⁊c. ista regula pbat̄ p̄ hoc
mediū p̄pō vniuersalis vt ista omnis hō

est rōlis infer̄ p̄ regulā pbatā istā exclusi
uam tū ratiōale est homo cuius exclusiue
affirmatiue exponētes cōuertuntur cum
exponētibz huius exceptiue negatiue. s.
nihil p̄ter ratiōale est hō igitur iste tres p̄
posiciones se inferunt de forma. **¶** Tertia
⁊ quarta reglā probāt̄ exprobatōibz re
gulaz p̄mi capituli vt patet̄. **¶** Quinta ve
ro ⁊ sexta satis patent̄. **¶** Septima regula
A termino stāte ⁊c. ratio istius regule ē qz
dato opposito sequit̄ quod sub eodē termi
no lz descendere ⁊ n̄ licet descendere vt p³ in
tuenti. Contra istas regulas arguit magi
ster in obiectionibz bonis argumētis q̄ tu
vide Arguitur tamē p̄tra p̄mā sic ista cōse
quētia n̄ valet omne albū erit albū igitur
tātum albū erit albū. ⁊ tamē arguitur per
regulā igitur regula f^a p³ p^a cum minori ⁊
maior probatur qz aīis ē vep vt p³ ⁊ p̄ns
f^m quod probatur nigrū erit albū igitur n̄
albū erit albū ⁊ ita n̄ tū albū erit albū p³
p^a ab inferiori ad suū superius affirmatiue
⁊c. ⁊ aīis est verum igitur ⁊ p̄ns. Secūdo
sic ista cōsequētia n̄ v³ quibz hōis est aīi
nus igitur tū aīinus ē hōis. ⁊ tū arguitur
p̄ regulā. igitur regula f^a p³ p̄sequentia cuz
minori ⁊ maior probatur qz posito qd̄ qui
libet hō habeat aīinū ⁊ caprā aīis ē vep ⁊
p̄ns f^m vt p³. **¶** Tertia sic ista cōsequētia
n̄ v³ ois popl^s currit igitur tū currens ē
popl^s ⁊ tū arguitur p̄ regulam igitur regu
la falsa patet̄ p̄sequentia cū minori ⁊ maior
probat̄ qz vbi ois popl^s currat ē aīis ve
rum vt p³ ⁊ p̄ns f^m cū p̄ma ei⁹ exponēs
sit falsa. s. currens ē popl^s qz nihil ē popl^s
lz aliq̄ sint populus Quarto nō sequit̄ tū
tria etia currit igitur omne currens aut oia
currētia sunt tria etia ⁊ tū arguitur p̄ regu
lam igitur ⁊c. p³ p̄sequentia cuz minori ⁊
maior probatur qz vbi tria ⁊ n̄ pla entia
currerent esset aīis vep vt p³ ⁊ p̄ns f^m qd̄
probat̄ qz sū o^m ē vep. s. aliq̄ currentis
n̄ sunt tria etia qz ista nō sunt tria etia de
mostratis duobz illoz. ⁊ ista sunt aliq̄ cur
rētia igitur ⁊c. **¶** Ad p̄mā dicit̄ dupl^r p̄mo
qd̄ n̄ darguitur p̄ reglām secundo dicit̄ qd̄
dato qd̄ argueret̄ p̄ regulaz p̄ns ē vep qd̄
nō arguat̄ p̄ reglā patet̄ qz li alibz qd̄ est
ap̄cepti in vli stat appellatiōe p̄o eo qd̄ est

et non fiat ampliativè pro eo quod dicitur vel erit et
exclusiva sic ideo oportet sic arguere omne album
erit album igitur tamen quod erit album est vel
erit album. Secundo dicitur quod dato quod ar
guatur per regulam prius est verum. tamen album erit
album et negatur quod si album erit album quia ista
propositio est in polis ut patet in applicationibus
et patebit infra quia significat quod illud quod nec
est nec erit album erit album et generaliter omnis
propositio affirmativa in qua subijcitur termi
nus infinitus et predicatur terminus oppositus
est impossibilis ut si papa potest esse papa si tamen
si esset quia ista non est impossibilis papa erit
si papa secundum opinionem eorum ponente ampliatio
nem. Si quis tamen negaret ampliationem
sicut fecit. p. 28. habet dicere illam esse impossi
bilem et cum probat quod illa sit vera non album
erit album quia nigrum erit album igitur si album
erit album ab inferiori et. Ad hoc potest tripli
citer dici primo quod si arguitur per regulam
quia arguitur cum termino includente negati
onem. scilicet cum si non album. Sed ista responsio esset
nulla apud illum qui tener quod si non album sit
unus terminus. Secundo posset dici quod
si si album non est proprie superius ad si nigrum quia
si est in principio nec est terminus simplex. Tercio
posset dici secundum dicta contra quod si arguitur per
regulam quia mutas supposito et ampliatio ideo oportet
sic arguere nigrum erit album igitur quod est
vel erit si album erit album et tunc erit prius ve
rum ex quo tamen si sequitur quod si album erit
album ut per intelligenti dicta in ampliationi
bus. Ad secundum ut dicit magister quod
dam dicunt quod regula non tenet in obli
quis sed ista solutio est grossa si advertas per
bationem regule ideo dicas aliter. scilicet quod non
arguitur per regulam quia si sit de subiecto predi
catum sed oportet sic arguere reducendo ad
rectum quilibet homo est ens cuius est asinus igitur
tantum ens cuius est asinus est homo. et est an
tecedens et consequens verum in casu. Ad
tertium negatur quod arguatur per regulam
quia si curras a parte predicati cum sit ad
iectivum debet habere secum si populus pro
substantivo. et oportet sic arguere omnis popu
lus est currans igitur tantum populus cur
rans est populus et erit antecedens et conse
quens verum. Ad ultimum dicitur in
tractatu de probationibus terminorum capitulo primo.

Quartum capitulum.
Deinde sunt regule et. Circa hoc
capitulum nota quod terminorum quidam
sunt pertinentes et quidam sunt im
pertinentes. pertinentes sunt illi quorum qui
libet potest de alio affirmative verificari et
negative ut si album et si dulce pertinentes
autem sunt illi qui sic se habent quod non
quilibet potest de alio affirmative et negati
ve verificari et isti sunt duplices quia vel sunt
pertinentes desperati et tanquam inimici. Aut
pertinentes sequela et tanquam amici si pri
mum sunt illi quorum nullus potest de alio af
firmative verificari sed tantum negative si
cut si homo et si asinus. Si vero sint pertine
tes sequela hoc dupliciter quia vel propositio
in qua est unus infert de forma propositi
tionem in qua est alter et non e converso vel
infert aliam et e converso si primum tunc
illi se habent sicut superius et inferius ut si
homo et si animal. Si secundum hoc du
pliciter quia vel propositio unus infert pro
positionem alterius et e converso mediante omni
verbo vel solum mediante verbo substanti
vo de presenti. Si primum illi dicuntur perti
nentes convertibiles ut si homo et si risibile
Si secundum illi dicuntur pertinentes relati
vi Et ex hoc patet titulus capituli. Sed
contra regulas huius capituli et contra di
cta arguitur primo probando quod si homo et
si animal sunt impertinentes cuius ostenditur
etiam quia illi duo termini sic se habent quod
iam verificantur in vice affirmative et pos
sunt verificari negative. igitur sunt imperti
nentes tenet consequentia cum maiori et mi
nor probatur quia ubi nullus homo esset
quolibet istarum esset vera nullus homo est
animal nullum animal est homo ut patet
Secundo arguitur contra primam regulam
quia non sequitur homo est animal igitur
asinus non est animal et tamen arguitur ab
affirmativa de si homo ad negativam de si
asinus qui termini sunt desperati igitur re
gula falsa Item arguitur contra eandem quia
non sequitur tu fuisti albus igitur tu non fu
isti niger cum sit oppositum consequentis
cum antecedente. Nec sequitur contingenter
tu es homo igitur contingenter tu non es
asinus quia antecedens est verum et conse

*Termini
pertinentes
impertinentes*

Desperati

Convertibiles

quens falsum ut patet exponendo et tamen
virobiq; arguitur per regulam igitur regula
falsa. ¶ Tertio arguitur contra quartam regu-
lam quia non sequitur pater fuit igitur filius
fuit et tamen arguitur per regulam igitur regu-
la falsa: tenet 2^a cum minori et maior probat
quod posito quod sorti nunc primo sit natus fili-
us et antecedens verum ut patet resolvendo et
2^o non 1^o. Nec sequitur pater albus est igitur fi-
lius albus est et tamen arguitur in secundo
adiacente igitur et c. ¶ Quarto arguitur
contra septimam regulam quia non sequitur hoc
non est ens demonstrato populo et hoc est igitur
hoc est non ens quia antecedens est verum ut
patet et consequens implicat contradictionem
neque quia significat quod hoc est aliquid quod
non est ens quod implicat cum sequatur igitur
hoc est aliquid et hoc non est ens per regulam
relativam de dicatur de ista hoc non est alius et
hoc est igitur hoc est si alius quod antecedens
est verum demonstrato populo ut patet et conse-
quens 1^o quod signat quod hoc est aliquid quod
non est alius quod est 1^o quod tunc populus esset
aliquid. ¶ Ad ista responderetur ad primum
dicitur quod verbaliter perit dicitur quod illud quod
diximus quod termini improprietates sunt
illi qui possunt verificari invicem affirmative
et negative intelligitur ipsis per aliquo sup-
ponentibus sic quod eis aliquid correspondeat
in re et sic patet solutio. ¶ Ad secundum di-
citur quod regula ista non est absolute vera sed
debet intelligi cum his limitationibus. scilicet ab
affirmativa unius disperati ad negativam
alterius apte per de presenti et sine limitari-
one 2^a 3^a et sic patet solutio argumentorum
contra istam quod in primo arguitur a parte su-
biecti in secundo arguitur de preterito. In ter-
tio arguitur cum limitatione sed cum li per-
tingit. ¶ Ad tertium principale dicitur quod
regula non est absolute vera sed intelligitur sic
ab uno correlativorum simpliciter et solitarie
sumpto ad reliquum simpliciter sumptum de
presenti 2^a 3^a et sic patet solutio ad illas duas in-
stantias. ¶ Ad ultimum dicitur quod non ar-
guitur per regulam quod si arguitur cum debito me-
dio nec illud est debitum medium sed istud. scilicet
hoc est aliquid seu hoc est ens que in casu est
1^o demonstrato populo posse et aliter non: di-

ci quod illa minor est 1^o. scilicet hoc est demonstrato po-
pulo quia per li hoc in singulari non potest
demonstrari populo quia populus non est
hoc sed hec et hanc responsionem credo esse
bonam. Sed est specialis dubitatio contra sex-
tam regulam an sit vera scilicet ab affir-
mativa de predicato infinito ad negativam
de predicato finito est bona consequentia
et arguitur quod non quia ista consequen-
tia non valet tu fuisti non sedens igitur tu
non fuisti sedens et tamen arguitur per re-
gulam igitur regula falsa tenet consequen-
tia cum minori et maior probatur quia po-
sito quod heri fueris currens et ante heri se-
dens esse et antecedens verum scilicet tu fu-
isti non sedens quia fuisti currens et conse-
quens falsum ut patet. ¶ Ad hoc sunt tres
responsiones prima est videtur tertio pluri-
corum questione sexta et miseri in questio-
nibus periculis dicentium quod talis
regula non est vera non solum arguendo
de preterito ut probat argumentum imo
nec de futuro aut de presenti unde dicitur
videtur quod non sequitur tu es non sedens
igitur tu non es sedens et ita stat oppositum
consequentis scilicet cum antecedente tu
es non sedens et tu es sedens secundum eum.
¶ Alii autem communiter dicunt quod ta-
lis regula non est absolute vera ut probat
argumentum et dicunt quod de preterito et
de futuro regula non est bona sed bene de
presenti quod est contra videndum. Unde
bene sequitur tu es non sedens igitur tu non es
sedens. Non tamen sequitur tu fuisti non sedens
igitur tu non fuisti sedens et ita procedit quod
tu fuisti sedens et tu fuisti non sedens: Dicunt
tamen quod de preterito et futuro regula tenebit
iungendo consequenti li pro tunc exemplum licet
non valeat tu fuisti non sedens igitur tu non fuisti
sedens valet tamen tu fuisti non sedens igitur
pro tunc tu non fuisti sedens. ¶ Tertio modo
dus respondendi dicit probabiliter regulam
tenere in omni tempore absque li pro tunc et
dicit istam consequentiam esse bonam tu fuisti
non sedens igitur tu non fuisti sedens et probat
eas quod probat a patebit in probatio aliarum
responsionum arguo igitur sic ista consequen-
tia tenet arguendo de primo ad ultimum

*Tu fuisti sedens
tu fuisti non sedens*

igitur est bona tenet consequentia et antequam
 dens probatur supponendo quod negatio
 infinitans terminum finitum qui est pre
 dicatum neget et remouet ipsum a subiecto
 eo modo quo inuenit istud suppositum pa
 tet a Paulo pro parte in xxxvi. argumen
 to primi dubij et pro parte in sexto argum
 to secundi dubij. Tunc arguatur sic tu fuisti
 non sedens igitur tu fuisti res que non fuit
 sedens et ultra tu fuisti res que non fuit se
 dens igitur tu fuisti res et illa non fuit sedens
 tenet consequentia quia relatiuum est re
 solubile et ultra igitur tu fuisti res et illa res
 que fuit tu non fuit sedens tenet iterum co
 sequentia quia relatiuum illud replicat tota
 compositionem et ultra igitur res illa que tu
 fuisti non fuit sedens. Sed aliquis forte
 negaret primam consequentiam scilicet tu
 fuisti non sedens igitur tu fuisti res que
 fuit sedens. Et diceret quod ex illo anteceden
 te solum sequitur quod tu fuisti res que fu
 it non sedens ideo probatur consequentia
 sic in ista tu fuisti non sedens si non remo
 uet si sedens a subiecto eo modo quo inue
 nit in ista tu fuisti sedens per suppositum. Sed
 inuenit si sedens supponere pro omnibus
 preteritis igitur remouet ipsum a subiecto
 pro omnibus sedentibus preteritis et sic pa
 tet quod ista tu fuisti non sedens significat
 quod tu fuisti res que non fuit sedens sicut
 ista non album erit album significat quod
 illud quod non est nec erit album erit albu
 ut patet supra in ampliationibus secundo
 reprobatur ista responsio quia ea data itur
 in infinitum quia ista responsio dicit quod
 ista tu fuisti non sedens significat quod tu
 fuisti res que fuit non sedens queratur ab
 ea ulterius quid significet ista secunda cum
 sit de consimili termino infinito et sic ibitur
 in inf^m et si quis velit tenere istam responsi
 onem quam credo esse bonam habet ut
 terius dicere quod quia regula non tenet
 de preterito nec de futuro quia non sequi
 tur tu fuisti inustus igitur tu fuisti non in
 stus: Sed oportet addere consequenti li p
 tunc et valebit consequentia.

Incipit tractatus de probationibus
 terminorum.

Qualiter propositiones re. Circa istu
 tractatum sunt aliqua notanda
 p^m est quod probare propositione
 ut istam homo currit. est ostendere eius
 veritatem improbare autem est ostendere
 eius falsitatem hoc autem potest duplici
 ter fieri quantum spectat ad propositum. sc.
 vel generaliter vel specialiter. Si generali
 ter vnus erit modus omnium. sc. ut dicatur
 eius primum et adequatum significatu
 est verum igitur ipsa est vera vel est falsum
 igitur ipsa est falsa si autem specialiter hoc
 fiet vno modorum infra dicendorum. Secun
 do notandum quod titulus tractatus po
 test dupliciter intelligi vno modo sic inci
 pit tractatus de probationibus termino
 rum id est propositionum que termini sunt
 et vere probantur vel in probantur ex quo
 sunt vere vel false. Alio modo intelli
 gitur sic de probationibus terminorum scilicet
 in complexoribus non quia termini in co
 plexi proprie probentur vel in probentur ex
 quo non sunt veri vel falsi sed quia secun
 dum alium et alium terminum mediatum
 id est probabilem denominantem proposi
 tionem sumitur alia et alia propositionis p
 batio ut infra patet. Tercio notandum
 quod omnis propositio aut est mediate. i.
 probabilis ut esset ista homo est asinus et
 homo est animal. vel in mediate id est im
 probabilis et est omnis illa et solum illa q
 est de verbo substantiuo aut de verbo po
 test personaliter sumpto cum pronomine
 demonstratio ut hoc est. vel hoc potest ee.
 Si mediata aut est negatiua aut affirmati
 ua si primum probatur per affirmatiua.
 Si secundum hoc dupliciter quia aut est
 hypothetica aut categorica. Si hypo
 thetica iterum dupliciter quia aut est pro
 babilis categorice aut hypothetice. Si
 primum probatur secundum exigentiam
 primi termini mediatum denominantis ip
 sam exemplum necessario tu es vel tu non
 es ista est hypothetica probabilis cathe
 gorice ratione de li necessario exponibili
 ter ut ista patet. Si non sit hypothetice p
 babilis aut est condicionalis aut copulati
 ua aut disiunctiua: Si p^m dicitur al^m p^bal sic o^m

probare
improbare

termini cop

propositio

Tu fuisti inustus
tu fuisti non inustus

Copulativa
Infinitiva
Categorica

phatio

Cath

Nomen

consequentis indicatue sumptū ē aptum
natū repugnā aīnī igit ipa ē ha. Si copu
lativa probatur sic quelz pars pncipalis ē
vera igitur ipsa ē vera. si disūctiva probat
sic vna pars pncipalis ē vera igitur ipsa est
vera si autem ppō sit categorica probat
vno istoz modoz infra positoz. s. aut reso
lubilitate: aut expōibilitate aut officiabilitate:
aut descriptibilitate: aut per casus veritatis.

¶ Ultimo sunt notanda qdam facientia
ad ppositum infra p totum: p^m: pbatio p
pois semp debet incipere a pmo termino me
diato non a pmo fm situm sed a primo ter
mino denominante ppōnem ex^m pbatio
istius hoīem currere ē posse non debet icipe
a li hoīem sed a li possibile ex quo ista deno
minatur modalis s3 sensu cōposito. ¶ Se
cundo notandum quod omnis categorica
ea affirmativa de relativo referente aīnō nō
confusum equum copulatiue: ex^m ista ali
quid ē homo qd non est animal equialet
huic aliquid est homo et id non est animal.

¶ Tertio notandum qd quando vnus no
men regitur ab alio et post ponitur ei et sunt
termini cōmunes si eis datur suppositio
ab aliquo tertio semp dabitur con similes
suppositio vtriusqz ex^m dicēdo quilibet asi
nus hoīs ē animal hoīs tam li hoīs quaz
li asinus stat distributiue et taz li hoīs quā
li animal stat confuse tantam dixi primo si
sunt termini cōmunes pp istam et con simi
les quilibet asinus for. currit vbi li asinus
distribuitur et li for. non dixit secundo si vi
ctio recta post ponat: qz si non: non d3 vt
si dicam cuiuslibet hoīs asinus currit stat
li hoīs distributiue et li asinus confuse tñ.

¶ Tertio dixi si eis datur suppositio a ter
tio qz in ista tu es differens ab hoīe li dif
ferens stat determinate et li hoīe distribu
tiue. ¶ Quarto notandum quod oīs pba
tio propositiōis bona debet reduci vltima
te ad resolubiles et ad immediata.

¶ Capitulum de resolutionibus.

¶ In capitulo resolubiliuz magister cla
re loquitur. ¶ Sed arguitur contra
ipsum et primo sic quelibet istaruz. s.
isti currunt homo ē homo. ē indefinita affir
mativa et tñ non sunt resolubiles igitur con
tra cum patet psequencia cum maiori qz i

alio subijcitur terminus communis sine si
gno ex quo li isti ē terminus cōmunis per
ipsum et minor probatur quia non videtur
quomodo pma habeat resoluti quia ibi eēt
nugatio. i. in vtilis repetitio vt si dicat iste
ē homo et iste ē hō igitur hō ē hō. ¶ Secū
do arguitur sic iste et cō similes. s. iste hō al
bus incipit currere in hac domo tu es sunt
resolubiles et tñ sunt de pronōie demostra
tuo singularis numeri igit ptra eum dicē
tem tales eē immediatas patet cōsequencia
cum minori et maior pbat qz dato quod
iste non resoluatur sequitur qd duo ptra
dictoria sunt simul falsa et probatur conse
quentia et capio istam iste homo albus in
currit currere et iste homo albus non in cur
rit currere que sunt contradictorie et dicas
qd prima nō probatur ratione de li iste hō
albus sed ratione de li in currit et arguitur
qd iste sunt simul vere et pono qd for. cur
rat currit et cucurrit et non sit albus sed i
mediate post erit albus tunc ista ē vera iste
hō alb? si i currit currere vt patet ex casu et
ista similiter eēt vera iste homo albus inci
pit currere probando ratione de li in currit
quia iste homo albus nunc nō currit et iste
homo albus immediate post hoc currit vt
patet igitur et. ¶ Tertio arguitur ptra mo
dam resoluendi qz non sequitur hoc ē homo
demonstrando animal cōmune. et hoc est asi
nus igitur homo ē asinus. Item non sequi
tur hoc ē pater demonstrata diuina essentia
et hoc ē filius igitur pater ē filius quia ante
cedens in illis est verum et consequens fal
sum et tamen arguitur per resolutionem igit
tur et. ¶ Quarto arguitur sic iste cōsequē
tie non valent hoc erit album demonstrato
vno nigro qd erit album et hoc ē vel erit si
album igitur non album erit album. Simi
liter hoc erit veruz demonstrata illa tu dor
mis et hoc est vel erit aliud a vero igitur ali
ud a vero erit verum et tamen arguitur se
cundum modum p^m pauli igitur ille modus
est malus patet consequentia cum minori
et maior probatur quia antecedens in illis
est verum vt patet et consequens falsuz qd
probatur et capio oppositum istius non al
bum erit albū qd ē hoc nihil si albū erit al
bum et arguitur sic ista negatiua ē ha igit

Alia affirmativa p³ p³ et a³ probatur sic
 tñ albu³ erit albu³ igitur nihil non albu³ erit
 albu³ p³ p³ itez ab exposita ad exponente³
 et a³ e³ vey igitur et p³ qd a³ sit verum
 probatur sic omne qd erit albu³ est vel erit
 albu³ igitur qñ albu³ erit albu³ p³ p³ ab vni
 uersali ad sua exclusiua et a³ e³ verum igi
 tur et p³ s³ simili mō arguitur de secunda p³
 Idem etia³ dicatur de istis hoc currit et hoc
 e³ uel erit non currens igitur n³ currens cur
 ret. iste potest esse rex et iste e³ uel potest e³ n³
 rex igitur non rex potest e³ rex. Quinto
 arguitur sic ista p³ non u³ per istu³ habitum
 tu decipieris et iste habitus e³ uel erit scientia
 igitur per scientia³ tu decipieris et istu³ arguit
 fm magist³ igitur et. p³ p³ cū miori et ma
 ior probatur q³ a³ e³ xuz et p³ s³ falsuz qd
 a³ sit xum probatur et pono qd tu heas i
 mente habitū istius p³positionis for. e³ per
 que credas firmiter qd for. sit et pono qd te
 sic credente deus amichilabit for. et sequitur
 qd a³ e³ uerum. s. per istu³ habitū tu decipi
 eris quia per istu³ quando for. n³ erit credes
 ipsuz e³ et iste habitus e³ uel erit scientia q³
 e³ et qd p³ sit falsuz etia³ patet quia nemo
 per scientia³ decipietur ut patet. Ad p³ m³ rñ.
 qd non e³ de intentione magist³ qd ois in
 definita sit resoluibilis ut probat argumen
 tum de illis duabus indefinitis assumptis
 dicitur tamen qd quelz istaz est mediata et
 probabilis prima. n. inferitur ex multis sin
 gularibus sic iste currit et iste currit et. igit
 isti currunt et secunda inferitur ex una singl³
 sic iste e³ hō igitur hō e³ homo per illaz regu
 laz consequentiaz ab inferiori affirmantur
 et. Ad secundū similiter dicitur qd non intē
 dit magister qd omnis propositio in qua e³
 demonstratiua non sit resoluibilis sed qd
 ois ista in qua e³ demonstratiua simpliciter
 seu solitarie sumptuz ut eēt ista hoc e³ unde
 quelibet istarum est resoluibilis talis homo
 currit iste homo albus in currit currere et in
 ista domo tu es prima enī sic resoluatur iste
 currit et iste e³ talis homo igitur et. et secūda
 resoluatur sic iste incipit currere et iste e³ uel i
 apit eē iste hō albus igit et. et etia sic ibi tu
 es et ibi e³ i hac domo igit i hac domo tu es.
 Ad tertium dicitur quod illa argumen
 ta petūt aliam difficultatem tamē pro nūc

dicitur quod iste modus resoluendi non e³
 generalis sed fallit in vno casu. s. quando
 per demonstratiuum demonstratur sicut e³
 in primo argumento vbi demonstratur ani
 mal cōmune quod est multa quia asinus et
 bos et. quorum vnum non e³ aliud et simili
 ter in secundo argumento ubi demonstratur
 eētia diuina. S³ si quis uelit moduz gene
 ralē resoluendi inferat ex illis resoluētib³
 unā de li qd e³. Sic ut dicamus hoc e³ pater
 et hoc e³ filius igitur illud qd e³ pater e³ fili³.
 Ad 4^m dicitur de intentione magist³ i.
 xxxvi. argumento primi dubij et Strodi in
 suis consequentijs qd ibi nō arguitur a re
 soluentibus ad resolutam ideo non mix. si
 antecedens sit vey et consequens falsuz vn
 de resoluētes istius non albu³ erit album
 sunt iste hoc erit albu³. et hoc e³ uel erit aliqd
 qd non e³ uel erit albu³ vbi li non neget to
 tum disiunctuz. seu et hoc e³ uel erit aliquid
 qd nec e³ nec erit albu³ vbi secunda resoluē
 semper e³ falsa p³ro declaratione autē bu³
 suppono qd nota negationis infinitans ter
 minum negat cum eo modo quo inuenit
 exemplū dicendo homo e³ animal li hō stat
 p³o eo qd e³ solū ideo si dicam non homo e³
 aial sensus erit aliquid qd non e³ homo est
 animal. Similiter dicēdo hō erit alb³ stat
 li hō p³o eo quod e³ uel erit ideo dicēdo nō
 hō erit albus li nō negabit li hō eo modo
 quo inuenit apliatuz et subordinat hūc ali
 quid quod n³ e³ uel erit hō erit albu³ vbi li n³
 neget disiunctū sic quod pueriatur cum illo
 copulato de p³ibus oppositis. s. aliqd qd
 nec e³ nec erit hō erit albu³ Isto stante patet
 quod ista propositio n³ albu³ erit albu³ ex
 quo li albu³ siabat disiunctū p³o eo qd e³
 v³ erit et negat a tali negatiōe e³ falsa: et sen
 sus finis e³ qd aliquid qd non est uel erit al
 bum seu qd nec e³ nec erit album erit albu³
 et sue resoluētes erūt iste v³ patet supra hoc
 erit album. et hoc e³ uel erit aliquid qd nec
 est nec erit albu³ quarum secūda est falsa.
 Similiter dicitur de ista aliud a xō erit ve
 rum qd ip³ e³ falsa quia ex quo li aliud di
 stribuit li vero eo modo quo inuenit et inue
 nit ipsum ampliatum distribuit ipsum am
 pliatum et sensus e³ quod id quod e³ uel erit
 aliud ab eo quod e³ uel erit verum erit vey

resoluo

Negatio

Indefinita
Infinitate

Ampliatum

demonstratiua

aliud

qđ est f^m 2 tunc p3 solutio argumenti quia
dicitur qđ illa n̄ bene resoluebatur supra
sz sic debet resolui hoc erit veruz 2 hoc est
vel erit aliud ab eo qđ ē vel erit veruz vbi
secunda exponens est falsa qz ex illa sequi
tur f^m sequitur. n. hoc vel erit aliud ab eo
qđ ē vel erit verū demonstrata iya tu dor /
mis 2 hoc idem est vel erit verū igitur hoc
erit aliud a se ipso. Similiter dicitur d̄ ista
n̄ currens curret 2 nō rex pōt esse rex quod
iste sunt falsē 2 resolunt sic hoc curret 2 hoc
est vel erit aliqd quod n̄ est vel erit currens
igitur 2c. Similiter hoc pōt esse . rex 2 hoc
est vel potest ēē aliqd quod n̄ ē vel potest
esse rex seu qđ nec est nec potest esse rex igitur
2c. vbi secunda exponēs semper est f^a
Ad vltimū dicitur quod ista est vera per
habitu3 scientie per scientiaz aut per veri /
tatem tu decipieris qz li scientiaz stat apli
atiue vnde qz idem habitus est primo sciē
tia in isto casu 2 deinde error istud n̄ est in
pueniens : n̄ tamen pceditur quod tu deci
pieris per habitu3 qui erit scientia quādo
decipieris per illud qđ est falsuz vt p3 sz
contra solutionē secundi argumenti 2 pira
modum probādi ibi positum arguitur for
ti argumento qz eo dato sequitur duo cōtra /
dictoria eē simul vera qđ pbat̄ 2 capio
istas in hac domo tu es 2 i hac domo tu n̄
es 2 arguit sic ista sunt simul vera dato isto
modo. 2 ista sunt contradictoria igitur 2c.
p3 psequētia cū minor qz prima ē singu
lari affirmatiua 2 secūda sua negatiua 2
maior probatur supposito quod tu 2 plato
sitis in hac domo. 2 quod qlibz locus pro
pus 2 etiam quilibz locus cōmunis sit lo
cus isto stante p3 veritas p̄me. f. in hac do
mo tu es 2 secunda probat sic vbi plato est
tu n̄ es sz i hac domo plato ē igitur in hac
domo tu n̄ es p3 p^a ab inferiori ad suū3 si
perius negationi post posita 2 cum debito
medio. vel sic 2 melius. ibi tu nō es. demō
strato loco p̄prio platonis 2 ibi est i hac do
mo igitur i hac domo tu n̄ es. Sz forte ne
gabitur ista vbi plato est tu n̄ es. qz dicitur
qđ vbi plato est tu es qz in hac domo vbi
plato est tu es ideo probatur ista sic i loco

in quo plato est tu n̄ es igitur vbi plato est
tu n̄ es p3 p^a qz li vbi n̄ significat nisi in lo
co in quo 2 añs probatur sic in loco p̄prio
in quo plato est tu n̄ es. ¶ Sed omnis lo
cus proprius in quo plato est ē locus igit
in loco in quo plato ē tu nō es. p3 psequē
tia ab inferiori ad suū3 superius negatiōe
post posita cum debito medio. ¶ Ad hoc
rñ. quod iste sunt simul vere vt probat ar /
gumentū. Sed dicitur qđ n̄ sunt p̄dictio
ne nisi apparenter. 2 cū dicitur quod vna ē
singularis affirmatiua 2 alia est sua nega
tiua 2c. posset dici 2 bene qđ n̄ sunt singula
res nisi i voce aut in scripto tamen teneat
o^m 2 dicatur quod n̄ semp singularis affir
matiua 2 singularis negatiua sunt contra
dictorie sicut in proposito Sz tu dices vbi
erit hoc 2 vnde pro venit rñ. quod qñ per
subiectū singularis demonstratur vna res
habens ptes pro quaz qlibet vel multis
potest predicatum talis singularis verifi /
cari de suo subiecto tūc singularis affirma
tiua 2 negatiua nō p̄radicent nisi negatio
p̄pōatur toni : vnde qz ad hoc quod in hac
domo tu sis sufficit qđ in una qua vis pte
h^a dom^o tu sis 2 sifr ad hoc qđ i hac domo
n̄ sis sufficit qđ i vna pte h^a domus n̄ sis
hinc est qđ iste nō sunt p̄radictorie sed be
ne iste erunt p̄radictorie i hac domo tu es.
2 n̄ i hac domo tu es. Sifr iste n̄ p̄radicūt
ibi tu es. 2 ibi tu n̄ es nec iste sup. a. plano
tu moueris 2 sup a plano tu n̄ moueris nec
iste heri tu fuisti. 2 heri tu nō fuisti nec iste
tunc tu fuisti. 2 tunc tu n̄ fuisti demōstrato
vno tempore. similiter in. a. hora tu fuisti 2
in. a. hora tu n̄ fuisti. sed in omnibus o3 p
ponere negationē. Sed aduerte quod n̄ de
bet cōcedi qđ per. a. horam tu fuisti. 2 p. a.
horā tu n̄ fuisti qz iste multuz differrūt. f. p
a. horam tu fuisti 2 in a hora tu fuisti quia
ad hoc qđ p̄ma sit vera requiritur qđ tu fue
ris p quālibet ptem a. bore sed ad hoc qđ
secūda sit vera sufficit quod in una pte vel
o. intrinsecus illius tu fueris vnde pcedim⁹
cōmuniter quod. o. fuit in sua hora 2 tamē
nō fuit p suā horam Ex his poteris multa
pulera in ferre que tu p̄sidera. ¶ Sed hic
sunt. ij. petitiones prima quā ita est ista isti
currunt Ad hoc sunt quattuor modi respō

Singularis
Contradictoria

To decipieris
2 scire

Vbi plato ē tu
non es

In amica

dendi primus eocham qui dicit quod hec
est singularis contra quod potest argui mlt
tipliciter 7 primo sic subiectum istius pro
positionis supponit pro multis 7 comunit
igit ista si e singularis pz 2^a 7 a^ois e notu
de Secundo sic nulli singulari pot pgrue ad
di signu distributu sed isti pgrue addit fi
gnu distributu igit ista si e singulari pz
2^a 7 a^ois pbat qz n pgrue dicim^o ois sor.
currit 7 pgrue dicimus omnes isti currut.
Tertio 7 fortius sic si ista est singularis def
sua indefinita 7 non poterit dari. Secu
dus modus est quorundam dicentium qd
ista est vniuersalis cōtra quos arguitur du
pliciter primo sic hic non subijcitur termi
nus cōmunis signo vniuersali determinat^o
igitur ista non est vniuersalis patet conse
quentia 7 antecedens est notum. Secūdo
sic si ista sit vniuersalis quero q sit sua sin
gularis 7 sua indefinita vel particularis 7
non poterit dari. Tertius modus respō
dendi e magistri in obiectionibus dicentis
qd ista e indefinita quia omnis p pō i qua
subijcitur terminus cōmunis sine signo e
indefinita ista e huiusmodi igitur e indefini
ta tenet 2^a cum maiori 7 minor etiaz patet
quia pronomē pluralis numeri est termi
nus cōmu is. Contra hoc arguitur du
pliciter primo sic si ista esset indefinita ipsa
posset habere particularem secum conuer
tibilem sed non habet neqz habere potest
igitur non e indefinita tenet 2^a cum maiori
7 minor probatur quia da tu oppositum. s.
quod habeat 7 assigna mihi illam. Sec
undo arguitur sic si ista eē indefinita subi
ectum staret determinate 7 sub eo liceret de
scendere disunctiue sed non licet igitur nō
e indefinita patet 2^a 7 antecedens e veruz
igitur 7 cōsequens. Forte dicitur quod
licet descendere sic isti currut 7 isti sunt oēs
isti igitur iste currit vel iste currit 7c. Sz
contra quia ex hoc nō sequitur quod liceat
descendere disunctiue 7 quod subiectum
illud stet determinate quia tūc dicim^o qd
aliquis terminus fiat determinate quādo
sub eo licet descendere disunctiue 7 a con
uerso ascendere vt patet supra sed hic licet
liceat descendere non tamen ascendere igit
non stabit determinare. tenet consequentia

cum maiori 7 minor probatur quia non se
quitur iste currit vl iste currit 7c. igitur isti
currunt vt patet Ideo respōdetur aliter po
nendo istam conclusionem. s. quod data p
positio vel est simul singularis 7 indefinita
vel est nullius quantitatis cuius credo se
cundum esse melius. pro cuius declaratio
ne nota quod cum in mente nō sint prono
mina eo quod pronomē ponitur loco pro
prii nominis secūdm grammaticos ista
vocalis isti currunt nō subordinatur huic
isti currut aut huic quilz istorū currit sed fi
per li isti demonstrat sor. 7. populo ista si
bordinatur vni cathegorice de subiecto co
pulado facto ex duob^o finis discretis puta
isti sor. 7 pld currit tunc probatur conclu
sio sic ista isti currunt subordinatur huic sor.
7 pld currit aut currunt sed ista vel est nul
lius quantitatis aut simul in definita 7 sin
gularis igitur appari ratiōe 7 ista patet cō
sequentia per supradicta 7 antecedens pro
bat quia ista sor. 7 plato currut aut e byp
pothetica aut cathegorica: si primum pa
tet quod non est alicuius quantitatis si se
cundum probatur quod est simul singula
ris 7 indefinita quia subiectum istius. s. illa
copulata sunt simul terminis cōmunis 7
discretis capiēdo terminum cōmunem
7 discretum i proprie sicut supra loquutus
sum igitur ista simul est singularis 7 indefi
nita i proprie 7 sic patet conclusio. Et si di
citur igitur subiectum simul stabit cōmu
niter 7 discrete cōceditur nam stabit cōmu
niter quia p multis 7 discrete quia multis
suppositionibus discretis 7 ad argumenta
ficiētia contra hoc poteris rh. ex distincti
onibus habentis supra. Secunda peti
tio an ista sit vera quando tu volas tu nō
potest volare rh. quod sic quia sua contra
dictoria e f^a. s. in omni tempore in quo tu
volas tu potest volare quia ex ea sequitur
quod in aliquo tempore i quo tu volas tu
potes volare tāquam a subalternante ad
subalternatam que est f^a vt patet cū ex ea
sequit^o qd i aliquo tpe tu volas 7 in illo tu po
tes volas vt pz supra i statuis 7 i pncipio
h^o tractat^o 7 sic sequit^o qd tu volas. iō pceda
tur qd ista fuit 7a. 7 si iste sit 7ere. chyme
ra q currit nō mouet asinus q e bō non est

prima

Indefinita

Singulares

Indefinita

Terminis cōm

Terminis determinat

Commutator

Defectus

Quia volas

non potest volare

Determinato

Chimera quod non mouet asinus

plato est
nisi in lo
co ppro
dominis lo
locus igit
pz psequ
negand
Ad hoc
probat ar
nt p radico
quod vna e
est sua nega
funt singula
men tenet
gularis affi
7 sunt contra
tu dices vbi
quod qn por
tur vna res
7 vel multo
llaris vna
llaris affirm
nisi negatio
quod in hac
qua vna p
i hac como
domus nō sit
dorie sed de
domo tuas
n p radico
p. a. plano
noueris net
ista nec de
demonstratio
na tu fuit i
multus pz
quod sic
infu. 7 p. a.
fferit. Sz
fuit quia
qd tu fuit
ad hoc qd
na pte vel
pcedim^o
na 7 tamen
nis multa
Sz ad hoc
st ista i
xdr pō

ratioalis. for. qui isuite velociter currit si
mouetur. et sic de multis quaz qlibet e pure
negatiua equalens vni diuisione vt pz in
capitulo relatiuoz et nulla eaz e resoluibi
lis sed probatur p sumu contradictoriuz.

Capitulu de vniuersalibus

Adiuersalis ppositio. et. In hoc ca
pitulo faciam qtuor pmo videbi
tur de modo pbandi. secundo de sup
poe terminoz. Tercio dubitatur contra
magistru Quarto crut petitiões. Quia
tuz ad pimum nota quod veritas vel falsi
tas ppositiōis vliis affirmatiue cognoscit
p duas ppositiones q vocatur expōentes
et ipsa vniuersalis exposita et modus pban
di expōitorius. Iste autex exponens de
bent ee huiusmodi. pma sit pīacēs .i. to^m
residuuz dempto signo vt huius qlz hō ē
animal pma sit ista hō ē animal. Secunda
aut sit vna vliis negatiua in q sit li qnz an
li qn sit totū subiectū exponēde cū vno ter
mino transcendēte et post li qn sit relatiuū
termini transcendētis et pīdicatur exponen
de et breuiter li qn debet ee i mediate post
subiectū et in mediate ante rlm vt dicatur
nihil ē hō qn illud sit animal. Quattu
ad secunduz dico quod in exposita subiec
tuz stat distributiue mobiliter vt pz et pīdi
catur pīse tantū mobiliter qz sub eo licet
descēdere sic omis hō ē animal et ista sunt
omnia animalia igitur omis hō ē hoc vel
hoc alal. psequens. n. ē vep et ē vna vniuer
salis affirmatiua habens sic exponi hō est
hoc vel hoc animal. q postea resoluit et re
ducitur ad in mediate: et nihil ē homo qn
illud sit hoc vel hoc animal omnibus dīmō
stratis cuius veritas oīis p contradictoriuz
quod ē f^m. s. aliqd ē homo quod n est hoc
vel hoc animal ē. n. vna ppositio cuius p
ma resoluens ē f^m. s. hoc ē hō quod n ē hoc
vel hoc animal qz ista ē vna ppositio de
relatiuo equalēs huic hypothece. s. hoc
ē homo et hoc n est hoc vel hoc animal q ē
falsa vt pz In pīma expōentē vt in ista hō
ē animal stant termini determinate et in se
cunda vt in ista nihil est hō qn illud sit ani
mal stat li ens inclusuz in li nihil et omnes
termini pcedens li quin pīse distributiue
ppter vnā negationem. illi vero q sequit

li quin excepto relatiuo stant pīse tantuz
mobiliter propter duas negatiōes media
te cadētes quoz secūda ē in li qn relatiuū
vero stat distributiue sicut li ens cuius est
aīis ex quo ē in eadez categorica cuz illo
De vniuersali negatiua duo dicit pau
lus pīmu qd ipsa probatur p contradictori
um et hoc ē generaliter veruz. Secūduz
qd probatur p singulares et hoc n est gene
raliter vep qz ista nlla chymera ē homo n
pōt sic pbari qz oz sic arguere nec ista chy
mera ē homo nec ista et. et iste sunt omnes
chymere igit et. vbi minor eet f^m Et sic dici
tur quod ista minor potest aliter sumi. s. vt
dicat. et sic de singulis. aut et n sunt plures
chymere scias quod hoc n ē vep et nulluz
ē debitus medius nisi illud. Quantum
ad tertiu occurrūt ptra magistru tria du
bia pīmu ē ptra modum pbandi vniuer
sales qz n videtur bonus et arguitur pmo
sic. nulla categorica debet probari p hyp
potheticaz sed talis vniuersalis ē cathego
rica et probatur p hypotheceaz secūdu
magistruz qz p vnaz copulatiua igit mo
dus probandi ē malus pz p^o cuz minori et
maior probatur qz categorica ē p^o et no
tior hypothece. Secūdo arguit sic ar
guendo ab expōentib⁹ pauli ad expōitaz
n v3 p^o igitur suus modus ē malus pz p^o
qz ab expōentibus ad expōitā debz vale
re psequētia et aīis probat qz n segtur for.
currit et nihil ē for. qn illud currat igit oīs
for. currit. similiter nō segtur tu curris et nī
hil ē tu qn illud currat igitur omnis tu cur
ris probatur qz si valēt aīis eet vep et pīse
quēs nec vep nec f^m qz eet oratio in pīua
Tercio arguitur sic ab expōentib⁹ pau
li ad expōitaz n v3 p^o igitur ille modus ē
malus pz p^o et aīis probatur quia nō seg
tur populus ē rome et nihil ē paulus quin
id sit rome igitur omnis populus est rome
qz psequēs ē falsuz vt pz et aīis est vep qd
probatur qz pīma para ē vera et secunda si
militer qz suuz oīis est f^m. s. aliqd ē popul⁹
quod n ē rome qz in veritate nihil ē popu
lus quis nulla substantia est populus et nul
lum accidēs ē populus licet multe substā
tie sint populus. Ad p^m rī. quod ista p
positio ē distinguēda ppositio categori

72
ea ē prior hyppothetica quia vel termini i
ista stant personaliter vel materialiter. si
personaliter ista propositio est falsa. quia
eius prima resoluens est falsa. ista est pri
or hyppothetica quia li hyppothetica stat
distributiuē a li prior modo nulla est cathe
gorica que omni hyppothetica sit prior vt
patet bene tamen est verum qd omnis ca
thegorica ē prior hyppothetica cuius ipsa
est pars quia pars est prior suo toto et nun
quāz talis cathegorica probatur per suāz
hyppotheticā et hoc probat argumentūz
et hoc volunt doctores cum dicūt quod ca
thegorica est prior hyppothetica. Si vero
termini stent materialr adhuc est ista disti
guēda qz vel ista loqr de pōritate tminoꝝ
qzū ad eē sic quod sit sensus quod ille ter
minus cathegorica quātum ad esse suū
est prior isto termino hyppothetica et sic p
positio est falsa vt prius vel loquitur d pri
oritate istorum terminorum personaliter
sumptorum quantum ad illationē et sic ista
propositio est vera cathegorica est pōr hypp
othetica quia sequitur hyppothetica est
igitur cathegorica est et non econuerso et ta
lis propositio sic sumpta non est ad propo
sitionem. Ad secundum dicitur quod id ar
gumentum concludit et mihi videtur qd
iste exponentes non sint omnino sufficiētes
ideo Petrus. ad melius exposuit di
cens quod ista quilibet homo currit sic ex
ponitur homo currit et nullus homo est n
currens igitur et. vbi in secunda exponen
te non ponit terminum transcendentēz sicut
ponit Paulus ideo diceret qd due expo
nētes superiores non iferunt istam omnis
fortes currit Sed istaz omne quod est for.
currit et quod ista omnis for. currit habent
inferri ex his for. currit et nullus for. est nō
currens igitur omnis for. currit vbi patet
quod ita est in propriū antecedens sicut
consequens. Ad tertium dicitur qd cō
cludit de virtute sermonis. ideo nota quod
quando subiectum vniuersalis est dictio nō
potens supponere pro re vna sicut sunt li
populus li domus li numerus et. tunc de
bemus in secunda exponente ponere pro
subiecto terminum transcendentem in pli
secundum Paulum quo stante dicitur qd

ista omnis popl's est rome sic habet expo
ni populus est rome et nulla sunt popl's qn
illa sint rome igitur et. et tunc sicut conse
quens est falsum ita et antecedens pro mi
nori. Secundo principaliter dubitatur
circa propositiones concessas a Paulo. et
primo circa istam omnis homo vel asinus
est asinus quam concedit dato qd pars di
siuncti sit subiectum contra isto dato sequi
tur qd aliqua est ppositio cathegorica ve
ra habens ptūm cuius tamen subiectum
et ptūm non supponunt pro eodem conse
quens falsum arguitur et illud ex quo seq
tur et qd hoc sequatur probatur quia i illa
omnis homo vel asinus est asinus ex par
te subiecti non est nisi li homo et ex parte p
dicati li asinus vt patet que sic significādo
non possunt supponere pro eodem Et si di
citur quod hoc non est in consequens con
tra in propositione affirmatiua vera et. po
testatum verificatur de subiecto et non pro
illo Sed pro significato vt patet igit opor
tet subiectum et ptūm supponere pro eodē
Secundo arguitur quod iste concessas a
Paulo sunt falsas. s. omne qd fuit est et om
ne qd erit est quia sequitur omne qd fuit ē
adam fuit igitur adāz ē similiter omne qd
erit est: antix⁹ erit igitur antichristus ē con
sequens falsum igitur et antecedens et non
minor igitur maior. Tercio arguit con
tra istam concessam: omne qd non poterit
nec potuit esse ē quia apud i polis ex quo
omne qd ē potuit esse. Ad primum qui
dam vt bentisber concedūt conclusionem
s. quod aliqua est affirmatiua vera et. vt
patet ab eo in septimo sophismate. Alij
tamen vt Strobus et gaetanus sup illo so
phismate et etiā. P. ad. capitulo de li tot⁹
vident dicere oppositum et habēt cōsequē
ter dicere qd ista vocalis inueritate nō ha
bet ptūm sed bene subordinat vni haben
ti ti. huic. s. omnis homo est aliquid quod
vel asinus ē asinus in qua subiectū et ptūz
supponant pro eodem et sic haberent dicere
quod quando propositio est cathegorica
affirmatiua vera habens predicatū et. oꝝ
subiectū et ptūm supponere pro eodem qñ
vero non habet oppositum quod subordi
natur vni in qua subiectum et ptūm suppo

nant pro eodem.

Ista responsio quantum ad ultir-
mū dictū mihi placet sed quātū ad
hoc quod dicit istaz omnis homo
vel asinus est asinus subordinari illi n̄ pla-
cet quia nemi confiteri volenti sic subordi-
natur: unde credo quod sicut mihi ista sub-
ordiatu huc omnis homo est asinus vel
asinus est asinus ita et cuilibet sic subordi-
netur: ideo potius dicerem quod ista fuit
vna hyppothetica licet apparet cathego-
rica: et sic non oportet subiectū et p̄tū sup-
ponere pro eodem: Et si arguitur quod ista
sit vna vniuersalis q̄ ordinatur pro ma-
iori dāri sic arguendo omnis homo vel
asinus est asinus: for. est homo igitur for.
vel asinus est asinus. r̄n. negando istaz cō-
sequentiam. s. ordinatur pro maiori dāri
igitur ē vniuersalis Sz sō^m sequitur quod
est vniuersalis vel locatur ibi ratione vni-
us vniuersalis et adducitur instantia d̄ ista
omnis homo ē asinus vel tu curris sed tu
es homo igitur tu es asinus vel tu curris.

Ad secundum dicitur quod ille sunt ve-
re licet magister in illo sophismate omnis
fenix ē neget eas. pro quo nota qd̄ in illis
propositionib⁹ sunt duo verba. s. principa-
le et est li. est. et non principale vt li fuit et li
ens i clusum in li omne supponit respectu
verbi principalis cum ab illo regatur et sic
sensus propositionis erit talis omne quod
ē ens quod fuit ipsum est seu subnotioib⁹
verbis et eadem sentētia omne quod ē ens
et etiam fuit ipsum est. et sic patet illas esse
veras. patet etiam quod non sequitur om-
ne quod fuit est. adam fuit igitur adam est
quia verbum principale minoris debet eē
de presenti sicut in maiori sub qua minor
sumitur et etiaz non fit de subiecto maioris
predicatum minoris sed debet minor sic
summi adam est ens quod fuit que minor
esset falsa sicut et conclusio quia sequit̄ adā
est ens quod fuit igitur adā est ens et id fu-
it patet consequentia per regulam de rela-
tius et consequens est falsum pro p̄ma par-
te et sic patet solutio argumenti Idem etiā
dicatur de ista omne quod erit est. et simili-
ter de ista omne quod non erit est.

Sed contra istam vltimam arguitur
quia sua contradictoria scilicet
ista aliquid quod non erit non est
est vera igitur ista falsa: consequentia pa-
tet et antecedens probatur sic hoc quod nō
erit non est demonstrato adam igitur ali-
quid quod non erit non est. r̄n. qd̄ nō valet
consequentia quia arguitur ab inferiori ad
suum superius negatione post posita sine
medio vt patet.

Pro responsione ad tertium nota
quod magister vult quod in sua p-
positione verbū futuri p̄cedat ver-
bum p̄teriti aliter propositio nō esset ve-
ra et quidam habent eam econuerso et ma-
le. secundo intendit magister quod totum
copulatum sit ex parte subiecti et quod li. si
neget totū copulatum et non partē. Istis
stantibus dicitur quod propositio est vera
quia quod non poterit nec potuit esse est. et
nihil est quod nō poterit nec potuit esse qn̄
id sit igitur et c. prima exponens sic probat
resoluendo hoc est demonstrato. o. p̄nti et
hoc est ens quod non poterit nec potuit eē
igitur et c. patet consequentia cum maiori et
minor probatur quia per regulam de rela-
tius ista minor equum huc hoc est ens et
id non poterit nec potuit esse que ē vera vt
probatur quia prima pars est vera vt pa-
tet. et secunda similiter dato quod li non ne-
get copulatum quia eius o ppositūz dēpra-
negatione est falsū. s. id poterit nec potuit
esse cum per li id importetur ens quod est.
o. p̄sens. secunda etiam exponens princi-
palis probatur. s. nihil est quod nō poterit
nec potuit esse quin id sit quia suum oppo-
situm est falsum. s. aliquid est quod non po-
terit nec potuit esse quod nō est igitur ipsa
est vera tenet consequentia et antecedens
probatur quia id oppositum conuertit̄ euz
ista copulatiua falsa aliquid est ens et id nō
poterit nec potuit esse et id non est. quod au-
tem conuertatur cum ista patet quia li qd̄
bis ibi positūz est resolvable in. et. et ille illa
illud vt patet per regulam relatiuorū et sic
patet solutio. Similiter dicitur ad alias cō-
similes.

Tertio principaliter dubitatur an in illa omnis homo vel asinus est se subiectum et dicit magister et Petrus. ad. quod sic et tunc propositio est falsa cum secunda eius exponens sit falsa. scilicet nihil est homo vel asinus quin id sit asinus. patet etiam falsitas ex alio quia ipsa est una universalis affirmativa et subiectum illi si homo vel si asinus dicitur de aliquo de quo non dicitur primum ut patet. Quidam autem alij de quorum numero est benthiser dicunt quod non est possibile quod totum sit subiectum et sic dicitur / rent quod ista est vera et quod secunda exponens debet sumi sic. et nihil est homo quin illud vel asinus sit asinus sic quod si quin immediate post ponatur subiecto: id autem istorum est quia dato quod totum sit subiectum sequitur duo contradictoria esse simul vera quod probant quia iste sunt simul homo vel asinus non est asinus. et iste sunt contradictorie igitur etc. patet consequentia cum minori quia singularis affirmativa et singularis negativa de consimilibus subiectis etc. sunt contradictorie maior autem probatur quia prima est vera iste homo vel asinus est asinus demonstrato brunello: et secunda similiter scilicet iste homo vel asinus non est asinus demonstrato eodem brunello quod probatur quia iste homo non est asinus demonstrato brunello igitur iste homo vel asinus non est asinus patet consequentia a parte disiuncti ad totum sine impedimento et antecedens est verum cum eius oppositum sit falsum ut patet igitur et prius.

Prius solutio huius argumenti tenedo magister nota quod ista omnis homo vel asinus est asinus si totum sit subiectum habet tot singulares quot iam sunt supposita istius termini homo et illius termini asinus secundo nota quod in suis singularibus ut in ista iste homo vel asinus est asinus si iste demonstrare et de terminare totum disiunctum et non solum si homo sic quod sit sensus quod omne quod est homo vel asinus. id est omne ens quod est homo vel asinus est asinus. Istis stantibus

tenetur quod totum est subiectum et negatur quod duo contradictoria essent simul vera et cum probatur quia ista est vera iste homo vel asinus est asinus conceditur si demonstratur brunello quia sensus est quod iste qui est homo vel asinus est asinus quod est verum sed negatur quod secunda sit vera scilicet iste homo vel asinus non est asinus demonstrato eodem. quia sensus est quod iste qui est homo vel asinus non est asinus quod est falsum ut patet et cum probatur quia iste homo non est asinus demonstrato brunello igitur iste homo vel asinus non est asinus negatur consequentia. quia arguitur ab inferiori ad superius negatione post posita sine medio sicut si sequitur adam non est substantia igitur ad hoc vel deus non est substantia quia antecessor est verum ut patet et consequens falsum quia eius oppositum est verum scilicet est omne quod est adam vel deus est substantia ut patet per exponentes. et ad regulam a parte disiuncti et cetera. respondetur quod negatione non tenet. istud tamen argumentum licet sic solvatur et bene. posset fortificari et tu illud considera.

Altimo restant tertia petitiones. prima que est melior probatio an illa. Petri ad antiam an illa magistri respondetur quod per argumentum factum supra mihi videtur quod ista Petri ad antiam sit melior sicut est dictum in consequentia. Secunda petitio an iste propositiones exponibiles de quibus infra dicitur sicut sunt exclusivae et exceptivae et cetera sint categorice vel hypothetice respondetur quod secundum communem dicta logicorum iste sunt categorice probabiliter tamen teneri posset quod omnes sunt hypothetice et si quis hoc teneret haberet dicere quod ista et consimiles omnis homo est animal est hypothetica et non est necessaria et quod in mente non est terminus communis proprie dictus. quod et si probabile sit est tamen multum alienum a communibus dictis ideo non tenetur et dicatur quod sint categorice.

Tertia petitio an terminus debeat stare

magis confuse in exponente quam in exposi-
ta. rñ. quod ratio si bene consideretur dicta.
qd non. tamen secundum exponentes que
communiter dantur habemus tenere oppositum
sicut infra patebit.

Capitulum de officiabilibus.

Propositio officiabilis etc. Circa
istud capitulum nota quod quando
terminus modalis aut verbum co-
cernens actum mentis ut dicit Paulus
determinat. i. habet ante se aut post se dictum
alicuius propositionis. i. ordinem infinitivum aut
coniunctivum et non dicas significatum nullo
termino mediato precedente tunc illa pro-
positio est officiabilis exemplum hominem
esse animal est scitum et for. esse est possibi-
le aut possibile est for. esse aut potest esse qd
for. sit. quia si potest in personaliter sum-
ptum secundum communia dicta quantum ad
hoc convertitur cum si possibile et probatur
huiusmodi propositio per unam singularem
et sic eius probatio reducitur ad resolubiles
exemplum ista possibile est for. esse sic pro-
batur ista propositio for. esse est possibile qd
adequate significat for. esse igitur etc. ubi ista
officians est una singularis valens quantum
una copulativa cum in ea sit si que resolu-
bile in et ille illa illud ut patet supra. Et ap-
pellatur si sit una categorica officians et si
sit copulativa officiantes. i. probantes pro-
positionem officiabilem. i. propositionem in
qua est dictio habens officium determi-
nandi et determinans totam compositionem.
Supponant termini communes non distri-
buti in officiatis confuse tantum immobili-
ter ut necesse est hominem esse animal aut
scio mulam esse sterilem non enim sequi-
tur scio mulam esse sterilem et iste sunt omnes
mule igitur scio istam vel istam etc. esse ste-
rilem quia antecedens est verum et consequens
falsum in hoc casu. s. qd ego sum unus qui
numquam viderim mulas tamen ex relatu
credo illas esse steriles sicut sunt deinde pre-
sententur mihi mule quas credam esse equas
et non steriles tunc scio mulam esse sterilem
quia ita credo firmiter et ita est et iste sunt omnes
mule ut pono in casu et tamen non scio istam
v. i. etc. esse sterilem ex quo non credo ut po-
nit casus In officiante autem ut in ista: hec

propositio homo est animal est necessaria quod ad eam etc. stat
si propositio discrete et personaliter a si hec
et totum hoc homo est animal stat materia-
liter a si hec propositio quod est signum ma-
terialitatis et tenetur appositum et stat deter-
minate secundum magistrum et supponit.
per se aut sibi simili personaliter sumpto quia
si homo est animal materialiter sumptum
non est propositio secundum magistrum sed
nomen neutri generis et si necessaria stat de-
termine et personaliter et si que discrete et
personaliter sicut suum antecedens. si si pro-
positio et si hominem et si animal confuse ta-
tum immobili et personaliter a si significat
quod est verum concernens actum mentis
et non licet descendere ut patet. Contra
istum modum officiandi arguitur primo quia
non sequitur ista propositio homo est asinus
nec est possibile et hec significat adequate
hominem esse asinum et primarie igitur pos-
sibile est hominem esse asinum: quia conse-
quens est falsum ut patet et antecedens ve-
rum quod probatur nam secunda pars an-
tecedentis est nota et prima probatur quia
ista homo est asinus potest esse vera igitur
tunc est possibile. tenet consequentia et an-
tecedens iterum probatur quia ipsa potest
significare primarie et adequate deum esse.
Secundo arguitur sic dato isto modo of-
ficiandi sequitur istas esse veras. s. impossi-
bile est antechristus esse si possibile est anti-
christum esse impossibile est te esse si tu po-
tes loqui consequens falsum et consequen-
tia probatur quia officiantes sunt vere ut
patet. Tercio arguitur probando quod
in illa hec propositio homo est animal est
necessaria si homo est animal non stat ma-
terialiter cuius oppositum dicebatur et pro-
batur sic quia dato opposito sequitur quod
aliquis terminus categorematicus sup-
ponit materialiter qui tamen non potest sta-
re personaliter quod videtur falsum et quod
hoc sequatur probatur quia tota ista pro-
positio stat materialiter ut dicitur et ista non
potest stare personaliter quia propositio per-
sonaliter sumpta non potest poni in pro-
positione ut patet igitur etc. Ad primum
dicitur quod consequentia ista est bona et
ad argumentum negatur quod antecedens

fit verum et negatur quod ista homo est asinus sit possibilis et cum arguitur ista potest esse vera. igitur est possibilis negatur consequentia. quia propositio possibilis est illa que potest aut potuit aut poterit esse vera secundum significationem quam iam habet quod non contingit de illa homo est asinus ut patet. Ad secundum conceditur quod ille sunt vere et probat argumentum dato quod si impossibile cadat super tota propositione quia hec propositio est impossibilis antichristus est si possibilis est antichristum esse ut patet. quia est condicionalis cuius oppositum consequentia stat cum antecedente ideo falsa et impossibilis cum omnis condicionalis falsa sit impossibilis. Ad tertium posset concedi totum scilicet quod aliquis terminus categorizemeticus stat materialiter qui non potest stare personaliter si tamen hoc sit in consequens respondeatur aliter et dicitur quod id non sequitur et ad probationem cum dicitur propositio non potest poni in propositione ipsa stante personaliter negatur quia dicendo homo est animal est verum aut necessarium si homo est animal quod est una propositio stat personaliter pro significato ex parte rei istius homo est animal quod significatum est verum et necessarium et sic patet solutio. Sed hic sunt tres petitiones. prima in quo differunt modales de sensu composito ab illis de terminis concernentibus actum mentis. quod in nullo nisi quia prime secundum doctores communiter non sunt quantitate et alie sic exemplum ista possibile est hominem legere non est quantitas sed bene ista scio hominem legere quia est singularis tantum sicut in prima si homo stat confuse tantum immobiliter ita et in secunda.

Secunda petitio quid est hominem esse animal ex parte rei quod est significatum verum et necessarium istius homo est animal. quod in veritate non est nisi hominem. quomodo autem homo aut tale significatum sit necessarium forte dicitur infra.

Tertia petitio an omnis propositio de sensu composito sit officialiter probanda. quod non sed solum illa in qua non

precedit terminus medietas quia ista homo scit sor. legere est de composito et tamen non est officialiter probanda sed resolvable a primo termino quod autem illa sit de composito patet quia terminus talis concernens actum mentis cadit super dicto propositionis et ita est de composito si autem magister non posset probare istam esse de composito scilicet tu scis sortem legere.

Capitulum de descriptibilibus.

Propositio descriptibilis et cetera Circa hoc capitulum nota quod terminus concernens actum mentis aut est terminus qui non cadit congrue aut vere super in complexo nisi id sit signum complexi sicut sunt si scio credo et dubito aut est terminus qui potest cadere super in complexo quod non est signum complexi sicut si intelligo et imaginor et cetera.

Si primum aut talis terminus est in propositione cum in complexo verbali. aut cum complexo verbali Si cum complexo tunc secundum omnes facit terminum appellare rationem et confundi si sit terminus communis et cadat super illo ut scio hominem esse animal. si cum in complexo tunc secundum quosdam non confundit nec facit terminum appellare se quod idem erit dicere scio aliquam propositionem et aliquam propositionem scio. Sed secundum magistrum in hoc capitulo est dicendum quod facit terminum appellare ut dicendo scio propositionem affirmatiuam si propositionem affirmatiuam appellat formam et non est idem dicere scio propositionem affirmatiuam. et propositionem affirmatiuam scio propter appellationem Si vero terminus concernens actum mentis est talis nature quod possit cadere super in complexo non significante complexum hoc dupliciter quia vel talis terminus iam actu est super in complexo aut super complexo Si primum confundit secundum magistrum confuse tantum mobiliter si sit terminus communis et facit appellationem rationis ut intelligo hominem Si secundum tunc confundit confuse tantum immobili et iterum facit appellationem ut intelligo

hominem esse animal. **C**ontra modum
describendi magistri arguitur sic dato tali
modo sequitur processus in infinitum inde
scribendo igitur talis modus est malus pa
tet consequentia et antecedens probatur et
capio istam ego intelligo for. que sic descri
bitur ego intelligo aliquid sub ratione for
tis et patet quod ista describens est ulterius
describenda in infinitum quod probatur
quia omnis propositio in qua terminus
concernens actum mentis determinat in
complexum nullo termino mediato prece
dente est describenda ut patet in textu. **S**ic
ista est huiusmodi ut patet igitur est descri
benda. et sic de alijs arguitur. **E**t confir
matur quia ista ego intelligo aliquid sub
ratione fortis cum si aliquid per dicta ap
pellet rationem significabit quod ego intel
ligo aliquid sub ratione aliquid sub ratio
ne fortis et sic iter in infinitum. **S**ecun
do arguitur sic descripta non convertitur
cum describenda data a magistro igitur ta
lis modus malus patet consequentia et an
tecedens probatur quia non sequitur ego
intelligo populum. igitur ego intelligo ali
quid sub ratione populi quia antecedens
est verum ut patet et consequens falsum cum
populus non sit aliquid nec esse possit aut
intelligi. **T**ertio arguitur sic ista cose
quentia non valet scilicet ego scio adequa
tum significatum a propositionis quod scio
significari pro a propositionem igitur ego
scio a propositionem igitur talis modus
malus patet consequentia et antecedens
probatur quia pono quod ipariete sit ista
propositio homo est animal ebraice scri
pta ordine retrogrado secundum eos que
sit a et dicatur mihi a preceptore cui credas
firmiter quod ista significat hominem esse
animal et quod appellatur a tunc in isto ca
su ego scio adequatum significatum illius
propositionis ut patet quod scio adequa
te significari per. a. propositionem quia cre
do firmiter quod significetur per. a. et ita e
quod significatur per. a. et tamen ego non
scio. a. propositionem quod probatur quia
ego non intelligo terminos illius propo
sitionis immo iste terminus de quo credo
quod significet hominem significat ani

mal et e converso ut patet ex casu. **Q**uar
to arguitur sic dato isto modo sequitur quod
idem est scitum et dubium consequens fal
sum et consequentia probatur et suppono
quod idem sit ex parte rei hoc esse hominem
et hoc esse for. demonstrato for. similiter quod
idem sit ex parte rei hoc esse for. et for. isto
stante sit for. a longe et credas illum esse ho
minem non tamen credas illum esse for.
sic quod scias istam hoc est homo et dubi
tes ista hoc est for. et capio istas duas hoc
est homo hoc est for. quarum prima sit. a.
et secunda. b. et significatum prime. c. et secu
de. d. tunc arguitur sic tu scis. a. propositio
nem igitur tu scis adequatum significatum.
a. propositionis sed adequatum significa
tum. a. est ipsum. c. igitur. c. est scitum a te
nunc probatur quod idem. c. est tibi dubium
quia omne. d. est dubium sed omne. c. est. d.
igitur omne. c. est tibi dubium patet conse
quentia cum maiori quia. d. est significatum
propositionis tibi dubie et minor probatur
sic omne. d. est for. et omne. c. est for. igitur
omne. c. est. d. patet consequentia cum mi
nor per suppositum quia idem est ex parte
rei hoc esse hominem et hoc esse for. et maior
etiam patet ex supposito quia idem est hoc
esse hominem demonstrato sorte et for. **E**t
per idem potest probari quod si scio et dubi
tatio determinat in complexa quia iste sunt
vere for scitum et. for. dubitatur quod pro
batur quia hoc scitur demonstrato signifi
cato prime propositionis et hoc est for. per
suppositum igitur for. scitur. Similiter hoc
dubitatur demonstrato. d. et hoc est for. igi
tur for. dubitatur. **U**ltima arguitur pro
bando quod si intelligo eadem super in co
plexo confundit confuse tantum immobi
liter quod est contra magistrum in septima
regula suppositionum probatur quia in il
la propositione intelligo animal si animal
stat immobiliter igitur contra magistrum
patet consequentia et antecedens probatur
quia non licet descendere quod probatur et
pono quod in mente mea nullus remanse
rit conceptus singularis sed sit solum iste
conceptus animal de quo considerem et se
quitur quod ista copulativa est vera intel
ligo animal et ista sunt omnia animalia et

tamen iste descensus erit falsus scilicet ego intelligo hoc vel hoc vel hoc animal. quia ista secundum magistrum habet describi sic ego intelligo aliquid sub ratione qua hoc vel hoc vel hoc animal et sub conceptu tali consequens falsum et contra causam ponentem quod nullus sit conceptus singulis in mente mea. Ad primum rati. negando antecedens et cum probatur dicitur quod in ista ego intelligo aliquid sub ratione for. si aliquid non appellat et sic non itur in infinitum in describendo et ad regulam que dicit quod omnis terminus sequens verbum concernens actum mentis appellat rationem et quod talis propositio est describenda dicitur quod ista regula non est absolute vera sed intelligitur supposito quod tali termino sequenti non superueniat aliter qua limitatio exemplum dicendo intelligo hominem si hominem appellat sed ostendo intelligo hominem sub ratione seu sub conceptu proprio for. si hominem non appellat propter limitationem illam et propositio non est describenda Similiter est in proposito de ista ego intelligo aliquid sub ratione for. et patet etiam solutio ad confirmationem. Ad secundum dicitur quod argumentum verbaliter concludit et dicitur quod ista ego intelligo populum describitur sic ego intelligo aliquid vel aliqua per istum conceptum populus et patet solutio. Ad tertium dicitur quod talis modus describendi est bonus si sane intelligatur et dicitur quod ibi non arguitur a descriptione ad descriptam quia describens istum ego scio. a. propositionem est ista ego scio adequatum significatum a propositionis quod scio mihi significari per. a. propositionem seu quod mihi significatur per. a. propositionem et tunc patet quod si sumatur isto modo ipsa erit falsa sicut descripta. Possset etiam aliter dici concedendo quod ego scio a propositionem et tu considera. Ad quartum admissio presupposito quod non omnibus apparet verum est dicendum quod concludit nec est in consequens quod eadem res sciatur et dubietur per diversas propositiones ut dicit Petrus. ad. et sic est in

proposito. Et ad confirmationem cum probatur quod si scio determinat in complexum et cetera. quia ista est vera for. sciatur rati. quod hoc non est contra dicta quia intelligebatur supra quod si scio non determinat post se in complexum et cetera. unde licet congrue et vere dicatur for. sciatur aut for. dubitatur non tamen congrue et veredicitur sciatur for. aut dubitatur for. et ratio est quia sensus prime cum ibi nulla sit appellatio est iste scilicet quod res ista que est for. aut potest esse for. aut si esset: esset for. sciatur. et hoc est verum quia sciatur per illam for. est sensus aut secunde est quod talis res sciatur per illum conceptum in complexum for. propter appellationem et hoc est falsum. Ad ultimum dicitur quod concludit et quod ista verba confundunt confuse tantum immobiliter licet magister hic dixerit oppositum. Possset etiam dici aliter ad hoc argumentum non tamen secundum communia dicta et possumus dicere quod si intelligo nullam habet vim confunden di et quod si animal stat determinate et quod si non licet descendere hoc non est ratione confusionis sed ratione appellationis. Et ista responsio est bona si bene considerabitur super ea et teneo illam. Sed hic sunt due petitiones prima an ista sit vera scilicet adorant deum viuum et verum et videtur quod sic quia ipsi adorant aliquid sub ratione dei viui et veri. Et videtur quod non quia ipsi adorant maumetiz rati. quod ista est falsa quia ad hoc quod ista sit vera scilicet adorant deum et cetera non sufficit quod adorent aliquid sub ratione dei viui et veri. Sed requiritur quod adorent rem que si esset: esset deus viuus et verus et adorant illam sub ratione dei et cetera. et ita intelligatur modus describendi superius positus modo non sic est de illis quia adorant maumetiz qui si esset non esset deus sed vnus homo sicut tu.

Secunda petitio an ista sit vera deus intelligit antichristum et videtur quod non quia non intelligit aliquid sub ratione et sub conceptu antichristi ex quo nullus habet in se precep

tum et ex alia parte apparet vera ratio. quod ipsa est vera et licet deus nullum habeat in se conceptum ipse tamen est sibi ipsi conceptus. id est imago omnium rerum et per se ipsum omnia intelligit.

Capitulum de li necessario et ptingeter

Ex predictis patet et c. In hoc capitulo faciam tria. primo videbo aliqua circa textum. Secundo arguam contra magistrum. Tercio ponam petitiones. Quantum ad primum pro habenda recta expositione de li necessario quando sumitur adverbialiter et in sensu composito est sciendum quod li necessario semper ponitur cum propositione et non cum oratione infinitiva sicut li necessarium ut necessario homo est animal talis autem propositio habet exponi per preiacentem et unam negativam de li potest impersonaliter sumpto in qua li potest cadat super dicto propositionis que contradicit illi super qua cadebat li necessario exemplum ista necessario animal est substantia sic probatur animal est substantia et non potest esse quin animal. id est quod non animal seu nullum animal sit substantia igitur necessario animal est substantia ubi patet quod li potest cadit super hoc dicto scilicet quod non animal sit substantia quod est dictum huius nullum animal est substantia que est contradictoria illius animal est substantia super qua cadebat li necessario. Sed ad inveniendum bene istam secundam exponentem considera si li necessario cadit super propositione de presenti aut de preterito aut de futuro si primum sume secundam exponentem de verbo potest de presenti et fac quod cadat super dicto propositionis de presenti si secundum sume illam de preterito et fac quod cadat super dicto de preterito si tertium sume de futuro et cadat super dicto de futuro exemplum primi necessario celum est expone sic celum est et non potest esse quin celum sit id est quod non celum seu nullum celum sit igitur et cetera vel sic et non potest esse nullum celum esse. exemplum secundi necessario ens fuit deus expone sic ens fuit deus et non potuit

esse quod nullum ens fuerit deus vel et non potuit esse nullum ens fuisse deum igitur et cetera. exemplum tertij necessario animal est substantia. expone sic animal est substantia et non poterit esse quod nullum animal erit substantia vel et non poterit esse quod nullum animal fore substantia igitur animal et cetera. Simili modo exponatur ista necessario animal est futurum substantia.

Secundo nota quod termini communes non distributi in propositione de li necessario stant confuse tantum immobili ter et distributi confuse distributive immobili ter exemplum primi necessario homo est animal. exemplum secundi necessario omnis homo est omne risibile. in secunda autem exponente istius necessario homo est animal que erit ista scilicet non potest esse quin homo sit animal stant illi termini iterum confuse tantum immobili ter cuius ratio est quia ibi sunt tria signa quorum unum scilicet li potest tollit descensum et alia duo negativa quorum unum est in li quin impediunt distributionem et ita stabunt termini confuse tantum immobili ter. Sed tu dices quid de expositione propositionis de li contingentem ratio. quod est dicendum omnino sicut de li necessario duobus exceptis primum est quia propositio talis exponitur per secundam affirmativam exemplum contingentem animal disputavit sic exponitur animal disputavit et potuit esse quod nullum animal disputaverit seu nullum animal disputavisse igitur et cetera. Secundum est quia in secunda exponente de li contingentem sicut in ista potest esse quod nullum animal disputaverit stat terminus confuse distributive immobili ter propter duo signa quorum unus dat distributionem scilicet li nullum et aliud tollit descensum scilicet li potest.

Quantum ad secundum arguitur contra istos modos exponendi et primo sic ista propositio est vera necessario ens est deus et exponentes sunt falsae. igitur non sunt bene patet consequentia cum maiori et minori probatur quia secunda exponens est falsa scilicet non potest esse quod ens non sit deus quod probatur quia eius oppositum est verum

rum scilicet potest esse quod ens non sit de
us. est enim vna modalis de sensu compo
sito habens sic officari hec propositio est
populis ens non est deus que significat
adequate quod et cetera. igitur et cetera mo
do patet quod officians est vera quia ista
propositio ens non est deus non solum est
populis sed vera quia hoc non est deus te
demonstrato. et hoc est ens igitur ens non
est deus. ¶ Secundo arguitur sic ista est
falsa contingenter tu es vel tu non es dato
quod li contingenter cadat super tota dis
iunctiva et tamen exponentes eius sunt ve
re igitur talis expositio mala patet conse
quentia cum maiori quia necessario tu es
vel tu non es et minor probatur quia ista
est vera tu es vel tu non es et similiter ista
potest esse quod tu sis vel tu non sis vt pa
tet. ¶ Tertio arguitur quod exponentes
de li contingenter non sunt bone sic ab om
ni exposita ad exponentes debet valere co
sequentia de forma sed ab ista continen
ter homo est albus ad exponentes datas
non valet consequentia de forma igitur il
le non sunt bone patet consequentia cum
maiori et minor probatur quia li animal
in exposita stat confuse tantum immobili
ter et in secunda exponente distributive. mo
do a termino stante confuse tantum ad stan
te distributive non valet 2^a de forma vt pz.
¶ Ad primum conceditur quod ista e ve
ra necessario ens est deus et negatur quod
secunda exponens sit falsa. et cum proba
tur quod ista est falsa non potest esse quod
ens non sit deus conceditur s3 dicitur quod
ista non est sua exponens sed ista non po
test esse quod non ens sit deus seu quod
nullum ens sit deus vbi ista negatio prece
dat li ens et cadat super dicto propositio
nis contradictorie vt diximus supra et sic
patet quod secunda exponens non erit fal
sa. ¶ Ad secundum conceditur quod ista
est falsa contingenter tu es vel tu non es et
negatur quod exponentes sint vere immo
dicitur quod secunda e falsa et dicitur quod
ista non est sua exponens sed ista potest ef
se quod tu non sis et tu sis que est falsa vt
patet ratio autem huius est quia tu3 li ne
cessario caderet super disiunctiva cuius pri

ma pars erat affirmativa et secunda nega
tiva et li potest in secunda exponente debe
at cadere super dicto propositionis contra
dictorie oportet quod cadat sup dicto vni
us copulatiue cuius prima pars sit nega
tiva et secunda affirmativa et hoc quia disi
unctiva et copulativa de partibus opposi
tis sunt contradictorie vt patet in logica.
¶ Ad tertium dicitur pro nunc quod ista
consequentia est bona de forma et cum di
citur quod a termino stante confuse tantum
ad eundem stantem distributive non va
let consequentia de forma dicitur quod si
valet de tali forma cum quo tamen stat
quod secundum aliam formam valeat et
sic est in proposito quia talis consequentia
contingenter homo est albus igitur potest
esse quod non homo sit albus est bona de
tali forma scilicet ab exposita ad exponen
tem quia quilibet talis valet et non est bo
na de tali forma a termino stante confuse
tamen ad stantem distributive et hoc probat ar.
¶ Quantum ad tertium sunt tres petitio
nes. prima an ista sit possibilis contingen
ter si tu es homo tu sedes rñ. quod omnis
propositio in qua li contingenter cadit su
per conditionali est impossibilis et sic data
propositio fuit impossibilis ratio autem
huius est quia omnis conditionalis est ne
cessaria aut impossibilis et nulla est contun
gens vt poteris considerare Secunda pe
titio est ista an propositiones de li contin
genter et de li necessario in sensu composito
semper repugnent rñ. quod sic vnde iste et
confimiles repugnant contingenter anti
christus erit et necessario antichristus erit
cuius ratio est quia exponuntur semper
per propositiones contradictorias vt patet
in secunda exponente. ¶ Ex quo sequi
tur quod ista propositio implicat contra
dictionem necessario contingenter anti
christus erit vt patet. ¶ Tertia petitio
quid est dicendum de istis adverbis vere
falsè possibiliter et impossibiliter rñ. quod
li vere et li falsè possunt officari secundum
quod dicit via communis de li verum et
de li falsum propositio autem de li possibi
liter vt ista possibiliter tu es potest sic pro
bari tu es et potest esse quod tu sis igitur et

cetera. et forte sufficit tibi sola prima quia si iam es potest esse quod sis. Sed propositio de li impossibiliter non oportet quod probetur quia quelibet talis implicat contradictionem et impossibile est chimera esse et hoc supposito quod illa sit affirmativa. **Quarta** petitio quare magister prepositum capitulum de officiabilibus huic capitulo. quod hoc est ex eo quod iste propositiones de li necessario aut contingenter exponuntur per unam de sensu composito de li potest que habet officiari et sic preponit capitulum de officiabilibus.

Capitulum de gradibus comparationis.

In gradibus et cetera. In hoc capitulo sunt quattuor videnda primum quomodo confundunt gradus comparationis. Secundum quomodo exponantur. Tertio est arguendum contra modum exponendi Quarto ponuntur petitiones. Quantum ad primum dicitur quod li ita sicut et gradus comparationis et superlativus secundum magistrum et secundum. p. ad. confundunt confuse distributive non absolute sed pro his in quibus cadit comparatio exemplum si dicam nix est ita alba aut albior homine li homine non fiat absolute pro omnibus hominibus sed pro his in quibus cadit comparatio scilicet pro albis sic quod est sensus nix est albior homine albo et debet sub li homine descendit cum isto debito modo scilicet et isti sunt omnes homines albi aliter ista propositio esset falsa ut patet descendendo ad et hyopem que tamen apud omnes conceditur. Quantum ad secundum ponitur ista distinctio quod propositio de gradu positivo aut comparativo et superlativo aut est affirmativa aut negativa si negativa probatur per suam affirmativam sicut patet de ista non tu es ita albus sicut nix. si vero sit affirmativa hoc tripliciter quia vel ipsa est de presenti aut preterito aut futuro. Si primum exponere illas per tres sicut dicit magister exemplum nix est albior homine dicas sic nix est alba et homo albus est albus. et non homo albus est ita

albus sicut nix. igitur et cetera. Si vero sit de preterito hoc dupliciter quia vel talis propositio est de simplici comparatione sicut ista tu fuisti albior sor. aut de duplici sicut ista tu fuisti albior quam fuerit sor. Si primum non debes eam immediate exponere sed debes eam reducere ad certum tempus vel. o. et deinde probare per regulas magistri. exemplum ista tu fuisti albior sor. sic probatur in a. o. vel in b. o. vel tempore tu fuisti albior sor. igitur tu fuisti albior sor. ista consequentia est bona et antecedens est verum igitur et consequens et deinde id antecedens probatur sic in a. o. tu fuisti albus et in eodem a. o. sor. fuit albus et non in eodem a. o. sor. fuit ita albus sicut tu igitur et cetera. Si autem propositio talis sit de duplici comparatione immediate exponitur et non oportet istam inferre ex alia reducendo ad. o. ut patet a paulo in quarta conclusione huius capituli et capituli sequentis exemplum ista tu fuisti albior quam fuit plato et consimiles sine de gradu positivo siue comparativo immediate exponitur sic tu fuisti albus et plato fuit albus et non plato fuit ita albus sicut tu igitur et cetera. Si autem propositio sit de futuro distinguere similiter quia vel est de simplici comparatione aut de duplici et dicas sicut de illa de preterito et ista sunt de intentione magistri hic et in secundo dubio argumento vigesimo quarto. et est ista distinctio utilis istis tribus capitulis de gradibus comparationis. Quantum ad tertium arguitur contra modos exponendi et primo contra modum positivum quia ista consequentia non valet tu es albus et homo albus est albus. et non homo albus est albior te igitur tu es ita albus sicut homo. igitur exponentes iste non sunt bone patet consequentia et antecedens probatur quia ubi tu solus es albus esset antecedens verum ut patet et consequens falsum quod probatur quia ex isto consequente ratione comparationis videtur sequi quod aliquis homo albus a te sit albus quod est falsum in casu. Secundo arguitur contra expositionem comparativam sic ista consequentia non valet. a. est magnum demonstrato uno infinito. et sor. est

magnus et non fortis, est ita aut tante magnitudinis sicut, a. igitur, a. est maius fortis, igitur exponentes Pauli non sunt bone patet consequentia et antecedens probatur quia antecedens est verum dato quod, a. sit unum infinitum ut patet et consequens falsum quod probatur dupliciter. primo quia in ter infinitum et finitum nulla est comparatio. Secundo quia ex isto consequente scilicet quod falsum sequitur enim, a. est maius fortis, igitur fortis, est minor, a. et ultra fortis, est minor, a. igitur tam fortis, quam, a. est parvum et sic sequitur quod infinitum est parvum quod est falsum. Sed forte dicitur ad hoc quod non valet ista prima consequentia scilicet, a. est maius fortis, igitur fortis, est minor, a. Contra si, a. est maius fortis, igitur ab a. ad fortis, est proportio maioris equalitatis scilicet proportio maioris inequalitatis est maioris ad minus igitur fortis, est minor, a. Alii forte negant secundam consequentiam scilicet fortis, est minor, a. igitur tam fortis, quam, a. est parvum sed ista ut patet tenet a comparatione ad positivum. Tercio contra idem arguitur sic ille modus exponendi non est bonus qui ultimatus non reducit ad immediata et ad resoluentes sed iste est huiusmodi igitur non est bonus patet consequentia cum maiori et minor probatur quia hic fit circulus in probationibus quia comparationis probatur per positivum et positivus per comparativum et sic ibitur in infinitum. Quarto arguitur contra exponentes superlativi quia non sequitur fortis, est fortis et isti sunt fortes, et non aliquis istorum est fortior fortis, igitur fortis, est fortissimus istorum igitur exponentes magistri sunt male patet consequentia et antecedens probatur quia posito quod per li isti demonstrantur Plato et Cero quorum quilibet sit minor fortis quam fortis, est antecedens verum ut patet et consequens falsum quod probatur quia ex ista fortis, est fortissimus istorum ratione superlativis sequitur quod fortis, sit unus de illis duobus quod est falsum ut patet igitur ipsa est falsa. Quinto arguitur quia videtur quod quarta conclusio magistri sit falsa scilicet aliquid est maximum istorum quod non est maximum istorum, vel li quod refert li ens inclusum

si aliquid aut li maximum aut li istorum: Si tertium sequitur quod ibi est mala latinitas si primum sequitur quod li quod est resolvable in, et, et ille illa illud per regulam de relatio et sic, propositio est falsa quia equivalet huic scilicet aliquid ens est maximum istorum et illud ens quod est maximum istorum non est maximum istorum quod est impossibile. Si dicitur secundum sequitur idem quia etiam illud relationum quod debet resolvi ex quo nullum est impedimentum.

Ad primum negatur quod ille exponentes non sint bone et cum dicitur quod illa consequentia non valet quia antecedens est verum et consequens falsum negatur et dicitur quod dato quod tu solus sis albus ista est vera tu es ita albus sicut homo quod potest probari per dicta magistri quia tu es ita albus sicut tu: et tu es omnis homo albus igitur tu es albus sicut homo nec ex isto sequitur quod homo alius a te sit albus sicut dicebatur in argumento. Ad secundum dicitur quod concludit et quod ultra exponentes Pauli oportet ponere quartam exponentem ita quod ista et confirmiles, a. est maius fortis, sic probatur, a. est magnum et fortis, est magnus et tam, a. quam fortis, sunt finite magni et non fortis, est ita magnus sicut, a. igitur, a. est maius fortis, et sic patet quod sicut consequens erit falsum ita et antecedens pro patet consequentia parte.

Ad tertium tu responde. Ad quartum dicitur quod concludit et dicitur quod ista fortis, est fortissimus istorum sic habet exponi fortis, est aliquis istorum et est finite fortis et isti sunt finite fortes, et nullus istorum non fortis, est ita fortis sicut fortis, vel nullus istorum non fortis, est fortior fortis, igitur et cetera.

Ad ultimum dicitur quod ista conclusio mihi videtur falsa sicut etiam dicit Petrus, ad, et argumentum probat, scias tamamen quod intellectus magistri fuit bonus et iudicio meo est iste ut patet per suas exponentes scilicet quod aliquid ut ipsum, a. sicut ipse dicit est maximum inter ea quorum nullum est maximum istorum tunc et iste sensus est verus. Quantum ad quartum restant petri

tiones prima an iste sit simul tu fuisti ma
ior forte et tu fuisti minor sor. respō. quod sic
quia posito quod heri fueris maior sor. et
pridie heri minor iste erit vere ut patet quia
non habent immediate exponi sed reduci
ad. o. sic heri in. a. o. vel tempore tu fuisti
maior sor. igitur tu fuisti maior sor. deinde
probatur antecedens exponibiliter sic he
ri in. a. o. vel tempore tu fuisti finite mag.
et in eodem a sor. fuit finite mag. et non
in eodem o. sor. fuit ita magnus sicut tu igitur
et cetera. Et ita dicatur de ista tu fuisti
minor sor.

Secunda petitio an ista sit possibilis
sor. est albius homine respondetur
de intentione magistri et. p. ad. a.
tuani et clientonis et aliorum quod non quia
gradus comparatiuus distribuit li homo
pro omnibus hominibus albis et ex con
sequente pro sor.

Adde generaliter omnis proposi
tio affirmatiua de comparatiuo ha
bens primum terminum comparati
onis conuertibilem aut inferius ad secu
dum terminum comparationis distribu
tum est impossibilis sicut patet de istis ho
mo aut risibile est albius homine et sor. est
albius homine.

Et si tu diceres dicendo sor. est albi
us homine li homine distribuitur
pro oibus hominibus albis alij
a sor. et a primo termino comparationis et
sic propositio ista est possibilis. responde
tur quod secundum dicta et secundum istos
doctores hoc non est verum immo gradus
comparatiuus distribuit terminum a se re
ctum etiam pro primo extremo aut pro si
gnificato primi extremi comparationis.

Tertia petitio an sicut ista est impossi
bilis sor. est albius homine ita et ista sor. est
albissimus hominum rñ. quod non quia
gradus superlatiuus non distribuit pro pri
mo termino comparationis sicut compa
ratiuus ut patet exponentibus. **Q**uar
ta petitio an valeat ista consequentia ego
sum ita albus sicut tu igitur tu es ita albus
sicut ego. rñ. quod non. unde generaliter
rea magis talis puta alba vel nigra com
parata rei que est minus talis est ita aut

tante talis sicut illa et non econuerso volo
dicere quod res que est alba ut octo gra
tia exempli est ita aut tante alba sicut ista
que est ut duo et non econuerso quia li ita
aut tante non dicunt precisione.

Quinta petitio est ista an sequa
tur tu eris maior sor. igitur tu
eris maior quam eris sor. respon
detur quod non quia antecedens est sim
plicis comparationis et reducitur ad. o.
antequam exponatur et consequens est
de duplici et non sic reducitur. et ita stat op
positum consequentis cum antecedente in
casu facto in prima petitione ut patet nec
etiam valet econuerso ut patet quia posi
to quod nunquam eris simul cum sor. et eris
pedalis et sor. continue semipedalis est an
tecedens verum ut patet per exponentes
et consequens falsum quia ex illo sequitur
quod tu eris simul cum sor. ut patet redu
cendo ad. o. quod esset falsum in casu. se
cundum tamen Petrum. ad. habemus
dicere istam consequentiam valere quia
ipse non ponit differentiam inter proposi
tionem de duplici et de simplici compa
ratione sed hoc licet sit verum non est secun
dum dicta communia.

Capitulum de li differt.

Differt aliud et cetera. In hoc capi
tulo videbuntur tria primo mo
dus exponendi. **S**ecundo ar
guetur contra. Tercio erunt petitiones.

Quantum ad primus dicitur quod pro
positio de li differt aut est affirmatiua aut
negatiua si negatiua probatur per affir
matiua ut patet si affirmatiua aut de pre
senti aut de futuro aut de preterito si de pre
senti expone illam per tres ut dicit p. au
lus exemplum tu differes ab asino expone
sic tu es et asinus est et tu non es asinus igitur
et cetera. si sit de futuro non debes eam
immediate exponere sed reducere ad cer
tum. o. vel tempus secundum magistrum
argumento. xxiij. primi dubij exemplum
si vis probare istam tu differres ab asi
no dicas sic in. a. o. vel tempore tu dif
ferres ab asino igitur tu differres ab asino

*Tu eris maior
sor.*

*S
ortet est albius
homo*

Comparatiuus

Sor. est albius homo

differt

Superlatiuus

*Ego sum ita albus
sicut tu
tu es ita albus
sicut ego*

et facta tali illatione proba antecedens sic
 in .a. o. tu eris et in .a. o. erit asinus et non in
 .a. o. tu eris asinus igitur etc. Et similiter de
 preterito dicat et nisi fiat talis reductio non
 esset bona probatio sicut etiam dictum est de
 gradu comparationis et esset falsa ista propo-
 sitio tu differres ab asino que tamen secundum
 eodem viam concedit quod autem esset falsa patet
 quia tu non differres ab asino quod erit post mil-
 le annos ex quo non eris secum. **Quantum**
 ad secundum arguitur contra modum exponendi
 positum hic a magistro quia si talis modus esset
 bonus sequitur quod valeret ista consequentia
 de forma tu eris et for. erit quando tu eris et
 tu si eris for. igitur tu differres a for. sed ista
 non valet igitur talis modus est malus consequen-
 tia patet cum maiori et minori probatur multipli-
 citer et primo sic a termino stante ampliati-
 ue ad eundem statum appellatiue et reuer-
 so non valet consequentia de forma sed hic ar-
 guitur a termino stante ampliatiue etc. igitur pa-
 tet consequentia cum maiori et minori probatur
 quia si for. in exponente stat ampliatiue ut pa-
 tet et in exposita appellat tempus futurum.
Secundo probatur illa minor sic istius conse-
 quentie antecedens est verum et consequens fal-
 sum igitur ipsa non valet patet consequentia
 et antecedens probatur et pono secundum intencio-
 nem Petri. 28. vel saltem ad imaginatio-
 nem quod .a. anima sit separata a corpore .b.
 et stabit sic per annum et in fine vnietur hec
 anima corpori ex quibus resultabit for. et po-
 no quod tu eris solum per medietatem istius
 anni tunc patet antecedens esse verum pro prima
 et tertia parte et secunda probatur quia iste bina-
 rius ex .a. anima et .b. corpore erit quando tu
 eris quia immediate huius anni et iste binarius est
 vel erit for. quia erit for. in fine anni igitur for.
 erit quando tu eris quod autem consequens
 principale sit falsum probatur quia per regulam
 dictam in appellatione temporis ista tu dif-
 ferres a for. significat quod tu differres ab
 eo quod erit for. pro tempore pro quo dif-
 ferres ab eo quod est falsum Et confirmatur
 quod ille modus exponendi non sit bonus et
 pono quod tu non eris adequate cum anti-
 christo sed eris in eodem centenarii anno
 tunc patet istam esse falsam tu differres
 ab antichristo et tamen ista sunt vera tu eris

et antichristus erit quando tu eris quia in
 tempore in quo tu eris puta in centenarii isto
 et tu non eris antichristus ut patet. **Se-**
 cundo principaliter contra illum modum
 exponendi arguitur sic ex illis exponendis
 sequitur quod tempus erit sed tempus fore
 est impossibile igitur ille exponentes sunt
 male patet consequentia cum maiori et mi-
 nor probatur quia da tu oppositum. scilicet quod
 tempus erit puta hora futura que vocetur
 .a. et arguitur quod non erit quia medietas
 prima .a. hore non erit igitur .a. hora si erit
 patet consequentia et antecedens probatur
 quia da tu oppositum. scilicet quod prima medietas
 .a. hore erit et appellatur .b. et secunda .c. et ar-
 guitur quod ista sit falsa .b. medietas erit
 quia ista habet sic probari hoc erit. et hoc est
 vel erit .b. medietas. igitur .b. medietas erit
 ubi patet quod secunda resolvens est falsa quod
 probatur quia. nondum est medietas ut patet
 cum nondum sit nec erit medietas. quod pro-
 bo quia vel .b. erit medietas quando .c. erit
 aut quando .c. non erit. non primus quia quan-
 do .b. erit. c. non erit ex quo successiuo repu-
 gnat habere partes simul. nec etiam quan-
 do .c. non erit quia .b. tunc non erit medietas
 quia. nihil erit medietas nisi dum erit cum
 alia medietate sui totius. Sed quando .c.
 non erit. b. non erit cum alia medietate sui
 totius igitur .b. tunc non erit medietas et sic
 patet quod partes successiuum non erunt et ex co-
 sequenti quod successiuum ut tempus et mo-
 tus non erunt quod fuit probandum. **Ad**
 primum dicitur quod argumentum bene
 probatur et dicitur de intentione magistri lo-
 co supra allegato quod talis propositio de-
 bet prius reduci ad .o. et deinde probari si
 autem non velis illam sic reducere et velis
 tenere modum positum hic in logica par-
 ua dic quod ista et consimiles tu differres a
 for. sic debet exponi tu eris et erit for. ade-
 quate quando tu eris et tu non eris for. sic
 quod si for. in secunda exponente appelleret
 sicut in exposita et tunc cessat argumentum
 primum cum suis confirmationibus quia
 dicitur quod minores in illis confirmatio-
 nibus erunt false si sic summantur ut patet
 ex casu. **Ad** secundum principale con-
 ceditur quod successiuum erit et quod .a. bo

ra futura erit et cum arguitur b. medietas
 non erit igitur. a. hora futura non erit bene
 respondendo negaretur consequentia ut ne
 gat Paulus. **Ad.** tamen pro nunc negatur
 antecedens et dicitur quod b. medietas erit
 et dicitur quod ista est vera. b. erit medietas
 et cum dicitur aut quando. c. erit aut quan
 do. c. non erit dicitur quod quando. c. erit
 quia. b. erit medietas in .a. hora in qua cti
 am. c. erit ideo erit medietas quando. c. erit
 et cum dicitur quod successivo repugnat ha
 bere partes simul dicitur quod verum est
 si li simul dicat adaequationem et si autem
 non repugnat sicut est in proposito. unde
 licet. b. erit quando. c. erit non tamen. b. erit
 adequate cum. c. **Quantum** ad tertium
 sit praeterea petitio quomodo stat li asino in ista
 tu differres ab asino. **rn.** secundum. p. **Ad.**
 capitulo primo quod li asino stat distribu
 tione absolute pro omnibus asinis futuris.
 et sic propositio est falsa secundum ipsum quod
 tu non differres ab asino qui erit post te **Sz**
 secundum magistrum dicitur quod li asino
 stat distributive non pro omnibus asinis
 futuris sed pro his qui in certo tempore
 erunt tecum quia ista habet reduci ad. o. et
 sic propositio est vera et ita precise dicendum
 est superius de comparativo Sed tu dices
 Petrus. **Ad.** concedit istam in capitulo ap
 pellationum ut patet. **Et** **rn.** quod ipse ibi
 non loquebatur de intentione propria vel
 si sic sibi contradixit Secunda petitio an iste
 stent simul tu differres ab albo et tu eris al
 bus. **rn.** quod secundum modum exponen
 di positum in principio ille stant simul quod
 stat quod in certo tempore puta cras tu dif
 ferres ab albo et tamen post cras eris albus
 sicut etiam iste stabant simul tu eris maior
 sor. et tu eris minor sor. Sed exponendo li
 differres secundum modum positum a ma
 gistro hic in logica parva autem secundum
 opinionem. **Ad.** ille repugnant ut pa
 tet. **Tertia** petitio an ista sit vera popu
 lus est differres ab asino. **rn.** quod li differ
 rens potest tenei participialiter et nomina
 liter Si primum propositio est vera sicut
 ista cui equum scilicet populus differt ab
 asino si secundum dicitur quod illa est fal
 sa quia significaret quod populus esset ali

qua res que differret ab asino quod est falsum
 quia populus non est una res ut patet. **Capitulum** de exclusivis.

Exclusivarum et. In isto capitulo
 tria faciam primo ponam unum no
 tabile. Secundo arguam contra
 magistrum. tertio ponam petitiones. **Qua**
 tum ad primum est sciendum quod iste sunt
 dictiones exclusivae scilicet tantum solus tan
 tum modo solum solummodo et precise. Sed
 li tantum et li solus tenentur dupliciter uno
 modo adiective et tunc sunt nomina cathe
 gorematica non facientia propositionem
 exclusivam et non habentia vim confundendi
 exemplum unius tu vides tantum spa
 cium quantum sor. exemplum alterius so
 lus sor. currit et est sensus quod sor. qui est
 solus currit. **Alio** modo tenentur ille di
 ctiones exclusivae et sic sunt termini similes
 thegorematici habentes videlicet confundendi
 precise per contrarium quam signum uni
 uer. scilicet subiectum confuse tantum
 mobiliter et predicatum confuse distributi
 ue mobiliter et faciunt propositionem expo
 nibilem ut tantum homo currit et solus sor.
 currit et exponitur ut dicit magister sic ho
 mo currit et nihil non homo currit igitur et.
Quantum ad secundum arguitur con
 tra modum exponendi datum a magistro
 et primo sic ista consequentia non valet po
 pulus est aggregatum et nihil non populus
 est aggregatum. igitur tantum populus est
 aggregatum. et tamen hic arguitur secun
 dum modum magistri igitur talis modus
 est malus. patet consequentia cum mino
 ri et maior probatur quia consequens est
 falsum ut patet ex quo cumulus granorum
 est aggregatum et non est populus et ante
 cedens est verum pro prima parte scilicet
 populus est aggregatum et secunda proba
 tur scilicet nihil non populus est aggrega
 tum. quia da tu oppositum scilicet aliquid
 non populus est aggregatum et patet quod hoc
 est falsum quia tunc v. cum esset multa en
 tia disiectiva quod est falsum. **Pro** so
 lutione huius argumenti nota quod in ex
 ponendo propositionem exclusivam affir
 mativam primi ordinis ubi non est nega

nō potest esse error ideo distingue se aut no
ta exclusionis cadit super termino impo-
tante numerum aut non. si primum proba-
tur per notam pluralitatis exemplum tan-
tum tres homines currunt expone sic tres
homines currunt et non plura quam tres
homines currunt igitur et. Si secundum
hoc dupliciter quia vlt nota cadit super ter-
mino qui potest stare pro re vna. aut non.
Si secundum expone per negatiuaz in nu-
mero plurali. exemplum tantum populus
est aggregatum expone sic. populus est ag-
gregatus. et nulla non populus sunt aggre-
gati igitur et. **¶** Similiter dicatur de ista
tantum domus aut exeratus est aggrega-
tum. si autem sit primum tunc expone vt di-
cit magister in textu. Iste stante patet solu-
tio ad argumentum dicitur enim quod non
valet consequentia illa. quia secunda expo-
nens non bene sumitur sed debet sic sumi
nulla non populus sunt aggregatum que
est falsa vt patet quia duo homines de po-
pulo qui non sunt populus sunt aggrega-
tum. **¶** Quantum ad tertium sit prima
petitio an ista sit populis tantum homo est.
et forte apper quod sic. Sed arguitur quod
non quia ex illa sequitur contradictio quia
sequitur tantum homo est igitur nihil non
homo est et sequitur tantum homo est igi-
tur homo est et vltra igitur anima est et sic
aliquid non homo est et sic sequitur quod
nihil non homo est et aliquid non homo ē.
¶ Rñ. ponendo tres regulas pria omnis
exclusiua de secundo adiacente primi ordi-
nis in qua nulla est negatio cuius subie-
ctum est terminus discretus significans re-
diuisibilem implicat contradictionem pa-
tet de istis tantum sor. est. tantum brunel-
lus est. tantum. a. materia est aut fuit. et tan-
tum. b. albedo erit. quia ex istis sequitur
quod partes eorum sunt vel erunt que non
sunt illud totum. **¶** Secunda regula om-
nis talis exclusiua cuius subiectum est ter-
minus communis significans solum res
compositas ex partibus essentialibus seu
ex materia et forma implicat contradic-
tionem patet de istis tantum homo est. tantum
asinus est et cetera. **¶** Tertia regula omnis

talis exclusiua cuius subiectum est termi-
nus communis mere substantialis et signi-
ficat res non compositas ex materia et for-
ma est possibilis patet de istis tantum al-
bedo est. tantum color est. quarum nulla
implicat contradictionem. **¶** Secunda pe-
titio an ista sit possibilis tantum sor. est al-
bus. rñ. quod si sor. sit albus ista non solu-
est possibilis sed vera quia ista tantum sor.
est albus significat quod. tantum sor. est
sor. albus. cuius ratio est quia cum illo ad-
iectiuo albus debet sub intelligi aliquod
substantiuum vt patet supra et nullus con-
uenientius ponitur quam illud quod est a
parte subiecti vnde iste sunt simul vere tā-
tum homo est coloratus et tantum asinus
est coloratus quia prima subordinatur hu-
ic tantum homo est homo coloratus. et se-
cunda huic tantum asinus est asinus colo-
ratus nō tamen debemus concedere istas
tantum homo est coloratum et tantum ali-
nus est coloratum quia li coloratum non
est adiectiuum sed substantiuum: et signi-
ficat quod tantum homo est res colorata
quod est falsum. **¶** Et si dicat quomodo ex-
ponitur ista et conformes tantum sor. est al-
bus dicitur quod sic exponitur sor. est al-
bus et nihil non sor. est sor. albus igitur et
cetera cuius exponentes sunt vere et hoc ē
de intentione Paulus. ap. et magistri in
quinto argumento primi dubij. **¶** Tertia
petitio an posito quod de hominibus cur-
rant tres et de asinis tres ista sit vera tan-
tum tres homines currunt et apparet quod
sic quia non plures quam tres currunt.
¶ Sed arguitur quod sit falsa quia sequi-
tur tantum tres homines currunt igitur tan-
tum tria animalia currunt patet consequen-
tia ab inferiori ad suum superius a parte
subiecti addita dictione exclusiua subiectis
et consequens falsum igitur et antecedens:
rñ. quod secunda exponens istius tantum
tres homines currunt potest dupliciter su-
mi scilicet improprie et proprie si primum
tūc in illa debet poni plures quod sit ad-
iectiuum de li homines et sic propositio est
vera. quia tres homines currunt et non
plures homines quam tres currunt. Si

secundum tunc in illa debet sumi li p^{la} in
neutro genere q^d si adiectiuum de l^{entia}
et sic propositio est falsa quia habet sic expo
ni tres. homines currunt et non plura quaz
tres homines currunt idest non plura en
tia quam tres homines currunt igitur et.
vbi secunda exponens est falsa responden
do igitur dicitur quod si illa exponatur pro
prie est falsa si improprie est vera. et ad ar
gumentum tantum tres homines currunt
igitur tantum tria animalia currunt dicitur
quod quando exclusiua sic improprie expo
nitur non valet consequentia. tene illud q^d
tibi placet. Quarta petitio an ista et con
similes sint. affirmatiue tantum homo no
currit et videtur q^d non quia verbum prin
cipale negatur Ad hoc quidam dicunt q^d
ista est negatiua vt probat argumentum
sed non est pure negatiua cum ex illa sequa
tur sua secunda exponens que est affirma
tiua. Probabiliter tamen possit teneri
q^d data propositio est affirmatiua: cuius
ratio est quia in istis exclusiuis et in multis
alijs propositionibus exponibilibus sicut
in reduplicatiuis oportet negari nota et no
verbum: ratio autem huius est quia credo
tales propositiones ratione illarum nota
ruz subordinari hyppotheticis et ideo sicut
ad hoc q^d hyppothetica sit negatiua opor
tet negare notaz ita hic oportet negare no
tam. et hoc credo esse verum supposito q^d
hyppothetice sint affirmatiue vel negatiue
cuius oppositum aliqui tenent. Quinta
petitio an ista sit bona consequentia tan
tum animal est homo igitur animal tantu
est homo rⁿ. quod sic vt patet: et ponuntur
tres regule prima ab exclusiua primi ordi
nis vbi nulla est negatio ad illam secundi
valet consequentia et non econuerso exem
plum. sequitur tantum homo est animal.
igitur ho tⁿ est al^l s^z n^o sequit^r ho tⁿ e^l al^l:
igitur tantum homo est animal quia ante
cedens est verum vt patet resoluendo. et ex
ponendo et consequens falsum. Secun
da regula a tali exclusiua primi ordinis ad
illam tertij non valet consequentia vnde n^o
sequitur tantum animal videt hominem
igitur animal videt tantum hominez quia
posito quod quicumque videt hominez et

am videat asinum est antecedens verum
vt patet et consequens falsum quia quod
libet animal videt non hominem idest rez
que non est homo quia asinum et videt si
mul hominem et non hominem. Tertia
regula omnis cathgorica affirmatiua co
uertitur cum vna in qua ponitur nota ex
clusionis predicto exempluz sequitur ho
mo est animal igitur homo est tantum ani
mal et econuerso. Ex duabus primis re
gulis sequitur quod ab exclusiua secundi
ad illam tertij non valet consequentia pa
tet hoc exemplo quia n^o sequitur animal
tantum videt asinum igitur animal videt
tantum asinum patet etiam ratione quia
si ab illa primi ad illam secundi valet con
sequentia vt dicit prima regula et ab illa se
cundi ad illam tertij valent oportet po
stea quod ab illa primi ad illam tertij vale
ret cuius oppositum dixit secunda regula:
et sic sequitur quod affirmatiua primi aut
secundi ordinis stat cum negatiua tertij.
Sexta petitio an li homo in predicato
istius tantuz animal est omnis homo stet
distributiue et videtur quod non quia sunt
duo signa: rⁿ. quod sic et dicitur q^d signum
vniuersale affirmatiuum non impedit di
stributionem note exclusionis nec econuer
so. secundo dicitur q^d signum negatiuum
sequens notam exclusionis non ipedit ei⁹
distributionem exemplum tantuz animal
non est asinus stat li asinus distributiue.

Capitulum de exceptiuis.
Ojectiones exceptiue In hoc capitu
lo tria faciaz. primo annotabo ali
qua circa textum: secundo dubita
bimus contra. Tercio erunt petitiones.
Quantum ad primum nota q^d note ex
ceptionis sunt iste preter preterquam et ni
si et sunt termini sine cathgorematici nihil
significantes et habentes officiu⁹ sed li pre
ter pro n^uc tenetur duobus modis scilicet
diminutiue et exceptiue. exemplum primi
x. preter quinque sunt quinque et probat
talis propositio sic deemptis quinque a de
cem residuum est quinque exemplum se
cundi omnis homo preter sor. currit simili
ter li nisi tenetur dupliciter vno modo con
ditionaliter vt nisi tu es animal tu non es

*Aliquid e homo
homo e calomni*

diatē an h̄ sciūisti oēm ppōnē pter. a. vt pz
igū. Et ad ar^m i o^m dī qd ibi n̄ arguit ab
expōita ad expōitē qz illa n̄ h̄z expōitōne
exceptiue s̄z rōne de li incipit. Et si dī igit
stabit ista siml tu icipis scire oēm ppōnē p
ter. a. 2 tu icipis scire oēm ppōnē 2 sic n̄ repu
gnabit exceptiua p̄acenui c^o o^m dixit. p. 28.
rñ. qd i istis ppōnib⁹ q̄ n̄ sunt pure excepti
ue n̄ ē i p̄ns vt pz i b̄a petitiōe. Quia pe
titio quō p^r ista n̄ oē al^r pter for. cur. rñ. qd si
li n̄ neget totā ppōnē sic appz illa h̄z p̄bati
p̄ p̄radictōiū vt pz. Sexta petitiō an va
leat ista p^r oē al^r pter antir^m ē al^r igit oē al^r p
ter hoīem ē al^r 2 appz qd sic qz arguit ab ise
riori ad sup̄ius cōfūse tū mobilr 2 affirmati
ue. Ex alia pte appz qd n̄ qz s̄m p̄bati
aīō ē vt pz 2 p̄ns s̄m cū p^r sua expōitōe sit f^r.
rñ. qd n̄ v̄z p^r 2 ad regulā pz solutio sup̄ia
qz regula itelligit qd arguat sine negatiōe
tā iplicite quā explicite qualiter non est hic.

Capitulum de reduplicatiōis.

Dicō reduplicatiua 2c. In isto ca^o
ponā vnū notabile deide vnā peti
tiōne. Et ad p^m nota qd ppō
i q̄ pōit li i q^m reduplicatiue tētū sp̄ ē distin
guēda qz vel li i quātū reduplicat 2 denotat
p^m seu p̄comitantiā seu p̄sēq̄ntiōne formalē
p̄dicati ad terminū reduplicatū: vel li i q^m
reduplicat 2 iporat cām. ex^m i ista for. i quā
tū hō ē al^r v̄l li i quātū reduplicat 2 comitan
tiā seu p^m formalēz aīaliō ad hoīez sic qd
ex ppōne de li hō sē illa de li al^r ceteris non
mutatis v̄l cām sic qd terminus reduplica
tiū aut sig^m e^o sit cā qd tale p̄dicatū i sit su
biecto 2 alijs qb⁹ i ē Si p^m illa ppō ē 2a 2
expōit p̄ tres sicut expōit mgī. sic for. ē hō 2
for. ē al^r 2 si aliqd ē hō illud ē al^r v̄bi i 3^a expō
nēte sit p^r formal^r hoīs ad al^r Si 2o li i quan
tū reduplicet cām dico qd ista ē f^r: qz cū i ista
for. i q^m hō ē al^r li i q^m cadat sup̄ia li hō de
notat qd hō ē cā qre aliqd sit al^r sic. f. qd nō
pōt tale p̄dicatū al^r 2ificari de aliquo nisi p^r
de eo p̄dicat t̄min⁹ reduplicat^r. f. li hō qd ē
f^m qz de aliquo puta de asino 2ificat li al^r de
quo tū n̄ 2ificat li hō qd ē t̄min⁹ reduplica
tus vt pz. S̄z bñ p̄cedit qd for. i q^m hō ē rī /
sibil^r 2 qd for. i q^m rōnal^r ē disciplinabil^r pz qz
cā qre aliqd ē disciplinabile ē qz rōnal^r 2 s̄līr
cā qre aliqd ē rīsilē ē qz est hō loq̄ndo de cā
s̄m logicos qz si de aliquo debeat dici qd sit
rīsilis ōz qd p̄us de eo dicat qd sit hō loq̄e

do de p̄ori ad modū logicor. Et ad s̄m
sit ista petitiō an ista sit 2a replicado p^m hō
i q^m hō ē coloratū. Et ad h̄ dicit. p. 28. qd
sic qz expōnētes sit 2e. Et cā at dīc qd ista
ē f^r qz ei⁹ 3^a expōnēs. f. ista si aliqd ē hō illd
ē hō colorat^r n̄ ē p^r bōa 2 formal^r cū sit vna
p̄ditōal^r i q̄ ē imaginabile o^m p̄ntis stare cū
ante sine p̄radictōe mō sicut dicit ē sup̄ia ad
h̄ qd tal^r reduplicatiua sit 2a ōz qd possit sic
ri p^r n̄ solū bōa s̄z bōa 2 formal^r iter ter^m re
duplicatū 2 p̄dicatū. Et h̄i imēdiatē.

Imēdiatē duas 2c. In isto c^o p^r ar^r p
tra mgī. S̄cdo ponē due petitiōes.
Et ad p^m ar^r p̄ sic datis expōnē
tib⁹ mgī s̄z qd duo p̄radictoria s̄t siml 2a
i^r ille expōnētes male pz p^r 2 aīō p^r 2 pono
casū mgī. f. qd hora p̄ta fuerit diuisa i ptes
ppor̄tōales p̄por̄tōe dupla miorib⁹ t̄mīatī
ad h̄. o. p̄ns 2 qd i q̄l̄z pte pi tu fueris alb⁹ 2
i q̄l̄z i pi niger. 2 capio istas duas tu imēdia
te an h̄ fuisi alb⁹ 2 tu imēdiatē an h̄ n̄ fuisi
alb⁹ 2 ar^r sic iste sūt s̄lī v̄l 2 iste sūt p̄radictō
rie i^r due p̄radictorie sūt s̄lī 2e pz p^r cū mīo
ri qz singlis affī 2 singlis neg^r de p̄silib⁹ 2c.
sūt p̄radictorie 2 m^o p^r qz tu q̄n fuit aliq
ps p fuisi alb⁹ s̄z imēdiatē an h̄ fuit aliq p^r
p^r i^r tu imēdiatē an h̄ fuisi albus. Et s̄lī tu
q̄ncūqz fuit aliq ps i p^r n̄ fuisi alb⁹ s̄z imēdi
ate an h̄ fuit aliq ps i p^r i^r tu imēdiatē an h̄
n̄ fuisi alb⁹ qd fuit. pb^m. Et h̄ ar^r sic ista p^r
nō v̄z post hoc. o. tu eris dem⁹. o. qd ē p̄ns 2
nullū erit. o. post hoc qn iter illd 2 hoc tu eris
i^r imēdiatē post hoc tu eris. 2 tū h̄ic ar^r ab ex
ponētib⁹ pauli ad expōitā i^r sic expōnētes
sūt male pz p^r cū mīori 2 m^o p^r 2 pono q
celū nūc p̄ q̄scat 2 q̄scet sic p̄ hōrā vt ita lo
q̄r. Et sic qd p̄spatiū vnus hoī vt ita loq̄r
nullū erit ip̄s nec. o. s̄z bñ post dīde itex mo
ueat 2 pono qd imēdiō illius hōre vt ita lo
q̄r tu nascaris tū in isto casu illa expōita q̄
ē p̄ns. f. imēdiatē post hoc tu eris ē f^r vt pz 2
expōnētes 2e qd p^r qz post hoc tu eris vt pz
2 nullū erit. o. post hoc qn inter illd 2 hoc tu
eris vt pz qz nullū erit. o. nisi hīnc ad hōraz
mō pz qd inter illd 2 hoc tu eris qz eris ime
diō illius q̄tis vt p̄it casus. Et ad p^m rñ.
p̄cedēdo qd iste sūt s̄lī 2e tu imēdiatē an hoc
fuisi alb⁹ 2 imēdiatē an hoc n̄ fuisi alb⁹ s̄z
negat qd sint p̄radictorie 2 ad p̄bationē cū
dī singlis affī 2c. p̄t duplī rñ. p̄ qd ille nō
sūt singlis nisi vocat 2 appenit tū s̄z s̄t h̄p

Inq̄hem

pothe^r ex quo subordinat^r hyppothe. istd^m tñ
 n^o ē bz coia dca. **C**bo pōt dici qd n^o sp singlis
 affir^a z singlaris neg^a sūt p^radictoria vt p^r
 supra s^z o^r qd singlis neg^a sit p^r neg^a q^rl^r
 n^o ē de ista tu imediate añ hoc n^o fuisse albus
 vt statim parebit i p^r petitōe. **C**Ad fm dicit.
 p. ad. qd ar^m pcludit tu tñ bz mgt^r dic o^m z
 cū d^r qd ille exponētes sūt de z exposita f^a ne
 gat imo d^r q^r si exponētes itelligat^r vt debēt
 itelligi z n^o vt d^rba sonāt vna eaz erit f^a sicut
 sua exposita vñ bā exponēs ist^r. s. imediate
 p^r b^r tueris o^r sic sumi nullū erit. o. vñ infura
 p^r hoc qñ inter illaz z hoc tu eris q^r ē f^a sicut
 sua exposita vt patet q^r l^r nullū erit tempus
 vñ. o. post hoc qñ inter illud z hoc tu eris erit
 tñ aliqua mensura post hoc et non inter illā
 z hoc tu eris puta erit cum vel eternitas vñ
 aliquod p^rportionale istis. Quātum ad fm
 sit prima petitio an ista sit negatiua imedia /
 te post hoc tu nō eris z appet quod sic q^r in
 ea verbum p^rincipale negat^r z ex alia parte ap
 paret qd nō ga ex ea seq^rur sua p^reciāens q^r
 est affirmatiua modo ex negatiua non seq^r
 affirmatiua. **C**Ad hoc dicitur quod si quis
 teneat illam esse hyppotheticāz habet tene
 re qd non est negatiua cuius ratio est quia
 cum illa ratione de li imediate in quo inclu
 ditur nota copulatiōis subordinetur vni co
 pulatiue oportet ad hoc vt fiat negatiua qd
 negetur li imediate in quo est talis nota z n^o
 verbū qualiter non est in proposito sigs tñ
 tenet illam esse cathegoricā sicut cōmuniter
 tenetur dicat qd illa est negatiua sed nō pu
 ra ex q^r non est inconueniens qd seq^rur affir
 matiua. **C**Secunda petitio an iste conuer /
 tant imediate post hoc tu eris z añ quodlib^r
 bet. o. futurū post hoc tu eris. **C**Ad hoc va /
 rij varia dicunt p^rmo. **P**. ad. cap^o proprio
 dicit quod non q^r p^rma est xā z bā est impos
 sibilis q^r bz sic resolu^r tūc tu eris z tunc erit
 ante quodlib^r. o. futurū post hoc igit^r zc. vbi
 bā resoluens ē impossibilis Alij de quoz nu /
 mero est magister in scdo dubio argumento
 .xxxviii. dicunt quod sic z quod vtraque est
 vera z dicunt qd non hēt resolu^r sed exponi
 ratione de li quodlibet sic post aliquod. o. fu
 turū post hoc tu eris z nullam erit tempus
 aut. o. futurū post hoc qñ ante illud tu eris
 igit^r zc. vbi p^r qd exponētes sunt de. Aliter
 possēt dici z forte melius qd ille n^o p^ruertunt^r
 sicut dicit. **P**. ad. Sed bñ iste conuertuntur

imediate post hoc tu eris z quodlibet. o.
 futurū post hoc erit aliquid inter quod z hoc
 tu eris sic qd primus terminus probabilis
 sit li quodlibet z li ante nō pcedat z erit tuti
 or via z itelligo ibi p. o. oēm mēsurā sic dixi
 i solutiōe si arguunt^r. **C**Cap. de li icipit.

Incipit dupliciter exponitur z cete.

CIn isto capitulo arguitur p^rmo
 contra modum exponendi magi /

stri sic ab exposita ad exponētes **P**auli nō
 valet p^r. igitur ille exponētes non sunt bo
 ne p^r p^r z añs probatur q^r non seq^rur for
 incipit esse igitur in. o. quod est p^ris for. nō
 est z imediate post. o. qd ē p^ris for. erit patet
 q^r añs est vez posito quod for. nunc primo
 sit z p^ris falsum pro prima parte vt patet.

CScdo arguitur sic ista consequentia non
 valet in. o. qd est p^resens animal non est homo
 z imediate post. o. qd est p^resens animal erit
 homo igitur incipit animal esse homo z ta /
 men hic arguitur ab exponentibus ad expo
 sitam secundum **P**aulum igitur ille expo /
 nentes sunt male patet consequentia cū mī
 nori z maior probatur. quia illius consequē
 tie antecedens ē vez z p^ris f^m qd psequēs
 sit f^m p^r q^r p^rinve añ al^r fuit hō igit^r n^o i cur.
 al^r cē homo. qd tñ añs sit vez p^r p^r bā pte
 z p^r p^rma p^rbat q^r asin^o n^o ē hō z q^r l^r asin^o ē
 al^r igit^r al^r n^o ē hō. **C**3^o arguit sic datis istis
 exponētib^o pauli sē ista p^r f^a. s. qd. a. aia ici
 pit cē postquā icipit cē igit^r iste exponētes sit
 male p^r p^r z añs p^rbat z pono qd aia for. i
 cipiat cē p^r remotionē d^r p^riti sic vult. **P**. ad.
 vel saltē ad imaginationē z p^r p^r q^r i. o. qd
 ē p^ris hec aia n^o ē postq^r icipit cē z imediate
 post erit postq^r icipit cē igit^r hec aia icipit cē
 postq^r icipit cē p^r p^r ab exponētib^o ad expo
 sitā z añs ē vez igit^r z p^ris qd añs sit vez p^r
 p^r p^rma pte q^r ei^o o^m ē f^m z bā p^r ē ēt xā vt
 p^r p^r exponendo rōne d^r li imediate. **C**Ad p^r
 rñ. fm. p. ad. c^o p^rprio z fm mgt^r p^r dubio
 arg^o. xvi. qd i rei xitate p^ro de li icipit n^o d^r
 exponi sed bz p^rbari p^r cās xitatis id n^o mix
 si ab illa q^r appet exposita ad illas q^r appet
 exponētes n^o v^r p^r q^r bñ scit qd a p^rōne
 bēnte cās xitatis ad suā cām n^o v^r p^r l^r bñ
 e^ro. z hoc pcludebat ar^m z bene. **C**Ad fm
 pcedit qd illa p^r n^o v^r z negat^r mior. s. qd ar
 guat ab exponētib^o zc. q^r vt dictū ē li inci
 pit n^o hēt expōi. Et si dicit qd adhuc stat ar^m
 q^r arguit ab vna cā xitatis ad p^rōez bēn

te illa negat et dicit quod illa est si bene sumit. p
quo nota quod ad assignandum bene casus xitatis
isti incipit al' est homo aut similitudo in quibus a parte
subiecti est tunc cois ois quod in negatiua ppoe
semp ille tunc ster distributue. ex^m si vis be
ne pbare ista incipit al' est homo debes sic arguere
i. o. quod est pns nullu al' est homo et i mediate post
al' ent homo igitur et. et si debes dicere i o quod est
pns al' n est homo et sic p3 solutio qz dicit quod si
ca xitatis debite sumat ipsa erit f^a sic et sua
ppo. ¶ Ad 3^m pcedit quod ppoe est xia vt pro
bat ar^m Et si arguit ptra sic hec aia incipit ee
post qm incipit ee igitur post qm hec aia ince
pit ee ipsa i cur. ee p^a est bona et pns est f^m igitur
ans. quod pns sit f^m pbatur qz h'et sic resolu
nuc hec aia incipit ee. et nuc est vel i cur. ee post
qz hec aia incipit ee igitur et. vbi ha resolu
es ipolis pme. ¶ Ad hoc rñ. negado illaz
pntia. s. hec aia incipit ee. post qz icepit ee igi
tur post qz hec aia icepit ee ipsa incipit ee qz
ar^m atio state pfuse tñ ad eundē stātē dtermini
nate. ¶ Pro quo nota quod b' aduerbiū post
qz et alia aduerbia tps et silr aduerbia loci n
se tmini simcathegozematici. sed cathegozēa
tici potētes suscipe pfusone a li incipit et sūt di
ctiois q' q'uis appeat i voce simplices sub
ordinat tñ noi et relatiuo aut noi tātū. ex^m
idē ē dicē: qñ et dicē i tpe vel i. o. i quo et idē
ē dicē post qz et post tēpⁱ i quo silr idē ē dicē
vbi et i loco i quo et sic d' mltis alijs et sic a. p
pone de li post qz vel de aliquo alio ad xbo
pfuso tñ ad illā de codē ad xbo n pfuso nō
vz p^a et p3 solutio argumti et qñ ibi ar^m a ter
mio stātē pfuse tñ i moblr ad eundē stātē de
tmiare. ¶ Ex solutiōe isti argumti sequūt
tria. p^m qd oēs iste p^ones si x. s. for. i incipit
ee qñ ipē n est for. incipit cur. qñ n incipit cur.
for. incipit cur. post qz incipit cur. patēt oēs iste
i hoc casu imaginabili. s. qd for. siml' incipiat
et et cur. p remotionē d' pñti vt p3 pbado
¶ Scdo sē qda ppone de ad xbijs loci vlt
tptis pfusis pfuse tñ ad illā de pfimilib^o ad
xbijs n pfusis n vz p^a. p3 qz n sē for. incipit
ee qñ n incipit ee igit qñ for. n incipit ee incipit
ee qz ans ē vey vt p3 pbado p reotionē de
pñti icasu supiori et pns est f^m qd pbat qz se
qñ qñ for. n incipit ee incipit ee. igit i tpe vel i.
o i quo for. n incipit ee incipit ee igit i ali
quo tpe vel. o. for. n incipit ee et i illo for incipit
ee vt p3 p rlam d' resolutiōe relatiui sed vlt^m

pns est f^m et impossibile vt p3 i^r et p^m ans qd
fuit pbādū. et ita de pfimilib^o dicat. ¶ 3^o
seqt qda ppone de talib^o ad xbijs pfusis
pfuse tñ ad ppōes absolutas et sine ad xbi
is n vz p^a. p3 qz n seqt tu incipis ee qñ tu in
cipis cur. igitur tu incipis ee p3 posito qd tu
n incipias ee sed bñ incipias cur. nec seqt tu
incipias ee vbi plato ē igit tu incipis ee nec
seqt de^o incipit ee qñ hoc. o. ē igit de^o inci
pit ee p3 hoc ad x tēti supiora. et similes pos
sent fieri p^ones d' li definit. ¶ Lap. de li tor^o
¶ 2^o et cōuertibl^r et. In hoc ca. p ar^m
ptra dicta mgū bo erūt petitiones
¶ Quātū ad p^m ar^m qd li tor^o sim
cathe^o n cōuertat cūli qz ps pbat qz dato
o^o seqt qd ista cēt pcedēda tor^o est ps. pns
f^m qz illa n videt pfecta oio et p^a. p^r qz fm
magis p^oet sens^o qz ps ē ps. ¶ Scdo ar^m
ptra idē sic dato illo seqtur qd ista cēt xia to
t^o for. ē ps s3 hoc ē f^m igitur et illud ex quo se
qur. p3 p^a cū maiori et p^r m^o qz illa totus
for. ē ps ē vna affir^a cui^o subiectū xpdēm n
supponūt p eodē vt p3 de li for. et de li ps i^r
illa n ē xia. ¶ 3^o ar^m ptra mgim dicēt qd
fo^m tūc li tor^o tñtur simcathe^o cū pcedit totaz
ppōne ptra i ista n tor^o for. cur. li tor^o tñtur
simcathe^o et tñ n pcedit totā ppōne i^r et. p3
p^a cū maiori et maiori p^r sic ita tñtur li tor^o in
ista n tor^o for. cur. sicut iusta qd ē sua ptradie
toria tor^o for. cur. sed iusta tñtur simcathe^o i^r
et illa ¶ 4^o ar^m ptra 3a^m p^one mgū sic ista
ē xia to^m qd ē i mūdo ē i oculo tuo et ipse di
cit qd ē f^a i^r male p3 p^a cū maiori et maiori p^r
qz si illa n cēt xia hoc iō ē qz li totū tñretur
simcathe^o sed li totū n tñtur sic sed cathe^o i^r
illa ē xia p3 p^a itez cū maiori et minor p^r qz
li totū ibi ē vnū cathe^o qz est vnū nom sub
statiuū neutri gñris cū beat post se li qd qd
ē rlm substantie et neutri gñris. ¶ Ad p^m nega
tur p^a d' qd ista est in pgrua totus ē ps et d'
qd n ē de intētiōe mgū qd semp cū li totus
tñtur simcathe^o pueratur cū li qz ps sed b
fo^m hēt cū ei cōiūgitur substantiū qñt n ē in
illa vt p3. ¶ Ad fm pceditur qd illa ē xia et
cū d' qd ista ē vna affir^a c^o subiectū et pñti
n supponūt p eodē d' qd ē vey qz ista i voce
n bz subm qz tñ ipa subordinatur vni in q
subm et pñti supponunt p eodē puta huic
qz ps for. ē ps ipsa ē xia et hoc sufficit vt p3
supra. ¶ Ad 3^m d' qd nō ē de intētiōe mgū
qd li tor^o debeat pcedē totā ppōez ad boeyt

tñatur simcathegorematice vt ar^m probat hoc
 .n. ē impossibile qz tñ oportet qd li totus pce
 det se ipm sed de intētiōe sua ē qd li totus p
 cedat totū subcūi sic ē in illa 7 iō tñtur sim
 cathegorematice. ¶ Ad 4^m dicit. p. ad.
 qd illa ē hā vt ar^m pbat si tñ vis tenē pān
 lū nega qd li totū tñatur cathegorematice 7
 nega qd li qd sit rlin de li totū sz dic qd ē r l 3
 vniū substantiui inclusi in li totū 7 qd nos d
 bemus iudicare de vocalibus p metalia 7 n
 alr 7 p3 solutio. ¶ Ad 5^m ad fm si sēx petitiō
 nes. p^a qre ē qd cū li totus pueratur cū li q
 l3 ps dicimus qd tñtur simcathē 7 pueritur
 cū li ens pscm ex suis pibus tñtur cathē.
 rñ. qd hoc iō ē qz li totus p mō sumptus in
 cludit li q l3 qd ē vñū simcathegorema hñs
 vim pfundēdi vt p3 sed hō mō sumptū n in
 cludit simcathegorema vt p3. ¶ Scda peti
 tio an ista sit vñs totus sor. est hō rñ. qd fm
 deā supiora ista ē vñs qz subordinatur vñ.
 cā tñ qre mgi fecit caplm diuersū de istis ē
 duplex p^a qz erat ponēda distinctio de li tot^o
 hā ē qz ista vocalr n appz vñs. ¶ 3^a petitiō
 an posito qd sor. oficiat māus ista sit hā sor.
 ē totus hō 7 appz qd sic qz sor. ē hō pfectus
 ex suis partibus i^o sor. ē tot^o hō p3 p^a 7 añs
 p^a Sico is pars sor. ē in sor. i^o sor. ē ens per
 fctū ex suis partibus p3 p^a itez 7 añs p^a ex
 ponēdo sic ps sor. ē in sor 7 nulla ē pars sor.
 qñ illa sit in sor. i^o omnis pars sor. est in sor.
 p3 p^a cū maior 7 m^o est nota qz ei^o d^m im
 plicat ptradictiōes ex alia parte appz qz illa
 sit f^a qz sor. deficiat māus rñ. qz illa ē f^a 7 cū dē
 sor. est ens pscm ex suis partibus rñ. qz ali
 qd esse pscm ex suis partibus est duplr ūo
 mō qz est pscm ex partibus qñ h3 7 sic oē
 habens partes est pscm alio mō qz est per
 fctū ex partibus qñ nālī debēt hē 7 sic nō oē
 habens partes est pscm ex suis partibus
 qz ille cui deficit māus aut pes qm fm cōez
 cursū debēt hē nō est pscm isto mō 7 ita ca
 pitur perfectum in proposito 7 patet falsitas
 propositionis. ¶ Quarta petitiō an ista sit
 vera totus sor. est minor sor. rñ. quod ista ē
 distinguenda quia vel li totus conuertitur
 cū li q l3 pars absolute vt dicit mgi vel puer
 titur cū li q l3 pars integral Si p^m ppō ē f^a
 qz nlla duar partū cēntialiū ē minor sor. qz
 nec aīa intellectiua ē minor sor. cū n sit qzta
 nec corpus sor. ē minor sor. vt p3 si hō h3 dē
 quod illa ē hā qz q l3 pars integral sor. ē mi

nor sor. qz caput 7 pes 7c. ¶ 2^a petitiō an
 aliquod indiuisile vt puta deus dicatur totū
 rñ. quod nō qz li totū quocunq3 sumatur h3
 respēū. ad partes indiuisile at nō h3 pateat.
 ¶ Sexta petitiō an valeat ista p^a totus hō ē
 hois i^o totū al^o est hois 7 videtur forte quod
 sic rñ. quod nō qz aīa ē vñ 7 pñs f^m vt p3
 exponēdo 7 hoc iō ē qz ar^o ab inferiori ad suū
 superius confuse distributue vt patet.

Capitulum de li semper.

Sēper pueritur 7c. In isto caplo sē
 qtuor petitiōes. ¶ 1^a an li semp
 sit terminus cathegorematicus vel
 simcathē. rñ. quod li semper est tmin^o pgnāf
 q subordinatur cathē. 7 simcathē. 7 nō est pu
 ra dictio sz est pplexū vt p3 supra cū diceba
 mus quod li ep^o erat cōplexū 7 ita li semper
 nec est tminus cathē. nec simcathē. Et si ar^o
 quod omnis terminus aut est cathē. aut sim
 cathē. rñ. quod vñ est de incōplexo nō aut
 de cōplexo 7 ita de li totus dicatur. ¶ Secū
 da petitiō an ista sit qznta semper fuit hō. rñ.
 quod sic qz est vñs eo quod subordinat vñ.
 ¶ 3^a petitiō qd significat ista aliquādo fuit
 hō. respō. quod sicut ista q est sua cōtradictō
 ria semper fuit hō est distinguenda qz pōt si
 gnificare vel quod omni tempore aut. o. ab
 solute fuit hō sic quod li tempore stet apliati
 ue p eo quod est vñ fuit vñ pōt significare qz
 omni tempore fuit hō nō absolute sz fm exi
 gentiā hōi sic quod omni tempore pterito fu
 it hō. ita illa aliquādo fuit hō aut aliquādo
 non fuit hō h3 pñlī distingui. ¶ 4^a petitiō
 an iste repugnent hoc semper fuit. 7 hoc ince
 pit esse. rñ. quod nō qz celū semper fuit ex q
 in omni tempore 7 in omni. o. pterito fuit 7
 tamen incepit esse secundum veritatem.

Capitulum de li ab eterno.

Ab eterno duplr 7c. In hoc cap^o. fa
 ciā qtuor p notabo duo circa litte/
 rā hō arguā ptra mgi 3^o ponā pe
 titiōes qrtō mouebo vñū dubiū. ¶ 1^a ad
 p^m nota quod li ab eterno aduerblī sumptū
 inuoe est vñū simplex 7 vna dictio habens
 vim pfundēdi cōfufe tñ sicut li semper sic
 quod dicendo ab eterno deus pduxit mūdū
 aut hominē li mūdū 7 li hominem stat pñ
 se tñ moblr. Secūdo nota quod ppō cuius
 pñus terminus est li ab eterno aduerbialr
 sumptū. f. p vt cōuertitur cū li eternalr pōt
 duplr exponi vno mō fm. p. ad. sic eternalr

Soy

Totus
Semp fuit hō
Aliqñ fuit hō

Hoc semp fu
Hoc incepit

seu ab eterno. a. fuit dicatur. a. fuit et non ince-
 pit nec desinit. a. esse igitur et. Secundo mo-
 exponitur li ab eterno fm p^o paulu sic ate ali-
 quod tempus p^omi finitum a. fuit et non est vel
 fuit aliquod tempus p^omi finitum aut. o. qn
 ante illud. a. fuerit igitur ab eterno. a. fuit.
 ¶ **Q^{uod}** ad fm ar^o p^otra m^ogm sic ponatur q^o
 deus p^ocr anu ate q^o p^oduxit mudu vt ita di-
 xerim p^oduxerit for. et sequitur quod ista fm
 ip^oz sit vera ab eterno deus p^oduxit for. de no
 ee ad ee. Sz hoc e^o fm i^o mod^o m^ogm e^o malus
 p^oz p^o cu m^oi q^oz iucritate for. n^o fuit p^oductus
 ab etno seu etnall^o vt p^oz q^oz sol^o deus fuit ee
 nall^o et m^o p^o exponedo q^oz an aliq^o d tps p^o
 t^oni finitum d^o p^oduxit for d^o n^o ee ad ee et nullu
 e^o vl fuit. o. aut tps p^omi finitum qn an illud d^o p^o
 duxerit for. d^o n^o ee ad ee vt p^oz i^o ab etno et.
 ¶ **Secdo** et forti^o ar^o sic sit ita ad imagiat^oez
 qd nihil sit. et p^oremotione de p^onti icpiat ee
 for. et deide eccl^o et mot^o ci^o et tps et se qd p^o
 motuz celi ista sit na ab etno seu etnall^o for.
 fuit Sz b^o e^o fm i^o mod^o m^ogm e^o falsus p^oz p^o
 cu m^oioi q^oz iucritate for. icpit ee et m^o p^o
 q^oz an aliq^o d tps et. et nullu e^o vl fuit tps vel.
 o. p^omi et. i^o et. ¶ **Ad** ista arg^o poss^oet aliq^o
 dic^o qd xbal^o p^ocedu et n^o p^otra m^oz expon^o
 di m^ogm b^o intellect^o et poss^oet dic^o qd du i^o fa
 expon^ote d^o et nullu e^o vl fuit. o. aut tps p^omi
 et. p. o. aut tps itelligi^o ois m^oisura sic qd sit
 sefus et nlla e^o vl fuit m^oisura p^ota finita qn an
 illa for. fuerit p^oductus de n^o ee ad ee et sic ista
 erit i^o sic exposita et p^oz solutio p^omi argum^oti
 Sz ista solutio lz soluat p^omi ar^o n^o t^oni soluit
 fm q^oz si for. icpisset ee illo mo an ip^om nlla
 fuisset m^oisura q^oz nec tps nec enu nec etnitas
 vt p^oz. i^o m^ogm n^o p^oot b^o d^o fedi. ¶ **Ad** ista t^oni
 aliq^o d dic^o qd m^ogm i^o suis expon^oetib^o
 p^osupp^oebat etnitate m^odi et t^oni iuxta illud
 dabat expon^oet^o. ¶ **Ad** ista p^omi p^omi p^omi
 q^o d^o diff^o e^o iter li sp ab etno et p^opetuo r^oni. qd sp
 p^ope f^ospic tps et p^oot p^ooi p^ope ta cu xbo d^o p^o
 terito qua d futuro y^oni ita p^ope dicim^o sp fu
 it de^o sic sp erit de^o. li at ab etno p^ope f^ospic
 p^omi et p^ooi cu xbo d^o p^oto y^oni p^ope dicim^o de
 us ab etno fuit et n^o dicim^o deus ab etno erit
 lz dicam^o i^o etnu erit et li p^opetuo p^ope f^ospic fu
 tur y^oni magis p^ope dicimus h^o p^opetuo erit
 qua h^o p^opetuo fuit. iste t^oni diff^o p^o excepta n^o
 se m^oli v^otil^o. ¶ **Secda** petitio an ista p^o sit
 b^oea h^o etnall^o fuit i^o h^o sp fuit. d^o qd n^o q^oz ante
 m^odi creatione etnall^o d^ous fuerat et t^oni n^o sp

fuerat ex quo nullu fuerat tps. nec se et ex^o
 h^o sp fuit i^o h^o etnall^o fuit q^oz an^o e^o v^oz et p^ois
 fm vt p^oz d^o celo qd sp fuit ex quo oi tpe vl. o.
 p^oto fuit et t^oni n^o etnall^o fuit. ¶ **3^a** petitio an
 ista sit na etnall^o h^o fuit. r^oni. qd fm modu ex
 ponedi ip^oius m^ogm que m^oz se q^oz i^o dubio fu
 turo ista e^o na vt p^oz exponedo. ¶ **Ad** q^oz
 t^oni sit h^o dubiu an ista iplicet p^otradi^oez ab
 etno d^ous p^oduxit mudu d^o n^o ee ad ee et ar^o du
 p^oli qd sic p^o sic ex illa se cotradictio i^o illa i
 plicat p^otradi^oez p^oz p^o et a^ol. p^o q^oz se q^oz ab
 etno de^o p^oduxit mudu d^o n^o ee ad ee i^o ab et
 no mud^o h^ouit ee. Sz ar^o qd n^o ab etno h^ouit
 ee q^oz se de^o p^oduxit mudu d^o n^o ee ad ee. igit^o
 q^oz q^oz fuit et q^oz n^o fuit et sic n^o ab etno h^ouit
 ee. ¶ **Et** p^ofirmat sic iplicat p^otradi^oez mu
 du p^opetuo fore et ip^om ifituz cotu^opi vt p^oz. i^o
 a fili iplicat p^otradi^oez ip^om ab etno fuisse
 et fuisse p^odcu sz ex illa ab etno de^o p^oduxit
 mudu d^o n^o ee ad ee se ip^om ab etno fuisse et
 ee p^odcu igit^o illa et iplicat. ¶ **Bo** sic h^o illa n^o
 iplicaret appi ista n^o iplicaret ab etno de^o p^o
 duxit d^o n^o ee ad ee. a. lapide i^o p^ocano lue et de
 lictu sue ne. sz ista iplicat. igit^o et illa. p^oz p^o cu
 maiori et m^oioi p^o q^oz ex illa se p^otradi^oez se
 .n. ab etno de^o p^oduxit. a. lapide d^o n^o ee ad
 ee i^o p^ocano lue d^orelictu sue ne igit^o a. lapis ab
 etno fuit sz p^obo qd n^o ab etno fuit q^oz se
 ab etno de^o p^oduxit. a. lapide et. d^orelictu
 sue ne igit^o a. lapis d^oscedit n^ou q^oro aut. a. la
 pis d^oscedit p^o tps ifi^o aut fm n^o p^o q^oz lapis
 flic^o sue ne i^o p^ocano lue n^o d^oscedit ad cet^oz p^o
 tps ifi^o n^o d^o fm t^oni signo illud tps p^o qd d^osc
 dit et q^oro aut. a. lapis an fuit aut n^o fuit n^o d^o
 cedu p^o q^oz t^oni. a. lapis q^ouisset i^o p^ocano lue
 p^o tps ifi^o qd e^o p^otra casu ponere qd. a. lapis
 fuerit flic^o sue ne si d^o fm igit^o. a. lapis n^o ab
 etno fuit et sic se p^otradi^oez. ¶ **In** o^o ar^o sic
 ista n^o iplicat ab etno h^o p^oduxit hoiem de
 n^o ee ad ee i^o nec illa ab etno de^o. et. p^oz p^o
 q^oz sic y^ona e^o d^o t^oni coib^o p^ofusis p^oful^o t^oni
 ita et alia et an^o p^o q^oz illa n^o solu e^o possilis sz
 na vt p^oz exponedo q^oz an aliq^o d tps p^omi fm
 h^o p^oduxit hoi^oez de n^o ee ad ee. et nullu e^o vl
 fuit tps p^omi fm qn an illud h^o p^oduxerit hoi
 ne de n^o ee ad ee i^o et. p^oz p^o ab expon^oetib^o ad
 exposita et an^o e^o v^oz igit^o et p^ois. ¶ **It** n^o. ad
 dubiu p^o pono y^onu notabile deide qn q^oz p^o
 nes et r^oni. argum^otoz q^oz ad p^omi nota qd refert
 dic^o al^o h^o p^oduxit ab etno de n^o ee ad ee et
 ab etno homo p^oduxit animal de non esse

ad eē pater quia i prima termini stant deter
miare nō pōt eē nā nisi vn^o hō determinat^o
z vnū al^o eternali fuerit. i bā at stat termi cō
fute tñ nō pōt eē nā imo vt pz p suas expo
nētes iā ē nā quāuis nullus hō z et nullū al^o
eternali fuerit. Et ita pñlī dicat de istis mun
dū de^o ab eterno pduxit de nō eē ad eē z ab
eterno de^o pduxit mūdū de nō eē ad eē p^a. n.
nō pōt imaginari nisi tā de^o quā ē determina
tus mūd^o ab eterno fuerit s; bā pōt imagia
ri poito qd nullus de^o z et nullus mūdus eter
nali fuerit. Istō stāte pōit ista p^o ista ppō nō
iplicat ab eterno deus pduxit mūdū de nō eē
ad eē q^o nō significat i duob^o casib^o p^o ponendo
qd deus fecerit de mūdō sic de hoīe sic qd p
duxerit eos gñrables z corruptibiles sicut
fecit de hoīb^o z tunc pz qd sicut ista ē nā ab
etno deus pduxit hoīez de nō eē ad eē vbi li
hoīez stat cōfute tñ ita ista eēt i illo casu nā
ab etno de^o pduxit mūdū de nō eē ad eē ex
q^o tñ nō sē qd aliq^o mūd^o fuerit etnālī sicut
ex p^a nō sē qd aliq^o hō fuerit ab eterno seu
eternali. Et si d^o si ab eterno deus pduxit
mūdū igitur aliquando deus produxit mū
dum. n. concedendo consequentiam z con
sequens z conceditur tanquam vey z i per
tinēs qd iā sūt circiter seprē milia annoz qd
pduxit mūdū z tāquā sequēs hēs pcedere
qd i i^m aū pduxerat alios mūdōs. z si d^o
qñ aū dī qd nō debes certificare. Secūdo
pōt illa ppō nōficari i bā casu. s. qd vnū deter
minatū mūdū deus ab eterno pduxerit de
nō eē ad eē quē ifinites ad nibilauerit z cre
auerit. v. g. imaginādo ipō pñm fuisse i^m z
fuisse diuīsiū i seclā i i^m pēdo ab. o. i q^o sum^o z
pcedēdo i i^m z qd deus i p^o seculo seu cētēa
rio ānoz pduxerit. a. mūdū z p^o fm. a. mun
dus sit ad nibilatus z i z^o itez creatus z sic i
i^m isto stāte p^o p^o ab eterno deus pduxit
a. mūdū de nō eē ad eē igit^o ab eterno deus p
duxit mūdū de nō eē ad eē pz p^o ab inferiori
ad suū supius p^o fute tñ moblī z aīs ē vey
vt pz exponēdo igit^o z pñs. Secūda p^o est
ista sicut ista nō iplicat ab eterno deus pdu
xit mūdū de nō eē ad eē ita nec ista mūdū de^o
ab eterno pduxit de nō eē ad eē vbi li mūdū
stet determinate. z ista p^o nōficat solū i bō casu
ponēdo. s. qd eūdē mūdū deus ifinites crea
uerit z adnihilauerit. Tercia p^o ab eterno
fuit ita qd. a. mūdus ē z ab eterno fuit ita qd
a. mūdus nō ē pz ista p^o exponēdo quālz sui

ptē i casu pcedēte. Ex ista p^o ne seq^o qd nō
prius fuit ita qd. a. mūdus ē quā. qd. a. mū
dus nō est z tñ in q^oz sui pductiōe prius fu
it ita qd nō est quā qd est pz correlatiū intel
ligenti. Quarta si ab eterno deus produ
xit mūdū necessārio pduxit mūdū pba^o qz
si ab eterno pduxit mundum ab eterno siue
eternali fuit ita qd produxit mūdū z ex p^o
nō potuit eē ipm nō pduxisse mūdū z sic ne
cessārio pduxit mūdū Et pñmal qz si ab
eterno produxit mūdū tūc seq^o qd pduxit
mūdū z nō potuit eē ipsum nō pduxisse
mūdū z sic necessārio produxit mūdū. in q^o
libet tñ pductiōe mundi ptingenter p tūc
pduxit mūdū vt pater. Quinta p^o ista
ppositio iplicat contradictionem ab eter
no deus pduxit. a. mundum de nō eē ad
eē z tñ semel pduxit ipfuz p^o quia ex illa
sē cōtradictio sē. n. ab eterno de^o pduxit.
a. mundum de non eē ad eē i^o. a. mūd^o
eternaliter fuit z sē ab eterno deus produ
xit. a. mundum de nō eē ad eē z semel pro
duxit i^o. a. mūd^o accepit eē post non eē
tunc signo mensuram in qua non erat z cāz
ante nō fuisset ex quo solū semel pducebatur
i^o nō ab eterno seu eternaliter fuit quod est
contradictio. Istis stantibus pz solutio
argumentorū. Ad p^m pcedit qd ab eterno
mundus fuit z negatur quod sequatur non
ab eterno mundus fuit z ad probationez cū
dicatur mundus quandoqz fuit z qñque nō
fuit igitur non ab eterno fuit negatur conse
quentia quia stat oppositum consequentis
cum antecedente in casu illo quod idem mū
dus pluries fuerit generatus z corruptus.
Et ad confirmationem negatur quod im
plicet contradictionem mundum perpe
tuo fore z ipfuz corrumpi nam posito quod
vnus modus per vnū seculum futurum
erit z per aliud non z per tertium erit z per
quartum non z sic vltra patet quod ille mū
dus ppetuo erit z tñ corrumpet. Ad fm
pcedit pñtia lz nō valcat d^o forma z pcedit qd
ista nō iplicat ab eterno de^o pduxit. a. lapidē
d^o nō eē ad eē igit^o pcano lūc relicū fūe nē z ne
gat qd ex illa seq^o pñadictio z pcedit qd ex
illa seq^o qd a lapis ab etno fuit z negat
qd seq^o qd nō ab etno fuit vñ aduerit qd tū
bēs dicē qd. a. lapis ifinites fuit gñrat^o aut
pduxit^o adeo i pcano lūc z qd ifinites d^o scē
dit dōzū z corrūpebat p^o z deide de^o cū p^o

Infinitu zc. i. isto cap^o faciā tria p^a ad
notabo alq^u circa expositōez. ¶ Se
cūdo arguā p^{ra} m^gm. ¶ 3^o ponā
penitēdo. ¶ Quātū ad p^m nota qd ista dic
tio mag^m sumit^r dupl^r vno mō i p^pe z sic cō
uertit^r cū li p^{ri}nuū z sic linea z sup^{er}ficies dicūt^r
magna. alio mō p^pe z sic p^uertit^r cū li lōg
latū z p^{ri}ūdū z sic linea z sup^{er}ficies n̄ sūt ma
gna s^z iō^m cōp^o. ¶ Secūdo nota qd aliq^u eēt
pedale aut bipedale ē tripl^r. s. vel sō^m fm lō
gitudinē z sic lineē sⁱ pedales aut fm lōgiu
dinē z latitudinē z sic sup^{er}ficies sⁱ pedales aut
fm oēm dimēsiōnē z sic solū cōp^o oīa sⁱ peda
lia vt posito qd vñ cōp^o fm oēm dimēsiō
nē sⁱt pedale. ¶ 3^o nota qd aliq^u eēt duplū
aut triplū ad aliq^u pōt ē q^uuō mois aut fm
lōgitudinē tñ aut fm lōgitudinē z latitudi
nē aut fm oēm dimēsiōnē aut fm numcz.
¶ 2^o ad h^z ar^o p^{ra} m^gfz dicētē qd li iñ^m
tenet^r cathe^o qñ limitat^r i subiecto z subiūgit^r
qd ista limitatio fit qñ adiectiue vel fōbz tenet^r
ar^o igit^r sic. sp li iñ^m tenet^r adiectiue vel sⁱbē
igit^r sp tenet^r cathe^o qd ē p^{ra} ipz p^z p^a z añs
pbat qz n̄ videt^r qūo possit alr tenet^r. ¶ Se
cūdo ar^o p^{ra} sex q^ones m^gi sic i oib^z ill^z p^a
pō ē sⁱ igit^r q^ones f^z. p^z p^a z añs. pbat qz si
n̄ eēt^r f^z h̄ iō cēt^r qz li iñ^m in illis tenet^r fin
cathe^o sed in rei v^oitate li iñ^m tenet^r cathe^o
cū in eis tenet^r adiectiue vt p^z igit^r ille n̄ sūt
v^o sed f^z. ¶ 3^o ar^o sic ista p^a n̄ v^z infinita ē
linea giratiua igit^r aliquatā ē linea giratiua
z in duplo maior ē linea giratiua igit^r mod^o
exponēdi posir^r a m^gio n̄ ē bon^o. p^z p^a z añs
pbat qz añs illi^z ē v^oz dmostrata linea gi
ratē p^{re}f. p^oo^oales vñ^z colūne z p^{ri}s ē f^m
qd pbat sic linea n̄ ē magna igit^r n̄ in duplo
maiō ē linea giratiua. p^z p^a z añs. pbat qz si
linea eēt magna eēt qd linea pedat^r eēt peda
lit^r magna s^z h̄ ē f^m igit^r linea n̄ ē magna. p^z

z lapide vi p3. Finis.
 Explicunt qdā a notatōes sup logica. P.
 A. edite p erimū artū z medicane doctorē
 m grm Jacobū Ricciū de Aretio.
 Impfius Venetijs p me Guilclmū Tri-
 dinēfz d mōs. fer. āno dñi. 1488. 3^o nonas
 Octobris. **DESDRATZAS.** Am.

o
guit
agno
cōp
ca cēt
r n p
ald
pre
ner
ū seu
a pōt
cōp
le p
cū of
d rex
lū n
cōp
n g r i e
n p o
erare
expōi
c s d
n c
m cō
vtra
fūci
uplo
ūro
ēpe
i q d
ape
illoz
p p e
ōr q d
al r i o
peda
q d ē
lapi
q s i e
m m u
m ad
ma o z
ū f z
lō r e
m e
p
vōi
T r i
ma
m

